

Jana Neruda - Ester Klein

Labyrinth

(c) 2005

Ve třetí části volné trilogie *Zajatec*, *Domino*, *Labyrint* získává hlavní hrdinka příběhu Viktoria po několika nebezpečných misích řádné členství v mocenské skupině, která představuje stínovou vládu v přeneseném i pravém slova smyslu.

I.

Stříbrný rolls-royce Walkera Henshawa se nacházel na Rhode Island uprostřed dlouhé fronty vozidel, táhnoucí se ve dvou jízdnicích na půl míle vzdálenou křižovatku s Dakota Avenue. Byla to poměrně atypická situace, neboť dopravní zácpy se v této části Washingtonu obvykle netvořily ani v tu nejfrekventovanější denní dobu, a Henshaw si byl jistý, že na vině může být pouze dopravní nehoda. Beznadějně zablokovaná auta, stojící v dlouhých řadách, popojížděla krátkými přískoky vpřed a spěchající řidiči si jenom neochotně zvykali na tento pomalý a nepravidelný rytmus. Vozy, přijíždějící sem z bočních ulic, couvaly zpět a vytvářely tak iluzi filmu, puštěného pozpátku.

Walker Henshaw, který zanedlouho potřeboval z ucpané komunikace odbočit doleva, využil zaváhání řidiče v levém jízdnicím pruhu, prudce přidal plyn a poněkud necitlivě se před vedle jedoucí vůz zařadil. Vysloužil si za to dvojí zablíkaní, a okamžitě zvedl ruku, aby se za svůj nebezpečný a šoféřsky nekolegiální manévr formálně omluvil.

I když jízdu přeplněnými městskými ulicemi neměl Henshaw rád, byl na ni zvyklý. Ve svém výsadním postavení úspěšného podnikatele, ředitele regionální washingtonské televizní stanice Channel Eleven-Television, a při svých značně vysokých příjmech, by si jistě mohl dovolit zaměstnávat osobního řidiče, nebo popřípadě využívat služeb vozidel taxi. Jenže, právě tohle Walker Henshaw nechtěl a byl právem pyšný na to, že si svůj rolls-royce šoféruje výhradně sám.

Henshaw zastavil naproti vchodu do redakce D.C. Mirror, uzamkl vůz, přešel ulici a vstoupil do budovy. Vrátníci prošel nekontrolován a strážní ho ještě uctivě pozdravili. Walker Henshaw, ředitel televizní společnosti Channel Eleven-Television, byl známá osobnost a málokdo by si troufl požadovat po něm doklady.

Henshaw vyjel do čtvrtého patra a po chvíli zaklepal na dveře kanceláře šéfredaktora deníku D.C. Mirror Larryho Dixona.

"Dobrý den, pane Henshaw," sekretářka Woodwardová ani nezvedla oči od psacího stroje.

"Dobrý den, Jennifer. Jak se vede?"

"Děkuji, pane, dobře. Můžete jít dál, pan Dixon vás už očekává."

Henshaw vstoupil do pracovny. "Buď zdráv, Larry!"

"Vítám tě, Wale, posad' se u nás."

"Díky."

"Co si dáš k pití?"

"To je jedno, cokoliv, třeba whisky, ale hlavně nalej sobě a pak si radši sedni. To, co pro tebe mám, by tě mohlo porazit."

"Po dvaceti letech u novin mě už jen tak něco nezdolá," prohlásil sebevědomě šéfredaktor D.C. Mirror.

"Aby ses nedivil."

"To těžko. Podívej: Třeba minulý týden navštívil naši redakci chlápek, vypadal docela normálně, který údajně navázal radiové spojení s mimozemšťany. Za půl hodiny si ho odváželi zřízenci zpátky do blázince. Prý jim ten den ráno utekl." Dixon se napil skotské a pokračoval. "Předevčím jsem tu měl člověka, co tvrdil, že se mu zjevil prorok Ezechiel. Co bys tomu řekl?!" Nalil do dvou sklenic skotskou z ozdobné karafy a zabořil se do koženého křesla. "Tak co máš? Jde o ten film, co jsem ti půjčil?"

"Přesně. Ten film je úplná bomba, kamaráde, podrž se." Henshaw vytáhl z náprsní kapsy saka malou cívku osmimilimetrového filmu a položil ji na stůl.

"Co je na tom filmu?"

"Poklad," vycenil zuby Henshaw.

"Jaký, Larry?"

"Držíš se pevně stolu, Wale? Dobře: jedná se o záznam z Solei Street, ale není to Halifaxův film!"

Dixon vyskočil z křesla. "Co budeš vykládat?!"

"Je to přesně, jak jsem řekl, Larry. Film zachycuje úplně všechno: Romerovu kolonu aut, mávajících

lidi, a, představ si, jsou tam záběry i na budovu Světozoru, a do vedlejší ulice, na auto atentátníků, Larry, detaily!!"

"Ježíšikriste, opravdu?!"

"Opravdu," přisvědčil Henshaw zaníceně. "Můžeš mi říct, kdes ten film získal?"

"Radši se neptej. Minulý měsíc byla na okraji města vykradena luxusní vila. Jméno majitele pro nás není důležité. Zloděj založil na místě činu požár a hasiči, kteří oheň likvidovali, objevili ve sklepech soukromý filmový archiv. Většinu materiálů, samosebou, zničil oheň, ale pár kousků přece jen zbylo. Příslušníci požárního sboru filmy vzali a odevzdali je svému šéfovi. Ten je měl předat policii, ale vzhledem k tomu, že je to... zkrátka, jeho a moje manželka jsou přítelkyně, takže on filmy přinesl mně, aniž by tušil, co mi vlastně dává. Prý, jestli bych je nepotřeboval do nějakého pamětnického pořadu. Dva filmy, nějaké nesmyslné staré záběry, jsem vyhodil a tenhle skvost málem taky. Pak jsem si ale povšiml nápisu na spodku cívky: McPerson, únor 1968. Myslel jsem si... snad to byla intuice, že by snad, já nevím... a protože nemám promítačku, film jsem ti půjčil, abys ho prohlédl."

Dixon vypil do dna svojí sklenku. "Slyšel jsem, že v osmašedesátém na Solei Street kromě Halifaxe natáčel ještě nějaký další člověk. Ale to, že by se inkriminovaný film mohl dochovat, nebo dokonce objevit... to je tak nepravděpodobné, že bych nikdy..."

"A přece je to tak, Larry. Ten film máš teď na svém psacím stole."

"Ano, mám. A bude nutné si důkladně rozmyslet, co s ním provést."

"Měl bys ho především dobře uschovat."

"Dám ho do sejfů a za čas nechám z filmu udělat pár fotek a otisknu je. Při patřičné reklamě půjde náklad novin o sto procent nahoru."

"Bezpochyby."

"Počítám s tím, Wale, že fotky z filmu otisknu s notickou, že tvá televize v určitý den odvysílá tento dokument celý."

Henshaw přikývl. "Díky. To by bylo od tebe velice kolegiální."

Dixon sevřel rty a zeptal se: "Poslyš, Wale, nechal sis udělat kopii?"

"Toho filmu? Blázníš?!" zděsil se Henshaw. "Nikdy bych ho nedal z ruky!"

"Jistě, jistě, promiň." Dixon vstal a začal zamyšleně přecházet kanceláří. Zastavil se u okna.

"Mám skvělý nápad, Walkere. My dva jsme přece staří přátelé, ne konkurenti, mohli bychom společně udělat reportáž století."

"Jak to myslíš?"

"Podívej, říkáš, že jsou na filmu vidět střelci, kteří zabili předsedu vlády Romera."

"No ano, jsou tam vidět dost dobře, kameraman si jejich vůz přitáhl objektivem, a pokud se políčka filmu zvětší, nebude problém ty muže identifikovat."

Dixon se prudce otočil a ukázal na film prstem. "To je ono! Co myslíš, že by se stalo, kdybychom zveřejnili malý článek, že se možná našel zbytek nějakého starého filmu, na kterém jsou možná nějaké záběry, které by možná mohly mít něco společného s denverským atentátem?"

"Vím, kam míříš, příteli. Osoby, zapletené do atentátu dostanou strach a pro film si přijdou," odhadoval Henshaw.

"Správně. Nejdřív to možná zkusí oficiální cestou. My však všechno popřeme. Řekneme, že se jednalo o planý poplach, nebo o novinářskou kachnu. To patřičné osoby utvrdí v tom, že film skutečně existuje. Zkontaktují nás a my je nakonec veřejně odhalíme. To bude sólokapr, pro mé noviny i pro tvou CE-TV!"

Henshaw zvažněl a zamyslel se. "Nemáš strach, Larry, že by mohly nastat potíže?"

"Myslíš, že by se nás mohli pokusit zabít? Blbost, Wale! Dnes píšeme rok 1986. Dnes už si tohle nikdo nedovolí. Jsem přesvědčen, že budou raději vyjednávat, uvidíš."

"Dobře, pane šéfredaktore," usmál se Henshaw. "Tak tedy celou věc co nejdřív rozjedeme."

"Výborně! Postarám se o to, aby se do tisku dostala příslušná návnada. Žraloci na ni určitě zaberou."

Henshaw vstal a napřáhl k Dixonovi pravici. "Měj se, Larry!"

"Buď zdrav, Wale, a pozdravuj manželku. Jakmile se něco šustne, ozvu se ti."

Dixon vyprovodil kolegu z kanceláře, zavřel dveře a zůstal zamyšleně stát.

Viktoria Rojanová se vracela po Baltimore-Washington Parkway z Baltimorského letiště zpět do Washingtonu D.C. Let z Arizony do Marylandu, který právě absolvovala, byl dost únavný, ale přes to se jí za celou dobu nepodařilo zamhouřit oko. Až teď, když řídí vůz a potřebuje udržet pozornost, usíná za jízdy. Už aby byla doma! Pustila pravou rukou volant a krátce si promnula rozbolavěné oči. Moc to nepomohlo. Jela teď podél řeky Anacostie a pozorovala na její hladině odraz vycházejícího slunce, jehož záře osvětlovala nízké mraky zespodu a vytvářela tak na obloze dojem zkamenělého, pohádkově nachového moře.

Rojanová sledovala klidnou hladinu Anacostie a pokoušela se srovnávat tento vodní tok s temnou hladinou Rýna, který si z Bonnu tak dobře pamatovala. Ne, tato řeka, včetně jejího okolí, je naprosto jiná. Všechno je zde úplně jiné. Město Washington, které dosud znala jen ze středoškolského zeměpisu, ji velmi překvapilo. Domnívala se, že metropole Spojených států je městem bílých. Opak byl však pravdou, a i tento fakt ji velmi udivil, fakt, že obyvatel s černou barvou pleti jsou zde téměř tři čtvrtiny.

Ráz Washingtonu, jemuž dominují anticky koncipované monumentální stavby z bílého mramoru, byl úplně jiný, než by Evropan mohl očekávat. Toto město, protkané zelení mnoha parků, tokem dvou řek, Potomacu a Anacostie, a rozdělené šedesátimetrovou kopulí Kapitolu do čtyř částí, ji od prvního pohledu uchvátilo.

Nyní se ve vzpomínkách vracela do svého rodného města Bonnu. Copak asi dělají rodiče? Je to jen pár týdnů, co je neviděla. Pár týdnů, které jí připadaly delší nežli rok. Málem už zapoměla i na svoje skutečné jméno *Nowaková*. Zapoměla skoro i to, že ještě před nedávnem byla docela obyčejná dívka, obyvatelka německého hlavního města, jejíž jedinou radostí byla sportovní střelba z malorážky. A dnes? Dnes je vše úplně jinak. Proměna Viktorie Nowakové ve Viktorii Rojanovou byla tak rychlá a dramatická, že o ní neměla ani moc času přemýšlet. Nikdy by před tím nevěřila, že začátek roku 1986 tak radikálně změní celou její existenci.

Přemýšlela, zda neudělala chybu, když přijala nabídku plukovníka Smithe ke spolupráci. Smith byl člověk s podezřelými kontakty a s podezřelou minulostí. Jeho kariéra u vojenské DAF, sloužící zřejmě jako krytí, byla souběžná s vedením různých nikde nezdokumentovaných operací. Plukovník John Smith byl muž, oficiálně zaměstnáván ministerstvem obrany, velitelstvím speciálních jednotek, ale ve skutečnosti podléhající snad pouze pod pravomoc ústředního ředitele armádní informační centrály.

Rojanová byla Smithem nejprve ke spolupráci donucena vydíráním. Avšak, druhou nabídku pracovat pro něj, přijala už dobrovolně. Vzápětí si ve svých úvahách uvědomila, že ani tentokrát to dobrovolně nebylo. Nač lhát sama sobě, Smithův návrh přijala jen a jen kvůli Doře. Pro to, aby jí mohla být nablízku. Pro to byla odhodlána udělat takřka cokoliv.

Dora McNealová! Copak teď asi dělá?

Řidička sklouzla očima na pramínek světlých vlasů, zavěšený na vnitřním zpětném zrcátku. Byly to Dořiny vlasy, které jí před nedávnem ustříhla a pak pověsila do svého auta coby talisman.

V nejbližších dnech má Rojanová začít pracovat v armádním informačním centru jako tuctová operátorka při počítačovém vyhodnocování družicových snímků. Co se za touto činností ve skutečnosti bude skrývat, není jasné.

A Dora? Ta byla nasazena do managementu newyorské firmy Comsat, zabývající se obchodem s mikročipy. Ve svém volném čase, obvykle na víkend, jezdí vozem do Districtu of Columbia a obě tak tráví dva šťastné dny v útulném bytě na Chevy Chase.

Rojanová se při vzpomínce na přítelkyni zachvěla; Dora byla vždy tak vstřícná, kamarádká, a pozitivní energie z ní přímo čišela. Vybavovaly se jí i její hezké zelené oči, prozrazující asijský původ. Dora McNealová je nádherná a slučuje v sobě dvě věci zdánlivě neslučitelné: dívčí křehkost i půvab na jedné straně a chlapeckou šikovnost na straně druhé. Rojanovou někdy oslovuje

sestřičko a jejich vztah už od počátku sesterský opravdu byl. Již od prvního setkání mezi přeskakoval mezi nimi silný elektrický náboj, a jejich sblížení bylo tudíž velmi rychlé a intenzivní.

Jak snadné a hezké je žít s Dorou! Dora je pro ni vším: starostlivou sestrou, výbornou kamarádkou i pracovní kolegyní. V noci se pak mění i na věrnou a vášnivou milenkou a chvíle strávené v její náruči, patří k těm nejšťastnějším, které Rojanová doposud prožila.

Zamyšlená mladá žena sjela z trasy a zapomněla odbočit na New York Avenue; není ve městě dlouho, díky tomu se zde dost špatně orientuje. Co se dá dělat, podnikne tedy malou zajižďku přes Benning Bridge.

Mířila k centru města, které těsně minula, a nabývala dojmu, že už od začátku jela úplně špatně, že by měla zastavit a nahlédnout do mapy. Nakonec to neudělala. Po chvíli jízdy se konečně doplahočila k Dupont Circle, odbočila na Connecticut Avenue a rychle se přiblížila ke svému domovu na Livingston Street v Chevy Chase.

II.

Plukovník Smith předložil ostraze průkaz a vjel do areálu vojenské informační centrály. Když parkoval svůj chrysler, povšiml si tmavé limuzíny, u níž postávali dva urostlí muži v oblecích. Jednoho z nich poznal, patřil k ochrance generála Bercka. Smith opustil vůz a rozhlédl se po parkovišti. Auto ředitele Bensona však nikde neviděl. Za pár minut vstoupil do jeho kanceláře, posadil se do koženého křesla a opřel si hlavu.

"Jak to jde, Johnne?" zeptal se ho vedle sedící muž v generálské uniformě.

"Pořád stejně, Thomasi. Kde je vůbec ředitel?"

Generál Thomas Berck vyklepl cigaretu z krabičky a nabídl svému kolegovi. Ten udělal rukou odmítavé gesto.

"Benson se zdržel na poradě v Kongresu, má dorazit každou chvíli."

"Poslyš, Thomasi, už se ví, kdo přijde na jeho křeslo?"

"Ani se neptej, má to být civil."

Dveře do pracovny se prudce rozletěly a udýchaný Benson vpadl dovnitř. "Omlouvám se, pánové, ale rychleji to opravdu nešlo."

"Proč jsi nás pozval, Stuarte?" vyfoukl kouř generál Berck.

Benson usedl na židli a řekl: "Částečně i kvůli tomu, o čem jste se právě bavili." Sáhl pak směrem k uchu, vytáhl malé naslouchátko a hodil jej na stůl. "Promiňte, pánové, rutina."

Generál Berck se hlasitě rozesmál. "Tys tady dopad, Stuarte, bože můj, ty už... he... odposloucháváš i svou kancelář, když je prázdná?!"

"Čistě preventivně, Thomasi. Divil by ses, občas je to docela zajímavý poslech. Měl bys to u vás v K-10 taky někdy zkusit."

"Jo, díky za radu. Mimochodem, kde tu máš mikrofony?"

"Všude," odvětil stroze Benson.

"Pane, řediteli..." ozval se do Berckova smíchu plukovník Smith.

"Odložme konečně staré spory, Johnne," přerušil ho familiérně ředitel Benson.

"Souhlasím... Stuarte," pronesl s mírným sebezapřením Smith. "Nastaly nějaké problémy, žes nás tak narychlo svolal?"

Benson vstal, přešel k sekretáři, otevřel bar a nalil do tří sklínek Long John. Odnesl skleničky na stůl a vážně řekl: "Problémy nenastaly, ale přes to mám dvě věci, které musíme společně probrat. Za prvé: Prezident dnes definitivně potvrdil moje jmenování poradcem pro národní bezpečnost. Do nového úřadu nastoupím už příští měsíc, tedy od prvního května."

"Gratuluji," ozval se Smith a Thomas Berck se ihned připojil.

"Díky, pánové. Jak jistě víte, s každou dobrou zprávou přichází i zpráva špatná. Na mé místo sem nastoupí Douglas Hewitt."

"To se mi nechce věřit," promluvil udivený Smith.

"Říkal jsem ti to," příkyvoval generál Berck a v rozčilení odklepl popel na koberec.

Benson pokrčil rameny. "Všichni vědí, že Hewitt se na funkci nehodí. Je to civil a ke všemu byrokrat, který nedělá nic jiného, než že plní předpisy. Byl jsem radikálně proti jeho jmenování ředitelem služby, ale prezident si prosadil svou. Zřejmě na nátlak opozice."

"Měli jsme se Hewitta zbavit včas," ušklíbl se generál Berck.

"Ne, Thomasi, to by nebylo taktické, hlavně kvůli prezidentovi. Podívej, i Hewitt se naučí držet krok. A jestli bude dělat potíže, vyřadíme ho ze hry bez násilí."

"Máme na něj něco?" zeptal se naléhavě Smith.

"Samozřejmě, Hewitt je v současnosti čistý jak andílek, ale v minulosti se v zahraničí stýkal s nezletilými prostitutkami a natáčel si je videokamerou. Na většině záběrů je i on sám. Kazety se záznamy smazal už před lety, jenže některých záběrů mu zřejmě bylo líto, a tak si pár fotek uložil na zakódované diskety."

"Asi na památku," s přidruženým smíchem zahučel Berck.

"Diskety leží v jeho pracovně," pokračoval Benson. "V případě potřeby si pro ně zajdeme a... přivedeme pana Hewitta k rozumu."

"Diskety si беру na starost já," navrhl Smith, "pokud to bude třeba."

"Výborně, Johne." Benson usrl koňaku. "Hewitt je zažraný do předpisů a v této souvislosti mám obavy, aby se nepokusil zastavit některé... ehm... rozpracované projekty ve Východním sektoru a Latinské Americe, tedy projekty, které nejsou na papíře, mám na mysli samosebou. Bylo by asi dobré, pánové, kdybyste některý z vás, nebo raději oba, zavčas Hewittovi vysvětlili, jak to při naší práci chodí."

"Promluvím s ním hned, jak nastoupí do funkce," řekl Smith.

"Já též," přidal se Berck.

Benson se hlasitě nadechl: "Druhá věc: Rád bych věděl, jak pokračuje záležitost se šéfredaktorem Mirroru."

"Jsem připraven celou věc... provést podle tvých instrukcí," řekl suše Smith.

"Hovořil jsem o Dixonovi i s prezidentem. Ten se domnívá, že člověk jeho smýšlení, byl neměl sedět na tak významném postu, a já jeho názor sdílím. Hlavním důvodem pro to je fakt, že Rusové Dixona již před nedávnem zařadili na seznam potencionálně ovlivnitelných washingtonských osobností. Navíc, Dixon je posedlý spiknutími a i když není doslova levicově smýšlející, nikdy se neprojevoval dost proamericky. Za McCarthyho byl v této souvislosti také vyšetřován, a poslední série článků z historie, *Šedesátá léta pod lupou*, pana prezidenta velmi pobouřila."

"Jsem připraven Dixona odstavit," konstatoval suše Smith.

"Vyřid' to, Johne, prosím, urychleně."

Generál Berck se pobaveně otočil: "Nemá s tvým plánem na likvidaci... pardon... na odstavení Dixona náhodou něco společného novinový článek z minulého týdne o jistém dokumentu... ohledně atentátu na Juana Romera?"

"Správně, Thomasi."

"Tušil jsem, že v tom máš prsty. Co máš s Dixonem v plánu?"

Smith se zamyslel, pak se rozpovídal. "Podstrčili jsme mu hraný falzifikát filmu ze Solei Street. Jeden jeho kolega z CE-TV hodlá dokument v nejbližší době zveřejnit."

"Čet jsem tu zprávičku, je poměrně zábavná," přerušil Smithovo vyprávění Benson.

"Teď falzifikát Dixonovi sebereme, poukážeme na jeho konto vysokou částku od fiktivního odesilatele a oznámíme pomocí médií, že Dixon film ze Solei Street prodal, aniž by s ním seznámil americké úřady a širokou veřejnost. To mu spolehlivě zláme vaz."

"Výborný plán, Johne, tys měl vždycky smysl pro dokonalou konspiraci," kývl uznale Berck.

"Jsem téhož názoru," souhlasil ředitel Benson. "Kde se onen materiál nachází?"

"V Dixonově sejfu," odvětil Smith.

"Pošlu pro něj pár chlapců z naší zásahovky, jestli chcete," navrhl Thomas Berck.

"Ne, ne, Thomasi," zamítl nabídku Benson, "žádné násilí, tohle vyžaduje jemnou práci. Oceňuji tvůj přístup i smysl pro razantní akce, jenže, my nepotřebujeme vyhodit redakci Mirroru do povětří, nebo ji dokonce rozprášit. Naopak, musíme celou věc vyřídit v naprosté tichosti." Otočil se na Smithe s otázkou: "Koho pro film pošleš?"

Smith sešpulil rty. "Do redakce Mirroru půjde Rojanová."

"Kdo je Rojanová?" opáčil překvapený Berck.

"Rojanová se velmi dobře hodí, umí improvizovat a má mou plnou důvěru."

"Počkej, počkej, Johne... Rojanová...! Není to ten studenej čumák? Ten kapitánek, co byl s tebou u nás v Rattlesnake?"

"Správně, Thomasi, je to ona."

"Abych si nepamatoval takovou tmavovlasou fešandu. Němka, že jo? Mimochodem, Johne, jaká je v posteli?"

"V posteli?" zopakoval otázku Smith. "To nevím, ale asi dobrá. Zeptej se Dory McNealové, ta to bude vědět."

"Ale? Kapitán je na slečny?" povytáhl obočí Berck.

"Jo, a ty se na ni přímo lepí. Má v sobě zřejmě nějaké fluidum."

"Takový fluidum bych taky potřeboval," povzdechl si hlasitě Berck.

"Zřejmě každý z nás," podotkl Stuart Benson s nepatrným úsměvem. "Ne, vážně: Rojanová je skutečný talent. Vpadla do branže před nedávnem, jako civil a amatér, původně jsme ji chtěli odstranit, jenže se nedala, a teď má před sebou skvělou kariéru. Rojanová je inteligentní, citově chladná, výkonná... není na chlapy, ani na peníze, a o to je spolehlivější."

"Mně se taky líbila," souhlasil Berck, "Je studená podle mého gusta. Když jsem jí onehdy u nás v Nevadě řekl, že ji nechám zastřelit, ani to s ní nehnulo, pamatuješ, Johnny?" Generál udusil se smíchem cigaretu a ještě se Smithe zeptal: "Před chvílí s'mluvil o McNealový. Myslels tu kočku, co odbouchla Howarda, když zjistil, že píchá s jeho starou?"

"Přesně tu. Teď se momentálně jmenuje Jacobsenová." Smith dopil skleničku, zvedl se a podotkl:

"Rojanová dnes přiletí z Arizony, kde byla na střeleckém výcviku. Ihned po jejím návratu ji pošlu k Dixonovi pro film."

"Skvělé, Johne, udělej to." Ředitel se na chvíli zarazil, pak vážně řekl: "Podívej, Johne, od tebe vím, že Rojanová má poněkud nervózní prstík na spoušti. Měl bys jí upozornit, že šéfredaktor Dixon nesmí přijít k úhoně."

Smith přikývl. "Zařídím, Stuarte, spolehni se, Walker Dixon bude žít."

Benson napřáhl k oběma mužům pravici. "Pánové, buďte zdraví," řekl a pak trochu cynicky dodal. "Bylo pro mě potěšením, strávit pár chvil s přáteli."

Konečně doma! Rojanová přistoupila ke dveřím svého bytu, zasunula klíč do zámku a pokusila se jím otočit. Je odemčeno! Potichu otevřela dveře a z obývacího pokoje zaslechla zvuk varhan. *Die Kunst der Fuge* od Bacha! Někdo si v jejím bytě pouští varhanní koncert! Vešla klidně do obýváku a spatřila Smithe, jak s očima zavřenýma naslouchá této nádherné hudbě.

"Vítám vás," řekl Smith a jakoby se nechtěl od poslechu varhan odtrhnout. Pak však vstal a ztlumil zvuk. "Jak bylo v Arizoně?"

"Dík za optání, plukovníku." Svlékla si svrchník a usedla. "Byli tam skvělí instruktoři."

"Doufám, že vás naučili dobře střílet. Tedy, ne že byste dříve neuměla, ale přece jen, sportovní malorážka ve vás mohla zanechat nežádoucí návyky."

"To jsem už někde slyšela."

"Kolik jste nastřílela za celý týden?"

"Strašně moc, plukovníku. Tisíce ran. Instruktor mě dřel od rána do večera. Zničila jsem tři pistole. Ještě teď, když zavřu oči, vidím terče a figury."

"Dostala jste osvědčení?"

"Ano, pane, tady," podala mu malou plaketu a on si ji se zalíbením prohlížel. "Plukovníku, musela jsem se naučit rozebírat zbraně poslepu, poznat pistoli podle zvuku výstřelu... no, učili mě všechno možné i nemožné."

"Tohle se vám v budoucnu může hodit," poznamenal Smith.

"Víte, nikdy jsem neviděla zacházet někoho tak skvěle s pistolí, jako to dokáží chlapíci z této střelecké školy."

"Ano, ano, jistě," přitakal Smith. "Naučila jste se tasit metodou *straightfinger*?"

"Napjatý ukazovák? Jo, celkem... obstojně."

"A *El presidente*? Za kolik vteřin?" Smith dívce připomněl cvičení, při kterém střelec musí co nejrychleji zasáhnout tři terče, přebít a znovu střelbu zopakovat.

"Nic moc, deset celých tři."

"Ale to je velice slušný čas. Nemůžete chtít střílet tak rychle jako Jeff Cooper."

"Ne, to opravdu ne."

Smith pohlédl na ni a zeptal se:

"Co vaše ouško, hojí se?"

"Zranění už není vůbec vidět, plukovníku." Odhrnula si kaštanově zbarvené vlasy.

"Jako nové," konstatoval spokojeně Smith. "Říkal jsem vám, že plastičtí chirurgové mají zlaté ruce. A náš doktor Weiss obzvlášť."

Přikývla, vstala od stolu a pohlédla na telefonní záznamník, svítící kontrolka signalizovala nahrany vzkaz. "Promiňte, plukovníku, nevidilo by vám, kdybych si přehrála telefonáty ze záznamu? Určitě tam bude něco i od Dorky a... hned pak se vám budu věnovat." Přetočila kazetu zpět a pustila magnetofon. Místností se rozlehl Dořin melodický hlas.

Hi, sestřičko!

*Volala jsem ti, nebylas doma. Přijedu
v sobotu večer, těším se.*

Pac a pusu, tvá Dorka

P.S. Nekoukej moc po holkách!

"Promiňte," řekla s omluvou Rojanová. Přisedla si opět ke stolu a zeptala se: "Určitě jste nepřišel jen tak, nebo ano? Potřeboval jste ode mě něco?"

"Donesl jsem vám pizzu, je v lednici."

"Děkuju. Dáte si půlku se mnou?"

"Ne, nechte ji Doře. Radši vám vysvětlím, proč jsem tady."

Přitáhla si židli blíž k němu. "Poslouchám."

Vytáhl ze saka počítačovou disketu. "Dnes jsem mluvil s ředitelem Bensonem a generálem Berckem."

"Jak se má šéf MIBsů?" zavtipkovala se zájmem Rojanová.

"Berck? Jenom kvete. Vzpomínal na vás, líbila jste se mu."

"Opravdu?"

"Ano." Za okamžik jeho tvář zvažněla. "Mám pro vás práci."

"Aha, a co to bude?"

"Plán budovy i ostatní instrukce máte na disketě. Až se vše naučíte, disketu přepište a až pak zničte."

"Dobře, a kde se to uskuteční?"

"Přímo tady, ve městě."

"Zaplat' bůh!"

"Vysvětlím vám v kostce, oč půjde," spojil ruce a položil si je na koleno. "Říká vám něco jméno Philip McPerson?"

"Vůbec nic," odpověděla bez zaváhání.

"A co třeba Adam Halifax?"

"Jistě, muž, co natočil Romerovu vraždu na Solei Street v Denveru."

"Správně. Halifax nebyl jediný, kdo tehdy na Solei Street natáčel. Byli tam s kamerou i další lidé a mezi nimi i mladý úředník Philip McPerson."

Rojanová udělala překvapený obličej. "Mhm?!"

"McPersonův film byl dlouho považován za ztracený, jenže..."

"Jenže nebyl," dopověděla.

"Přesně tak. Film ztracený nebyl a teď se po letech objevil. Jde o velmi kompromitující záležitost, rozumíte?"

"Rozumím vám velice dobře, plukovníku. Jednou jste se mi zmínil, že se celá tahle věc týká Bensona i vás. Kdo ten nešťastný film má?"

"Je v trezoru šéfredaktora D.C. Mirror Walkera Dixona, který ho chce zveřejnit."

Udiveně hvízdl. "Počítám, že Benson musí být radostí bez sebe."

"To si pište. Všichni jsme radostí bez sebe," zakabonil tvář Smith. "Nikdo totiž neví, co přesně a kdo všechno je na filmu vlastně vidět. Mohly by nastat velké problémy, kdyby se tyhle amatérské záběry dostaly na ven."

Přikývla. "Budete po mně chtít," řekla těžce, "abych vám film přinesla, že?"

"Správně. Půjďte do redakce D.C. Mirror jako Hoffmanová, spolupracovnice National TV News. Nabídnete za film Dixonovi půl miliónu dolarů."

"Co když film neprodá?"

"Samozřejmě, že ho neprodá, a dokonce ani nemůže. Byl by blázen, kdyby to udělal, odrovnal by sám sebe, protože v tisku už oznámil, že celý snímek pravděpodobně brzy zveřejní." Smith se odmlčel.

"Připravte se na to, že k tomu, aby vám film vydal, budete muset Walkera Dixona donutit."

"Jak ho mám donutit?"

"Vaše věc, poradte si, ale pokud možno bez násilí, jasně?"

"Ano, jasně," řekla tiše Rojanová a zakousla se v zamyšlení do nehtu na svém palci. "Kam mám film přivést?"

"Vše máte v instrukcích."

"Doufala jsem, že se po cestě trochu prospím."

"Prospíte se pak, v jedenáct musíte být u Dixona."

"Rozumím, budu tam."

Smith vstal a přešel ke dveřím. Tam se zastavil: "Umění fugy je skvělá hudba, co říkáte?"

"Ano, skvělá. Mně se velmi líbí i Bachovy varhaní přepisy Vivaldiho. Ovšem ráda si poslechnu třeba i Camilla Saint-Saënsa."

Smith kývl. "Ještě něco: Disketa, co jsem vám dal, je pod heslem. Heslo tvoří jméno vašeho oblíbeného spisovatele."

"Těch je víc."

"Vašeho nejoblíbenějšího spisovatele."

"Myslíte Orwella?"

"No jistě."

"Jak víte, plukovníku, že Orwell..."

"Máte to v osobním spisu."

"Vážně? Jak se to tam mohlo dostat?"

"Benson tuto informaci do vašeho spisu napsal poté, co jsem mu ji sdělil."

"Neřekla jsem vám nic o Orwellovi. Pořád nechápu, odkud víte..."

"Mluvila jste o tom s ředitelkou Warnesovou v New Yorku."

"Ano, vzpomínám si. U toho rozhovoru jste ale, pokud vím, nebyl."

"Nebyl, ale mám citlivé uši."

Chápavě přikývla. "Hm, aha, citlivé uši! Zřejmě taky citlivou elektroniku, že?"

"Zřejmě."

Mávl jí na pozdrav a byt neslyšně opustil.

Rojanová vzala do ruky jeho disketu, sedla si k počítači, zavřela oči a hlava jí klesla na hrud'; alespoň chvílku spát!

III.

Docela obyčejné dopoledne jaké v redakci Mirroru prožívají sedmkrát v týdnu. Běžnému návštěvníkovi by se mohl zdát místní shon až příliš hektický, nikoli však kmenovým zaměstnancům; ti jsou na podobný bláznivý pracovní styl, na přebíhání z kanceláře do kanceláře, od přepážky k přepážce, případně sprint z patra do patra, zvyklí. Jennifer Woodwardová právě vyřizovala šéfredaktorovu korespondenci, když zaslechla zaklepání na dveře. Musí to být někdo cizí, usuzovala, člověk z redakce by neklepal, prostě by vtrhl dovnitř, docela běžná praxe, nikdo tu nečeká, na to tady nemají čas. Woodwardová vstala a otevřela dveře. Na prahu kanceláře stála mladá štíhlá žena s dlouhými platinovými vlasy. Byla oblečena do jasně červeného kostýmu.

"Jmenuji se Hoffmanová. Pracuji v redakci společnosti National TV News. Potřebuji mluvit s panem Dixonem, jde o velice naléhavou záležitost."

"Okamžik, paní Hoffmanová, zeptám se šéfredaktora, zda vás přijme. Posad'te se, prosím."

"Děkuji." Opřela se o jednu ze tří židlí, určených pro návštěvy.

Sekretářka tiše vplula do Dixonovy pracovny. "Pane šéf, je tu jistá Hoffmanová z National TV News a chce s vámi mluvit."

"Oč jde, Jennifer?"

"Nevím, prý je to naléhavé."

"Aha, dobře, ať jde dál." Odcházející sekretářku u dveří zastavil. "Zavolejte do té redakce a zjistěte mi, zda tam nějaká Hoffmanová skutečně pracuje. Ihned mě telefonicky informujte."

"Ano, pane, hned to zařídím."

Šéfredaktor D.C. Mirror Larry Dixon si se zalíbením prohlížel atraktivní ženu, která právě vstoupila do jeho kanceláře. Byla opravdu hezká a velice dobře upravená. Usedla naproti němu, nohy v bílých lodičkách způsobně u sebe, červenou kabelu položila na svá kolena, posunula si výš tónované brýle a zůstala bez hnutí.

Dixon nasadil profesionální úsměv. Pak promluvil, přičemž předstíral, že zapomněl, jak se návštěvnice jmenuje. "Co pro vás mohu udělat, paní..."

"Hoffmanová," odpověděla Rojanová.

"Ano, ano, už si vzpomínám. Tedy, co pro vás mohu udělat paní Hoffmanová?"

"Pane Dixone, naší redakci neunikl..."

Na stole Larryho Dixona zadrnčel telefon.

"Promiňte na okamžik," řekl a zvedl sluchátko. Na opačném konci linky se ozvala sekretářka Woodwardová. "Pane šéfredaktore, volala jsem do National TV News, jak jste chtěl. Paní Hoffmanová tam skutečně pracuje, jako nezávislý publicista."

"Děkuji, Jennifer." Dixon s úsměvem zavěsil.

"Jsem jedno velké ucho, paní Hoffmanová, říkala jste, že vaší redakci něco neuniklo."

"Ano. Naší redakci neunikl článek otištěný minulý týden ve vašem listě. Píše se tam o jistém dokumentu z roku 1968. Víte, co mám na mysli?"

"Samozřejmě, myslíte McPersonův film, že?"

"Přesně tak, pane Dixone. Naše televizní společnost má eminentní zájem na vlastnictví tohoto dokumentu. Rádi bychom onen snímek od vašeho časopisu odkoupili a zveřejnili ho vůbec jako první."

Samozřejmě, kdopak by nechtěl? pomyslel si Dixon. Pak řekl: "Chápu vaše pohnutky, paní

Hoffmanová, ale obávám se, že naše noviny nemají zájem na odprodeji tak unikátního dokumentu, který, nota bene, pravděpodobně odkryje celou pravdu o událostech na Solei Street. Navíc, jsme už domluveni s CE-TV, že po čase zveřejní kompletní dokument, ve svém hlavním zpravodajském pořadu."

Pokývala hlavou, otevřela červenou kabelu, aby před Dixona položila vyplněný šek. "Půl milionu, pane Dixone. Můžete si je nechat okamžitě vyplatit."

Dixon zalapal po dechu, ale hned si uvědomil, že prodat McPersonův film by znamenalo nejen propásnutí příležitosti, která se naskytne jednou za život, ale i diskreditaci vlastní osoby přede všemi čtenáři. Ostatně, nikdy ani na sekundu o prodeji filmu neuvažoval.

"Pět set tisíc je vysoká částka, paní Hoffmanová, ale... promiňte, my nehodláme dokument zpeněžit, ani kdyby... ani kdyby nám vaše televize nabídla dvakrát či třikrát tolik." Opět se pousmál, položil ruce na stůl a se strojeným úsměvem čekal, až se návštěvnice zvedne k odchodu. Ona však zůstala sedět, pozvedla k němu oči a tiše se zeptala:

"Vaše poslední slovo, pane šéfredaktore?"

"Nezlobte se, ale... ano," Dixon si byl vědom, že jeho neochota k prodeji McPersonova filmu, mladou ženu citelně zasáhla. Možná bude mít kvůli tomu i potíže v práci. No, co se dá dělat...

Návštěvnice zasunula ruku se šekem do kabely. "Když tedy půl milionu nestačí," řekla bezradně, "budeme muset částku zvýšit." Vytáhla ruku z kabely a Larry Dixon ke svému překvapení hleděl do ústí pistolového tlumiče. Hlavou mu problesklo děsivé poznání: Tahle Hoffmanová není z National TV News! A bůhví, jak se vůbec jmenuje! Ona si přišla pro McPersonův film, ona je jedním ze žraloků, na které s Henshawem políčili! Hoffmanová je zřejmě jedna z nich! Jedna z těch, kdo vědí pravdu o denverském atentátu na předsedu vlády Romera! Jedna ze spiklenců!!

Pomalou a zhluboka se nadechl. Na tenhle okamžik čekal celá léta, měl před sebou člověka, který ví.

"Nedělejte hlouposti s tou věcí."

Rojanová chladně promluvila a po jejím přátelském tónu nebylo památky. "Pane Dixone, řeknu vám, co teď uděláte: zvednete telefon a pošlete svou sekretářku na letiště pro letenku."

Dixon zaváhal.

Posunula se tmavé brýle trochu níž a pohlédla mu do očí. "Pokud ji nepošlete na letiště, zastřelím ji."

Dixon zkoumal její chladný pohled a odhadoval, zda neblafuje.

"Já nemám na výběr, pane Dixone."

Šéfredaktor hlasitě vydechl a zvedl telefon. "Jennifer, okamžitě se seberte a odjeďte na letiště. Koupíte mi letenku do Madridu, na pozítří. Cože?? Ne objednat!! Chci, abyste to vyřídila osobně, a to ihned! Děkuji vám." Zavěsil a půl minuty mlčky sledoval zbraň v dívčině pravici.

"Běžte se podívat, zda odešla."

Dixon se opatrně zvedl, aby nahlédl do sousední kanceláře. "Je pryč. Chtěl bych vám něco říct, paní nebo slečno... ehm... Hoffmanová: Víte, mohla byste být má dcera..."

"Nesnažte se mě rozplakat."

"Vyslechněte mě!"

"Nebudu vás poslouchat!! Vaše klíče!!" vykřikla ostře.

"Prosím?"

"Naval klíč od kanclu!"

Dixon sáhl do stolu a podal jí příslušný svazek. Hodila mu klíče nazpět.

"Běžte a zamkněte vchod!"

"Mohou mne shánět, vědí, že tu jsem, budou klepat, telefonovat."

"To mě nezajímá. Když někdo zavolá, řekněte, že nemáte čas. Pokud se bude kdokoliv dobývat sem do kanceláře, zabiju ho. A vás taky!"

"Co mám tedy udělat?" zeptal se Dixon stísněně a jeho hlas se trásl.

"Teď si sedněte a řekněte mi kombinaci k otevření sejfu."

"Jsem rozrušený, nemohu si vzpomenout," lhal nešikovně Dixon.

"V tom případě vás zastřelím a sejf otevřu plastickou trhavinou." Rojanová zvedla zbraň a natáhla palcem kohout.

"Pp-počkejte! Nestřílejte!"

"Takže?! Kde je sejf?"

"Odklopte obraz na protější stěně."

"Fajn, ještě číselný kód!"

"Jak to jen bylo..." blábolil Dixon. "Já... jsem už starší člověk, zapomněl jsem ho!"

"Vaše škoda." Její hlas vyjadřoval upřímnou lítost. "Víte, jak už jsem vám řekla, nemám na výběr. Takže: nejdřív vás střelím do kolena, pane šéfredaktore. Pak do druhého. To určitě osvěží vaši paměť. Ovšem, strávíte zbytek života na invalidním vozíku."

"Nevěřím, že byste tohle udělala."

Rojanová přitiskla hlaveň tlumiče na Dixonovo koleno.

"Máte třicet vteřin."

Dixon se rozhodl vsadit všechno na jednu kartu, stiskl rty a čekal. Zbraň sebou náhle cukla. Dixona jako by šlehl rozžhaveným prutem do nohy. Místnost se naplnila kouřem a pachem spáleného střelného prachu.

Chytil se za nohu a bolestně zařval: "Vy jste to udělala, vy náno pitomá!!"

"Rozhodla jsem se vám dát poslední šanci. Kulka vás jen škrábla, nic vám není. Zatím."

Dixon zvedl zakrvácenou ruku. Opravdu, nohavice byla ze strany ošlehnutá výstřelem a zranění bylo jen povrchové. Střela zřejmě uvízla v křesle anebo v podlaze.

"Když vám tu číselnou kombinaci dám," ozval se potichu Dixon, "stejně mě zabijete."

"Mýlíte se."

Rojanová otevřela sejf a zvedla do výšky cívku s 8 mm filmem. "Je to ona?"

"Je."

"Jistě?"

"Ano, jistě."

"V pořádku," řekla, hodila film do kabely a vytrhla šňůru telefonního přístroje ze zásuvky.

"Zůstanete deset minut sedět, pane Dixone. Pokud byste se náhodou dostal z kanceláře a vyběhl ven, bude vás to stát život."

"Chápu."

Sledoval, jak mladá žena vytrhává kabel i z telefonu jeho sekretářky. Pak se zvedl, přidržel se stěny, aby nevrávorl, a došel ke dveřím. "Mám na vás ještě otázku, než odejdete."

"Pokud chcete vědět, kde budu dnes večer, tak vám to nepovím."

"V to bych ani nedoufal. Víte... já jsem novinář a nestává se mi často..."

"Zkraťte to."

"Dobře. Pracujete na zakázku?"

"Každý pracuje na něčí zakázku, pane Dixone."

"Jde mi pouze o to, zda vás najali nebo... jestli jste jedna z nich."

"Jedna z koho?"

"Jedna z těch, kteří vědí, co se tehdy v Denveru událo, jedna z nich..."

"Pane Dixone, v únoru šedesát osm jsem byla dítě."

"Ale znáte je, že?"

"Koho?"

"Tehdejší atentátníky - Romerovy vrahy."

"Sejde na tom?"

"Sejde! Pokud mi pomůžete odhalit je, můžete se stát nejslavnější ženou všech dob a také jednou z nejbohatších, i kdybyste byla cizinka. Nabízím vám za vaše interview tři... ne! Pět milionů během prvního týdne!"

Zavrtěla radikálně hlavou.

"Copak vy nechcete, aby se pravda konečně dostala ven?"

"A proč bych měla chtít? Ani vám na pravdě nezáleží. Jde vám jen o zvýšení nákladu novin a o větší zisk."

"Vám snad nejde o peníze? Vážně nechcete být bohatá a slavná?" neúnavně naléhal Dixon.

Rojanová s nepochopením řekla: "Odpovím vám otázkou, pane Dixone: k čemu je dobrá bohatá a

slavná mrtvola?"

"Jednou se pravdu stejně dozvíme!" volal za ní Larry Dixon.

"Vážně si myslíte, že o to ještě někdo stojí?" odvětila cynicky a zamkla za sebou dveře.

Ve výtahu začala bleskurychle jednat: stop tlačítkem zastavila výtah v mezipatře, z kabely vytáhla papírový pytel a umělohmotnou tašku s nápisem Marlboro, strhla z hlavy paruku, sundala tmavé brýle a stáhla si obě bílé lodičky z nohou. Všechny věci a také Dixonovy klíče nacpala do papírového pytle. Kostýmové sáčko si oblékla naruby, jeho provokativní světlá červeň se tím změnila na střízlivou šed'. Z kabely vyklepla černé kotníčkové boty a natáhla si je na nohy. Červenou kabelu vtěsnila do PVC tašky, upravila si rukou hnědé vlasy, stiskla tlačítko prvního patra a čekala.

Larry Dixon vyskočil hned, jak se za neznámou zaklaply dveře. Zaklekl ke stolu a otevřel dolní šuple, kde měl rezervní telefonní aparát. "Ostraha?!" zařval do telefonu. "Zadržte pětadvacetiletou dlouhovlasou blondýnu v červeném saku! Má tmavé brýle, bílé boty a na rameni velkou červenou tašku! Pozor je ozbrojená! A pošlete někoho ke mně nahoru s náhradními klíči, jsem zamčený v kanceláři!"

Rojanová vystoupila v prvním patře a pomalu se pěšky vydala dolů. V přízemí, před výtahy, spatřila hejno strážných, očekávajících se zbraněmi v ruce její příjezd. S lehkým úsměvem minula muže z ochranky, hlídajícího pod schodištěm; podezíravě si ji prohlížel, ale popis, který obdržel od Larryho Dixona byl natolik jiný, že ji nechal projít. Odhodila papírový pytel do koše, pozdravila muže ve vratnici a vyšla ven před redakci. Jeden ze strážných vyběhl za ní a z pilnosti si poznamenal číslo jejího vozu.

Šéfredaktor Dixon, provázený velitelem ochranky, konečně přisupěl po schodech do přízemí budovy.

"Kde ji máte?" hulákal a sotva popadal dech.

"Ještě nepřišla, pane," odvětil jeden ze strážných, stojících před dveřmi výtahů.

"To není možné!" řval Larry Dixon. "Musela tu dávno být!"

"Výtahem nikdo nepřišel, pane!" důrazně vysvětloval strážný.

"Tak přišla po schodech!"

Muž z ochranky zavrtěl hlavou a rezolutně prohlásil: "Vyloučeno. Žádná blondýna tudy neprošla, ručím za to!" Pak si povšiml, že šéfredaktor krvácí. "Jste zraněný."

"To nic není," mávnul rukou Dixon. "Vůbec nikdo tudy neprošel?"

Strážný kývl hlavou. "Ale jo, pane. Před chvílkou, mladá žena, tmavovláska v šedém kostýmu. Přišla po schodech, odhodila papír do koše a... no... odjela vozem, co stál venku."

"Papír do koše, říkáte?!" zareagoval Dixon bystře. "Kde??!"

"Tady, pane."

Dixon vytrhl papírový pytel z košíku a vysypal ho na zem. "Podívejte!" ukázal prstem. Před nimi na koberci ležela platinová paruka, bílé lodičky, brýle s tmavými skly a svazek klíčů.

"Sakra!" ulevil si Dixon. "To musela být ona!"

Šéf strážných se zatvářil provinile. "Promiňte, pane, vypadala úplně jinak."

"K čertu s tím!" řekl našťavaně Larry Dixon. "Všichni, kdo tu ženskou viděli, přijďte nahoru, pokusíme se sestavit její portrét."

"Máme zavolat policii?" zeptal se šéf ochranky.

"Žádnou policii!" přikázal Dixon. "Tohle si vyřešíme sami."

"Pane, pane! Máme číslo auta té ženy! Kolega si ho zapsal."

"Alespoň něco, díky," řekl Dixon. "I když se obávám, že nám to stejně k ničemu nebude."

"Skvělá práce," řekl Rojanové Smith, když mu film předávala. "Potíže nebyly?"

"Ani v nejmenším, plukovníku. Jenom... no... musela jsem použít zbraň, ale Dixon je O.K."

"Zranila jste ho?"

"Jen škrábnutí."

"V pořádku. Teď už vám mohu říct celou pravdu: film, který jste mi přinesla je falzum."

Vytřeštila na něho oči. "Jak to??!"

"Prostě, není od Philipa McPersona, nýbrž jde o dokumentární hranou montáž, vyrobenou na zakázku jedním studiem a jejich specialisty. Scéna, nacházející se na filmovém páse je virtuální realita a nikdy se ve skutečnosti neodehrála."

"Poslal jste mě pro padělek?!"

"Ano," přitakal Smith.

"Udělalí jsme vše pro to, aby Dixon uvěřil, že jde o pravý dokument z Solei Street."

"Já tomu pořád nerozumím."

"Vysvětlím vám to: Dixon oznámil prostřednictvím CE-TV, že film má a že jej zveřejní. Vy jste mu film vzala a my teď poukážeme na jeho konto několik vyšších finančních částek od fiktivních odesílatelů. Pak tuto skutečnost zveřejníme. Kdo si myslíte, že Dixonovi uvěří, že onen dokument neprodal? Nikdo, samozřejmě. To, že si namastil kapsu, místo aby předal film národu, ho definitivně zruinuje. S jeho šefováním v D.C. Mirror je nadobro konec a bude rád, jestli ho nechají tu a tam napsat nějaký článek o baseballu."

"Už chápu," pousmála se Rojanová. "Decentní likvidace."

"Ano, přesně tak si to Benson přál. A nejen Benson, ale i ostatní."

"Že to tak spěchalo?"

"Všechno teď spěchá. Benson půjde na místo bezpečnostního poradce prezidenta a do té doby chce mít některé věci... vyřešeny."

"Přijde nový ředitel?"

"Ano, už od prvního května."

"Kdo to bude?"

"Jistý Douglas Hewitt, se kterým mohou přijít i určité těžkosti. Hewitta dosadil sám prezident, výměnou za senátní podporu opozice. Všichni jsme byli proti tomu, protože se jedná o poměrně neschopného civilistu. Generál Berck dokonce navrhoval jeho eliminaci, což neprošlo. Já osobně dávám Hewittovi nanejvýš měsíc. Myslím, že déle ve funkci stejně nevydrží."

Rojanová nadříceného se zaujetím poslouchala. "Ještě něco dalšího?"

"Ano, vyspěte se, máte kruhy pod očima. Pozitíří se hlase na ústředí, u Bensona, na čas budete obyčejná operátorka."

Otevřela jedno oko a rozespale pohlédla do tmy. Pak ucítila vůni známého parfému. "Ahoj, mořská vílo," zívla Rojanová. "Kde ses tu vzala už ve středu?"

"Ahoj, námořníku," pozdravila šeptem Dora. "Mám tu nějakou práci. Stýskalo se ti?"

"A jak!"

"Je mi zima, nechceš mě trochu zahřát?"

"Co za to?"

"Všechno, co budeš chtít, sestřičko," řekla Dora, shodila triko a vklouzla do postele.

"Není nad to, mít v postýlce blonděatý polštářek," šeptla ospale Rojanová. Přitiskla se k přítelkyni a dotkla se rty její šíje. Pak jí obtočila ruce kolem krku, levou nohou ovinula její tělo a usnula spokojeně jako dítě.

IV.

"Doktor Seymour Fennel, moc mě těší," řekl obrýlený muž, ale nijak nadšeně se netvářil.

"Viktoria Rojanová."

"Slečno Rojanová, jsem již několik let vedoucím sekce satelitní analýzy zde v hlavním stanu našich služeb. Rád bych vám teď ukázal vaše nové pracoviště a představil vás našim krtkům."

"Krtkům?"

"Ach ano, promiňte, vy neznáte náš dialekt. Víte, analytici jsou pořád zahrabaní v číslech a něco hledají... my, vedoucí pracovníci jim žertem říkáme *krtci* a jejich pracovištím *krtčí dílny*. Není to však myšleno ve zlém, jde jen o to, že jsou dokonale izolováni od venkovního prostředí," prohlásil na svou obhajobu doktor Fennel a hned sebevědomě pokračoval. "Pokud bych chtěl být opravdu důsledný v terminologii, nemohl bych počítačové operátory-laboranty v žádném případě do kategorie analytiků zařadit. Analytik jsem já, protože já vyhodnocuji všechny získané údaje, neboť na to mám příslušnou kvalifikaci." Pokynul rukou ke dveřím. "Račte!"

"Děkuji," ozvala se skromně Rojanová a následovala bílý plášť ke schodišti. Vedoucí analýzy byl ambiciózně a vzdělaně vyhlížející intelektuál středních let s vizáží vysokoškolského profesora.

Když vyšli o dvě patra výše. Zde se Fennel zastavil u druhých dveří od schodiště.

"Tudy."

Před ní se objevila rozlehlejší místnost, osvětlená zářivkami, s osmi zaměstnanci obsluhujícími počítačové terminály.

Fennel si odkašlal a hlasitě promluvil: "Vážení, chci vám představit naši novou kolegyni, Viktorii Rojanovou. Doufám, že ji mezi sebe vřídlně přijmete a že ji budete od samého začátku nápomocni při práci." Někteří z pracovníků zvedli oči od monitorů, pokývaly hlavami a něco neurčitého zahučeli. Jiní na slova svého šéfa nereagovali vůbec. Fennel nechal situaci bez poznámek, nasadil strojený úsměv a obrátil svou pozornost zpět k nové zaměstnankyni. Malou pěstěnou rukou pak ukázal na prázdný stůl v rohu místnosti.

"Tak, tady budete sedět."

Rojanová přehlédla očima vypnutý počítač. "Děkuji, doktore."

Vedoucí analýzy ztišil hlas: "Ředitel Benson mě osobně informoval, že jste u nás v sekci pouze na... jak bych to jen vyjádřil... na... vedlejší pracovní poměr. Bylo mi sděleno, že budete plnit ještě další úkoly... v... terénu."

"Ano, to je pravda."

"Dobře, slečno, stůl je váš, ale jinak si můžete přirozeně dělat, co chcete." Dr. Fennel znovu pokynul rukou k opuštěné rohové židli a hodlal místnost opustit.

"Počkejte, doktore," zadržela ho Rojanová.

"Ano?"

"Co tu mám vlastně dělat?" řekla a máchla rukou k určenému stolu.

"Posaďte se přece u nás!" zasmál se Seymour Fennel.

"Dobře, děkuji, ale já... ráda bych dělala nějakou práci."

"Práci?"

"No ovšem. Nechci tu sedět jenom tak."

"Myslel jsem, že když ředitel Benson... že tady ani většinu času nebudete... no dobře, když tedy chcete, můžete si třeba zapnout počítač, napojit se na kterýkoliv místní terminál a sledovat na svém monitoru práci vašich kolegů. Nic dalšího sama v žádném případě nepodnikejte."

"Mám určité zkušenosti s počítačem. Byl byste tak laskav a řekl mi, jakou konkrétní činnost tady vaši lidé dělají?"

"Ale jistě, když vás to zajímá. Terminály v této místnosti zpracovávají informace, dodávané satelity, zavěšenými nad východní Evropou a nad Sověty."

"Aha," řekla se zájmem Rojanová. "A o jaké informace jde?"

Fennel jí pohlédl překvapeně do tváře. "Různé. Zjišťujeme kupříkladu pohyby letadel a lodí, ale v

této laboratoři sledujeme pouze změny teplot na povrchu určitých oblastí."

"Na povrchu země?"

"Ne, to nás příliš nezajímá. Zajímají nás speciální místa: vládní zařízení, armádní zařízení, základny, jaderné elektrárny, letiště, přesuny větších skupin obyvatel a mnohé další věci."

"Jestli Rusové neodpálili rakety?" zeptala se mladá žena bez obalu.

"Ne, zážeh motorů nepřátelských raket kontroluje Pentagon a Fort Meade," odvětil stroze Fennel.

"Ještě něco?"

"Ano, ráda bych si o zdejší práci něco přečetla. Také bych si chtěla půjčit manuál k ovládání počítačových programů. Bylo by to možné?"

"Nechápu sice, k čemu vám to bude, ale prosím, vše potřebné máte ve svém stole. Současně vás důrazně žádám, abyste s ničím sama nemanipulovala. Zejména ne s ovladači satelitů. Družice totiž běžně přijímají pouze údaje z povrchu sledovaných objektů, ale též je možné aktivovat tzv. hloubkový průsvit, který umožňuje získat data i z vnitřku zadaných předmětů v dané oblasti. Hloubkový průsvit však odčerpá mnoho energie ze satelitních baterií, a pokud byste nám družicové akumulátory bezdůvodně vybila, měli bychom na krku neskonaly malér."

"O to se rozhodně nepokusím, doktore."

"Doufám," řekl Fennel se strojeným úsměvem. Pak v rychlosti pohlédl na hodinky. "Slečno, oceňuji váš zájem o problematiku práce této sekce. Teď mě však omluvte, podobných laboratoří, jako je tato, mám na starosti ještě pět. Pokud byste měla jakékoliv problémy, obraťte se na šéfa laboratoře pana Alberta. Na shledanou."

"Děkuji, doktore, na shledanou."

Doktor Seymour Fennel opustil laboratoř č.2 a cestou uvažoval, proč se tato nová síla s tak usilovnou vehemencí zajímá o družicovou analýzu, když nemusí. Ředitel Benson se v záležitosti přijetí Rojanové osobně angažoval, což znamená, že jde o relativně důležitého člověka. Fennel se ve skrytu duše domníval, že tuto novou zaměstnankyni zřejmě hodlají vyslat na Východ, nebo se odtamtud dokonce vrátí, a velení teď čeká, až se uvolní nějaké vhodné teplé místo, kam by ji posadili.

Fennel pak zavzpomínal na své vlastní přijetí. S tehdejším ředitelem celé informační služby se on rovněž setkal, ale pouze velmi krátce. V podstatě byl přijat vedoucím odboru. Bensonův zájem o Rojanovou může ovšem znamenat také něco velmi negativního pro Fennela samotného. V žádném případě totiž nelze vyloučit podraz zaměřený přímo proti jeho osobě. Pracovně osobní vztahy mezi ním a Bensonem byly od nepaměti špatné a stále se zhoršovaly. Diametrálně odlišné názory ředitele Stuarta Bersona a ambiciózního Seymoura Fennela, neskrývajících na veřejnosti přesvědčení, že tak zodpovědnou funkci by měl zastávat vzdělaný odborník, čímž myslel sebe, nikoliv zasloužilého politika Bensonova typu, způsobily, že se z těchto dvou mužů stali otevření nepřátelé. Doba pobytu Stuarta Bersona na ředitelském postu informační služby se chýlila ke konci a doktor Fennel usuzoval, že dokud Benson neopustí svůj ředitelský post nadobro, je třeba zvýšené opatrnosti. V první řadě však bude nezbytné, prověřit veškeré materiály související s Rojanovou.

Se smíšenými pocity usedla Rojanová ke svému stolu a otevřela první zásuvku. V protilehlém rohu místnosti se ze židle zvedl malý otlý muž, aby přešel napříč laboratoří.

"Jmenuji se Albert," řekl bezbarvě a stiskl jí ruku zpocenou dlaní. "Pokud byste opravdu měla problémy, běžte přímo za Fennelem. Na řešení problémů je on kadet. A na nic nám tu nesahejte." Otočil se a bez dalších slov odešel zpět ke svému stolu. Rojanová pokrčila rameny, sáhla do zásuvky a hodila před sebe na stůl tlustou brožovanou knihu s nápisem *Softwarový ovládací manuál*.

Hověla si doma v pohodlném křesle, zamyšleně pozorovala bílý strop a po prvním pracovním dni se necítila vůbec unavená. V hlavě si promítala celý zbytek pracovní směny, který proseděla u monitoru počítače, sledujíc, co ostatní zaměstnanci vlastně dělají. V krátké době nabyla dojmu, že pracovní nasazení jejích kolegů není nijak vysoké a nechápala také, proč v laboratoři nepracuje o polovinu lidí méně. Během posledních dvou hodin pracovní směny si udělala rozsáhlé výpisky z

oblasti ovládní počítačového menu. Pak si byla jista, že je schopna zastat stejnou práci jako kterýkoliv jiný bílý plášť.

Ukončila své pracovní úvahy, položila na talíř gramofonu dlouhohrající desku, dala si sluchátka na uši, zavřela oči a přestala vnímat okolní svět. LP deska Vol 4 skupiny Black Sabbath patřila k jejím nejoblíbenějším. Táhlý a vláčný nástup vedoucí kytary v první skladbě Wheels Of Confusion i razantní rytmus, ji fascinovaly už od dětství. Velmi se jí líbila i instrumentálka FX a dvě následující úderné skladby Supernaut a Snowblind.

Vytočila hlasitost na maximum a vznášela se při této nadpozemské hudbě kdesi v kosmickém prostoru, kam až dozníval mystický hlas Ozzyho Osbourny i skvělá Iommiho kytara.

Hlasitý poslech hudby považovala za nejlepší duh relaxace, ke kterému ještě přidávala Dorou naučené energeticky očistné praktiky. V takovém případě pak pozvedala obě dlaně vzhůru s představou, že jednou rukou odchází špatná energie z jejího těla pryč a druhou, že z prostoru dobrou energii načerpává.

Desku Vol 4 posléze vystřídal LP skupiny Uriah Heep, Salisbury. Hutný zvuk Hensleyho elektronických varhan i podmanivý Byronův zpěv, jako by přicházely z úplně jiné dimenze než v případě desky předcházející, nikoliv z nebe, nýbrž z pekla. Toto peklo jí však připadalo vlídné a přátelské.

Asi po patnácti minutách poslechu si při jedné z tišších pasáží povšimla, že slyší něco nepatřičného. Něco, co ve skladbě nemá být. "Že by vadný gramofon?" Ne, to nebylo ono, rušivý zvuk přicházel zvenčí.

Nespokojeně stáhla sluchátka z hlavy a uvědomila si, že někdo zvoní. Otráveně vypnula gramofon a šla otevřít.

"Dobrý den."

Hleděla do tváře asi dvacetiletému dlouhovlasému mladíkovi.

"Dobrý. Mohu pro vás něco udělat?" zeptala se formálně.

"Ano, totiž, já... jsem si váš nový soused, jmenuji se Richard DeSales."

"Rojanová."

"Víte, právě jsem se přistěhoval a... v koupelně mi teče voda. Chtěl jsem vás poprosit, jestli nemáte nějaké náradí."

"Ale jo. Je tady bedna se šroubováky a klíči. Počkejte okamžik."

Za okamžik se vrátila s otlučenou dřevěnou bednou.

"Děkuju vám," řekl mladý muž, otřel si ušpiněné ruce do otrhaných džinsů a jal se prohrabovat náradí.

"Víte co?" navrhl mu. "Půjčte si to všechno a pak mi to zas vrátíte."

"Dobře, moc děkuju za ochotu."

"Není vůbec zač," odvětila chladně Rojanová a zavřela dveře.

Asi po dvou hodinách přišel Richard DeSales znovu. Byl o poznání špinavější a otrhanější než prve. Krabici s náradím svíral pod pravou paží a levou ruku měl až k zápěstí ovázanou kapesníkem.

"Tak co?" zeptala se Viktoria. "Opravil jste to?"

"Jo, opravil a tady vám vracím váš vercajk."

Rojanová si povšimla kapající krve a ovázané ruky.

"Zranil jste se."

"To nic, říz jsem se do dlaně."

"Pojďte dál, Richarde, já vám tu ruku ošetřím."

"Nechci vás obtěžovat."

"V pořádku, o nic nejde."

Když bylo ošetření hotovo, pozvala svého souseda na šálek kávy.

"Nejsem zrovna oblečený na návštěvu," omlouval se DeSales.

"O.K.," mávla rukou Rojanová.

"Vím, jaké je stěhování, je lepší párkrát vyhořet, než se jednou stěhovat."

"To je pravda. Víš, já bych se normálně nestěhoval, nikdy bych si totiž nemohl dovolit platit nájem

v takovémhle domě, ale podědil jsem něco peněz." Poposedl si na kraj židle. "Abych vám to tu neumazal."

"Co kdybychom nechali zdvořilostí, Richarde? Jmenuju se Viktoria, Vik, pro přátele."

"Vik? Tak prima," řekl DeSales s ulehčením.

Usrkla kávy a zeptala se:

"Pracuješ v D.C.?"

"No ano... pracuju. Jsem aktivista *Ekologické iniciativy 2000*."

"Patříte k *Pinkfreedom*, že?"

"Jen nepřímo, ale koordinujeme s nimi svou činnost."

"A co konkrétně podnikáte?"

"Spoustu věcí: Pořádáme různé informační akce, tiskneme propagační materiál, organizujeme protestní demonstrace, sháníme informace o narušování ekologie."

"Aha. Děláte taky blokády jaderných transportů, ne?"

"Jo, občas. A kde pracuješ ty, Vik?"

"Já?" Na okamžik zaváhala. "Nepotěším tě. Já jsem vlastně tvůj nepřítel, Richarde."

"Cože? Proč bys měla..."

"Jsem totiž státní zaměstnanec."

"Bože! Policajtko?" zděsil se DeSales.

"Ne, policajtko zrovna ne."

"Fuj, už jsem se lek!"

"Lekat se opravdu nemusíš."

"Podle tvýho akcentu bych řek, že nejsi zdejší," usuzoval DeSales.

"Dlouho jsem žila na druhém konci Států, ale pocházím z Evropy," vysvětlila.

"Myslel jsem, že jsi studentka nebo že třeba prodáváš ve městě kytky. Na úřednici bych tě vůbec netipoval."

"Nedá se nic dělat, je to ale tak. I mně samozřejmě záleží na ochraně přírody, ale živelné akce, protesty, které nemají právní podklad, považuji za zbytečné plýtvání energií."

"To je věc názoru," polemizoval DeSales.

"Podívej," promluvila naléhavě Rojanová, "nastavujete svou kůži a ani nevíte za koho. Nevíte ani, kdo vás řídí a čí zájmy vlastně zastupujete."

"Co? O čem to, proboha, mluvíš?"

"Mluvím o tom, že byste si měli prověřit, kdo vás platí. Oni s vámi manipulují, Richarde, pochop to, a vy jim to žerete! Ti, kteří vás řídí, pracují bůhví pro koho, možná pro Sověty. Jim vůbec nejde o ekologii a o přírodu, oni chtějí postavit lidi proti lidem, zanést do země neklid! Hrají si s vámi jako s figurkami na šachovnici!"

"Páni!! Ty mluvíš jak propagandistická příručka!" zhrozil se DeSales. "Opravdu věříš tomu, co říkáš?"

"Jistě, ale svůj názor ti nenutím."

"Co kdybychom změnilí téma rozhovoru?" smířlivě navrhoval mladík.

"Jsem pro," souhlasila Rojanová. "Na usmířenou," řekla a položila před svého hosta skleničku s likérem.

"O.K., díky." DeSales si ji chvíli prohlížel, pak konstatoval:

"Nechci být nějak... no... dotěrný, ale... pohledná dívka jako ty... bydlíš tu vážně sama?"

Viktoria zavrtěla hlavou. "Ne tak docela. Většinu týdne sama jsem, ale o víkendech tu žije i má spolubydlící Dora. Jsme jako dvě sestřičky, děláme všechno spolu."

DeSales pohlédl na hodinky a dopil svou sklenku. "Už půjdu, díky za příjemnou společnost. Pokud by ses někdy nudila, mohla bys přijít taky ty ke mně, nebo se já někdy stavím, přinesu lahvinku a můžeme se pohádat o ekologii."

"Ráda, klidně přijď, kdykoliv."

V půl šesté večer seděla Rojanová osaměle před počítačem v druhé laboratoři sekce satelitní analýzy. Vlastně, původně zde v tuto dobu neměla být, protože po dohodě s vedoucím sekce Fennelem sloužila jen ve všední dny od šesti do patnácti. O mimořádnou noční službu požádala až v pátek ráno, po telefonátu Dory; když jí oznámila, že na víkend do Washingtonu nemůže přijet. Redukovaný zbytek osazenstva laboratoře v počtu tří lidí odešel do nižších pater, údajně z pracovních důvodů. Rojanová ovšem zaslechla rozhovor dvou svých spolupracovníků, jak se předešlý den baví o důležitém sportovním utkání, jehož záznam má jistý televizní kanál vysílat právě v pátek 25. dubna večer. Před svým odchodem jí operátoři oznámili, že mají počítačový systém přepojen do jiné kanceláře a že pokud by počítač vyhlásí poplach, budou o tom závčas informováni. Rojanová nevěděla, co na to říct, a tak jen krčila rameny. Zdálo se být jasné, že pokud není přítomen šéf sekce Fennel, ani vedoucí laboratoře Albert, pracovní morálka v laboratoři ještě víc upadá.

Bezmyšlenkovitě sledovala údaje naskakující na monitoru; útek z domácí osamělosti se tedy nezdařil a samota domova se proměnila jen v samotu pracovní. Aby zahнала nudu, rozhodla se vážně sledovat údaje na počítačové obrazovce. Za těch nemnoho dní, co zde v podzemí hlavního stanu pobývala, se dokázala zorientovat v počítačových programech, které byly víceméně jednoúčelové a tedy nikoliv příliš složité.

Napojila svůj systém na Albertův terminál a obrazovka před ní ukázala inframapu východního sektoru a části Sovětského Svazu. Přemístila kurzor na hlavní menu a přikázala: **Vypiš teplotní změny**

Počítač odpověděl: **Všechny teplotní změny v toleranci**

Ušklíbla se. Znovu stiskla tlačítko myši a stroj ze sebe vysypal řadu číselných údajů. Mechanicky procházela jednotlivé cifry teplotních rozdílů, pohybující se v rozmezí tří až osmi stupňů. Přemýšlela, zda přístroj vypnout nebo zda pokračovat v nudném sledování čísel. Nakonec nechala počítač běžet a pozastavila se u nejvyššího údaje: 10,1 stupně Celsia. Tato teplotní změna na povrchu jí připadala vysoká, proto požádala počítač o přesnou lokalizaci. Na monitoru vyskočilo:

Zadané místo nepatří do sledovaných oblastí

Hlasitě si hvízdla, to bude zábava! Znuděně najela šipkou na druhou nejvyšší teplotní změnu 9,3 stupně. Při pokusu o lokalizaci místa počítač požádal: **Zadej funkci zoom plus**

Rojanová to učinila, a když satelit objekt přiblížil, úplně strnula. Na obrazovce stálo: **Objekt lokalizován: Sovětský Svaz, Ukrajina, jaderná elektrárna Svetozar, zvýšená teplota povrchu reaktoru o 9,3 stupně C**

POZOR, ŽLUTÝ POPLACH!!!
Sféra zájmu 1 Preference 3
Poplachová směrnice 3-0-0

"Bože můj!" řekla si nahlas. "Co teď?! Kdyby tu tak byl někdo z ostatních!" Vůbec netušila, kde by měla své kolegy hledat, a tak zůstala bezradně sedět naproti terminálu. Pak se vzpamatovala. Šéf sekce Fennel jí sice zakazoval manipulovat se satelitem, jenže teď neměla jinou možnost. Naběhla myši na funkci ovládající satelit a zadala hloubkový průsvit objektu. Vzápětí si přečetla velmi nepříjemnou zprávu: **Zvýšená teplota vnitřku reaktoru o 18 % - příčina: závada chlazení**
 "Poplachové směrnice!" Rojanová začala chvatně vyházovat lejstra ze stolu. "Tady je to!"

POPLACHOVÁ SMĚRNICE 3-0-0
Neprodleně informujte svého nadřízeného nebo vedoucího sekce!

V rychlosti vyhledala telefonní číslo a přímou linkou zavolala domů šéfovi sekce dr. Fennelovi.

"Rojanová?? Copak se děje?!"

"Doktore, nerada vás ruším, ale... namátkově jsem sledovala teplotní změny a náhodou jsem přišla na zvýšení teploty jaderného reaktoru v elektrárně u města Turzovka na Ukrajině. Počítač hlásí pravděpodobnou poruchu chlazení."

"Kolik stupňů?"

"Devět celých tři, pane."

"A kvůli tomuhle mně voláte teď večer domů?!"

"Pane, prošla jsem teploty za posledních dvanáct hodin a jsou stále zvýšené! Přitom systém signalizuje, že tento reaktor nejede na plný výkon, a není ani odstavený!"

"Pravděpodobně provádějí měření zbytkové energie, Rojanová, to se občas dělá. Teploty při těchto pokusech mohou velmi kolísat."

"Ale hloubková analýza ukazuje neustálý vzrůst teploty uvnitř reaktoru!"

"Jakže?! Vy jste manipulovala se satelitem? Výslovně jsem vám to zakázal!"

"To vím, ale..."

"Jaké ale?! Ihned přístroj vypněte! Devět celých tři je směšná hodnota. Říkám vám, že při měření zbytkové energie může teplota uvnitř reaktoru o hodně vzrůst. Proč jste se nezeptala někoho v laboratoři?"

"Pane, nikdo tu není, všichni někam odešli."

"Aha, no dobře. Podívejte, Rojanová, podobné věci jsou v sovětských jaderných elektrárnách běžné. Experimenty, přehřátí i výpadky chlazení nejsou v Rusku neobvyklé. Jejich technologie jsou zastaralé, ale i přes to dokáží takovéto problémy zvládnout, mají v tom bohatou praxi. Podívejte: Dokud počítač nesignalizuje alarm, nechte všechno plavat."

"Doktore, počítač vypsál žlutý poplach a poplachovou směrnici 3-0-0!"

"To je úplně běžné, tu máme dvacetkrát denně. Monitorujte nadále stav, Rojanová, já se na údaje v pondělí dívám. Poslyšte, vy jste až podezřele aktivní! Měla byste se ale raději soustředit na svou práci a ta, pokud od ředitele Bensona vím, s teplotní analýzou nijak nesouvisí. Takže, aby bylo jasno, teď si třeba zdřímněte, ale už mě proboha neobtěžujte, mám tu hosty! A neblokujte zbytečně zpravodajskou linku!"

Rojanová položila otráveně sluchátko a zadívala se na monitor. Teplota povrchu reaktoru pořád vzrůstala. Sice po desetínách, ale přece. Chvíli uvažovala, co má udělat.

"K čertu s Fennelem!" řekla si pak a opět zapnula na plný výkon funkci satelitního hloubkového průsvitu. Celá ztuhla, když na monitoru zazářila písmena: **Teplota vnitřku reaktoru zvýšena o 28% v důsledku nedostatečného chlazení - pravděpodobnost požáru reaktoru 78%**

POZOR, ČERVENÝ POPLACH!!!!

Sféra zájmu 1 Preference 1

Poplachová směrnice 1-0-0

"To se musí stát zrovna mně!!" Vyhrabala ze stolu zbylé instruktážní dokumenty.

POPLACHOVÁ SMĚRNICE 1-0-0

**Neprodleně informujte kohokoliv z vedení služby
nebo přímo ústředního ředitele!!!**

Zvedla sluchátko s pevným rozhodnutím, že Fennela už znovu volat nebude.

"Benson, slyším."

"Rojanová. Pane řediteli, mám problém, směrnice 1-0-0."

"Co jste to řekla??!" zařval do telefonu Benson.

"Pane, náhodou jsem analyzovala objekty na území..."

"Proboha, stručně a konkrétně!!"

"Pravděpodobnost požáru reaktoru v elektrárně Svetozar je sedmdesát osm procent."

"Dejte mi Fennela!"

"Není tu, pane."

"Není?? Co to znamená?!"

"Volala jsem mu domů, pane, řekl mi, abych ho neobtěžovala. Prý věc prověří v pondělí."

"Ten idiot!" zaskřípal zuby Benson. "Dejte mi k aparátu šéfa laboratoře!"

"Má volno, pane řediteli."

"Tak někoho jiného!"

"Jsem tu sama, pane. Nikdo tu není."

"Vy jste tam sama?? Jak si to mám vysvětlit?!"

"Nevím, pane, všichni někam odešli."

"Já toho Fennela zastřelím, tohle ho bude stát místo!!" křičel vztekle ředitel Benson. "Řekněte mi aktuální čísla, Ro... kapitáne Rojanová."

"Teplota vnitřku reaktoru jde pořád nahoru, pravděpodobnost požáru už osmdesát procent."

"A povrch?"

"Teplota povrchu mírně roste, ale počítačový systém zatím nic nehlásí."

"Jste si všemi údaji absolutně jistá?"

"Ano, pane."

"Rojanová, to, co jste mi právě sdělila, je velmi vážné," Bensonův hlas byl zastřený. "Musím se spojit s Pentagonem, aby upozornili evropské spojence. Vy zavoláte prezidentovi."

"Komu??"

"Zavoláte Bílý dům a mým jménem budete informovat prezidenta. Pak sežeňte toho pitomce Fennela. Sledujte dál teplotu reaktoru, já k vám přijedu co nejdřív."

Zavěsila a zůstala chvíli jak přimražená. Má volat prezidentovi! Bože, kam až se to dostala! Ona, obyčejná holka z Bonnu, sportovní střelkyně!"

Když vytáčela příslušné číslo, celá se chvěla.

"Kancelář Bílého domu," uslyšela pak.

"Tady je Rojanová, vojenská informační služba. Musím okamžitě hovořit s panem prezidentem."

"Ted? Jak jste říkala, že se jmenujete?"

"Rojanová, kapitán Viktoria Rojanová, sekce družicové analýzy. Hrozí výbuch a požár jaderné elektrárny u turzovského rezervoáru!"

"Ježíšikriste! Ihned vás spojím."

Netrpělivě čekala a poslouchala svůj zrychlený tep.

"Prosím, kdo volá?" ozval se zvučný, unavený hlas.

"Rojanová, hlavní stan zpravodajské služby, pane prezidente."

"Benson není přítomen?"

"Pane prezidente... ředitel Benson... kvůli prodlení... nejdříve informuje ministerstvo obrany, aby mohli zavčas varovat spojence. Obdržela jsem zplnomocnění, abych..."

"Rozumím. Tak tedy?"

"Jaderná elektrárna Svetozar, pane prezidente, jeden reaktor... zřejmě vypadlo chlazení a hrozí požár... pravděpodobnost zahoření již převýšila osmdesát šest procent."

"To je ovšem velice nepříjemná zpráva, děkuji vám za včasné informace, zařídím vše potřebné."

"Ano, pane prezidente," hlesla vynervovaná mladá žena.

"Neznám vás osobně, vy jste šéf odboru? Kdo konkrétně z vašich lidí celou záležitost zjistil?"

"Já, pane, sama, ale... nejsem šéf odboru."

"Nejste? Doufám, že brzy budete. Zapomněl jsem vaše jméno."

"Rojanová, Viktoria Rojanová."

"V pořádku, budu si vaše jméno pamatovat. Ještě jednou děkuji, končím."

Upustila sluchátko a celá se na židli zhroutila. Za okamžik se znovu spojila se šéfem sekce Fennelem. Ten ji však obvinil, že nedodržela služební postup.

"Nevím, co mi vyčítáte, doktore, postupovala jsme přesně podle směrnic."

"Co jste mi to provedla, Rojanová?! Měla jste nejdříve volat mě, a pak až Benson!"
"Pane doktore, směrnice 1-0-0!"
"K čertu s tím, Rojanová, neučte mě předpisy!!" křičel Fennel.
"V předpisech stojí: Informujte kohokoliv z vedení služby nebo přímo jejího ředitele."
"No jistě, to ale v praxi znamená, že se máte nejdříve obrátit na mě, ženská!"
"Podívejte, řek jste mi, abych vás neobtěžovala. Je to pravda?"
"Rojanová..." zaskřípal zuby Fennel, "proč jste se mi aspoň teď neozvala dřív?!"
"Musela jsem informovat prezidenta. Pane," odsekla.
"Koho??!!" zalupal po dechu Fennel a pak se hystericky rozesmál. "Doufám, že jste mu nevykládala, že nejsem ve službě?!"
"Neptal se po vás," odvětila zlomyslně.
"Přijedu hned," zaskuhral Fennel, "a ještě si spolu promluvíme, buďte si jistá! Kdybyste se držela mých instrukcí a nestrkala nos kam nemáte...!"
"Chm!!" řekla Rojanová a praštila telefonem.

Sotva si stačila vydechnout, když do místnosti vrazil udýchaný Benson. "Kde je ten chlap?!"
"Ještě nepřišel, ale už je na cestě, pane."
"Probudil se konečně ze sna?"
"Myslím, že ano. Ale vyčet mi, že jsem ho přeskočila."
"To je ale blbec!" ulevil si ředitel. Pak zaměřil svou pozornost na monitor. "Teplota?"
"Vnitřek reaktoru, navýšení třicet pět procent, pane."
"Sakra!" Benson si přisunul židli od vedlejšího stolu, usedl a zaníceně řekl: "Pentagon už zaměřil všechny satelity na Ukrajinu."
Pomalou naskakující cifry na počítačové obrazovce se náhle bleskurychle rozběhly. Teplota vnitřku reaktoru vylétla na 2200 stupňů, teplota povrchu na 1650, obě hodnoty splynuly v jednu, a všechny počítače v místnosti se rozhoukaly. Současně s tím rozrazil dveře do laboratoře šéf sekce Fennel.
"Vy idiote, podívejte se!!" zařval na něho Benson.
"Právě vybuchl jaderný reaktor...!" zašeptala Rojanová.
Fennel zbledl.
"Kde jsou vaši lidé??!!" zahřměl na něho ředitel.
"Pane...! Oni... budou dole, o patro níž, kam mají přepojený systém. Pokud počítač vyhlásí pohotovost..."
"Co k sakru dělají o patro níž?!"
Dveře do laboratoře se znovu rozletěly. První ze čtyřech operátorů zakopl o práh, dopadl na koleno a druhý muž v bílém plášti upadl přes něj. S překvapením vzhlédl a spatřil ústředního ředitele Bersona.
"V Rusku explodovala jaderná elektrárna!!" vykřikl udýchaný operátor. "Před minutou to ohlásil počítač!"
"Vy chytráku! Sedněte si k terminálu a držte hubu!" obořil se na něho Benson. "My o Svetožaru víme už pětatřicet minut, díky ostražitosti kapitána Rojanové."
"Ostražitosti...! Kapitána...!" zamumlal pro sebe Fennel.
Benson, který ho zaslechl, řekl: "Ani se svých zaměstnanců nezeptáte, kde byli?"
"Kde jste trčeli?!" pozvedl hlas doktor Fennel. "Proč nejste na svém pracovišti?"
Jeden z mužů v bílém plášti povstal jako školák v lavici a vykoktal: "Seděli jsme dole na oddělení, je tam televize."
"Televize?!"
"Dávali záznam basketbalového utkání, pane..."
"Sklapněte, sakra!!" zrudl Fennel.
Benson na něho vztekle pohlédl. "Tak vaši lidé se v pracovní době dívají na košíkovou?!"
"Ne, pane. To bylo mimořádně ."
"Radši už mlčte, Fennele, prosím vás," mávl rukou Benson. "Nebýt kapitána Rojanové, jsme teď až po krk ve sračkách! Proč jste nepřišel hned, když vás volala?"

"Myslel jsem..."

"Nemáte co myslet, doktore Fennele, když jste šéfem sekce! Ledaže jste neschopným šéfem, což jsem o vás vždycky věděl. Dnes jste ale předvedl nejen svojí neschopnost, ale taky hloupost! Kdybych nebyl přítelem vašeho otce, kterého si hluboce vážím, na hodinu bych vás vyrazil!!"

"Já pane... vždyť se nic nestalo," obhajoval sám sebe.

Benson se křečovitě rozesmál a podíval se na Rojanovou. "Slyšela jste? Prý se nic nestalo!"

"Vy zatracený intrikánský ignorante!!" zakřičel Benson Fennelovi do tváře. "Místo, abyste přiznal chybu a poděkoval Rojanové, tak...!!"

"Pane řediteli," přerušil ho doktor Fennel nasupeně, "Rojanová měla instrukce na nic nesahat a hlavně nemanipulovat se satelitním ovladačem. Ona porušila můj příkaz."

"Bože můj, Fennele, vy jste ale ubožák! Měl byste jí za to políbit obě ruce. Víte vůbec, co by se stalo, kdybychom zavčas nevarovali spojence? Co to může stát životů, když se uvolní větší množství radioaktivních látek do ovzduší a spřátelené státy v Evropě nebudou připraveny? Prvně se budou ptát mě, nač tady sedím, na co máme zpravodajskou službu a zač jsme vlastně státem placeni! Všechny do jednoho by nás za takovéto selhání mohli pohnat k zodpovědnosti a zavřít!"

"Promiňte..." ozval se jeden z operátorů, kteří teď strnule seděli za svými stoly.

"Vy buďte zticha!" usadil ho hbitě ředitel. Pak se ostře zeptal šéfa sekce Fennela. "Jaké máte vzdělání?"

Doktor Fennel se nafoukl jako páv. "Absolvoval jsem Harvardskou univerzitu s vyznamenáním."

Benson se otočil k Rojanové. "Jakou školu máte vy?"

"Jen střední, pane."

"A průměr známek?"

Krátce se zamyslela. "Dvojky, trojky."

Benson pohlédl na Fennela. "Slyšel jste? Dvojky a trojky, maturita na střední škole. Žádné dva doktoráty na Harvardu. Ona je nepotřebuje, protože má o práci skutečný zájem. Rojanová je vzorem důkladnosti a má i... jistý sedmý smysl; nejen že není doma a slouží mimořádnou sobotní směnu, ale i když se všem zdá všechno v nejlepším pořádku, a ani počítač nic nesignalizuje, kapitán Rojanová je přes to nedůvěřivá: Hledá a slídí jak lovecký pes, prochází si podezřelé hodnoty teplot, a také posléze odhaluje blížící se katastrofu. Podívejte se na ni dobře, Fennele, přesně takhle by měl vypadat vedoucí pracovník analytiky!"

Fennel se zatvářil pochybovačně a Benson to zaregistroval.

"Dnešní události, situace ve vaší sekci, doktore Fennele, mizerná pracovní morálka vašich zaměstnanců i váš osobní liknavý přístup, mě nutí k radikální změně: Vaše dosavadní místo, tedy místo šéfa sekce přebírá s okamžitou platností Rojanová."

"Ale pane... ona nemá patřičné vzdělání ani žádné zkušenosti..." chabě zaprotestoval Fennel.

"Mýlíte se, má pro tuto funkci veškeré předpoklady. A má i zkušenosti, z předešlé práce v kontrarozvědce ministerstva obrany. Vy, Fennele, se zatím posadíte k jejímu stolu do laboratoře číslo dvě. Co s vámi udělám dál, se ještě uvidí."

Ředitelovým rozhodnutím byl Seymour Fennel naprosto zdrcen. Opřel se rukou o zeď a s pootevřenými ústy nepřítomně hleděl před sebe.

"Kapitáne Rojanová," promluvil Benson kolegiálně, "máte nějaké konkrétní návrhy, jak zlepšit výkonnost analytických pracovišť?"

Bystře zareagovala. "Mám, pane: V první řadě zakážu sledování basketbalu v pracovní době. Jako další, změníme celou koncepci práce a novým podmínkám také přizpůsobíme počítačový software. Neměli bychom čekat na hlášení počítače, až se opravdu něco závažného přihodí, ale naopak, musíme vycházet problémům naproti: Analytici budou průběžně kontrolovat všechny sledované hodnoty, přicházející na monitory, a nejvyšší z nich ihned blíže prověřovat."

Benson se ušklíbl ve směru doktora Fennela. "Vidíte, jak to má v hlavě srovnané? A to tady pracuje jen pár dní."

"Takhle akorát vyplýváte satelitní akumulátory," oznámil Fennel hlasitě.

"Nic nevyplýváme," odsekla Rojanová. "Hluběji analyzovat budeme jenom některé objekty. A to ty, které já určím."

"Výborně," řekl Benson se zadostiučiněním. "Hod'te své návrhy na papír a přineste mi je. Já je samosebou schválím." Ředitel se pak znovu otočil na Fennela a než z laboratoře odešel, zahučel přes rameno: "Okamžitě vyklid'te svou kancelář, aby se tam nová šéfka sekce mohla přemístit."

Po Bensonově odchodu promluvil první doktor Fennel. "Dost rychle jste se vyšplhala po mých zádech."

Radikálně nesouhlasila. "Já za tuto situaci nemohu, doktore, a ani jsem neměla v úmyslu po někom šplhat."

"Vážně ne? Ale mou židli jste neodmítla, co?!"

"Bylo to přece ředitelovo rozhodnutí."

"Takové rozhodnutí on udělal velice rád, čekal jenom na příležitost. A nebo..."

"Nebo?" opáčila.

"Podívejte, Rojanová, pracuji u zpravodajské služby přes deset let a nejsem tak hloupý, jak ředitel říká. A též mám přístup k informacím; dokážu si dát věci do souvislostí."

"Jak to myslíte?"

Fennel se zašklebil. "Podívejte... ehm... he... kapitáne... jste tu pár dní a málem si tykáte s ústředním ředitelem. Jste tu pár dní a do všeho strkáte nos. Jste tu pár dní a náhodou analyzujete Ukrajinu. Čirou náhodou objevíte požár, který je teprve v zárodku..."

"Co tím chcete sakra říct?"

"Tím chci sakra říct, že těch náhod je příliš moc najednou. Anebo je vysvětlení prostší: A to, že jste o požáru ve Svetozaru byla předem informována."

"To je nesmysl!"

"Nesmysl? Vůbec ne. Při vašich stycích, myslím s jestřáby a mafiány typu generála Bercka a onoho plukovníka Smithe z DAF jste o celé situaci mohla vědět předem."

"Blbost!"

"Neříkejte, že jste neslyšela o diverzních parapsychologických aktivitách, zaměřených proti určitým východním objektům. Víím, že Svetozarská elektrárna k těmto objektům patřila."

"O tom mi není nic známo," řekla úsečně Rojanová.

"To bych se divil."

"Vaše úvahy jsou čirá fikce, doktore."

"Heleďte se, Rojanová, momentálně jste vyhrála, ale nic netrvá věčně. Jak jistě víte, ředitel Benson brzy odejde a já přiznávám, že mě to neobyčejně těší, neboť jeho způsob práce i politické smýšlení nesnáším. Mezinárodní vztahy a situace ve světě se rychle mění a dravčí politika uplatňovaná lidmi Bensonova typu, je minulostí. Mohu vás ujistit, že budoucí nový ředitel naší služby je téhož názoru. Vy, Rojanová, byste měla víc myslet do budoucna, protože... nastávající ředitel Douglas Hewitt a já... jsme dobří přátelé. Záleží pouze na mně, jak o vás budu referovat!"

"Opravdu?"

"Spolehněte se; všechno se zde změní, kompletně celá tahle *firma*. Je konec černým operacím a je i konec spolupráce a využívání takových lidí, jako je generál Berck. Zdravé a vzdělané jádro naší služby se konečně prosadí! Agentura se konečně stane tím, čím by měla být, seriózním vládním informačním zdrojem, a ne rejdištěm dobrodruhů. Pokud byste, Rojanová, zastávala dosavadní nepřijatelná stanoviska, mohla byste velice rychle narazit. Jako loajální Američan o všem, co se zde událo, budu nového ředitele neprodleně informovat."

"Řekl jste: loajální Američan? To ale není žádná loajalita, pane Fennele, to je obyčejné donašečství!"

"Nehrajte si se slovíčky, prosím vás!" Fennel se posměšně ušklíbl. "Poslyšte, pro koho vy vlastně pracujete, ehm... kapitáne?"

"Nerozumím vám."

"Ale rozumíte, Rojanová, rozumíte. Když vás ke mně nasadili, pročtl jsem si váš spis. Je to skvělá práce. Výborné literární dílo. Vaše složka je tak..." Fennel zašustil třemi prsty ve snaze najít to správné slovo, "...kulatá, tak hladká... Žádná informace z ní nejde ověřit, záznamy buď neexistují, nebo se ztratily, výborný falzifikát, všechna čest! Komu ve skutečnosti sloužíte, že si dali s vaší

složkou takovou práci? Co jste udělala, že vám jdou tak na ruku?"

Mlčela, a tak si Fennel odpověděl sám. "Jsou jenom dvě možnosti: Buď je vám vláda zavázaná za nějaké... služby, nebo vás prostě chtějí mít na očích, protože děláte pro Rusy... nebo třeba pro Izrael. Kde jste se narodila, Rojanová? V Tbilisi? Nebo v Tel Avivu?"

"Nezbláznil jste se? Copak vypadám jako Semitka?"

"Řekl bych, že ano."

"A i kdyby, já svůj původ nezkoumám. Vy, doktore, rozdělujete lidi podle jejich původu? Tak to už tu jednou bylo," řekla pohrdavě Rojanová.

"Nerozděluji, váš původ je mi fuk, ale jak už jsem řekl: Nemám rád mafie, ať už rudé, hnědé, modré nebo žluté. Nemám rád lidi, kteří se tváří, jakoby zastupovali zájmy Američanů, a ve skutečnosti zastupují bůhví koho!"

"A to mám být podle vás já?"

"Jistě. Váš přízvuk je podezřelý, vaše vysoká inteligence je podezřelá, vaše sebevědomé vystupování je podezřelé, celá jste podezřelá. I to, že jste žila v Coloradu je podezřelé. Domnívám se, že jste tam v životě nebyla. Kdo tedy ve skutečnosti jste?"

Neodpověděla.

"Řekla bych," nadechla se pak, "že jste... přepracovaný, doktore."

"To je možné," naoko přitakal Fennel. "Já jsem přepracovaný a vy jste zas lesbička."

"Myslíte?"

"Ano. Je to jediný drobný kaz ve vašem jinak perfektním spisu."

"Vážně jste si to tam přečetl?"

"Nepřímo. Je tam uvedeno *skutečná sexuální orientace nezjištěna*. To je to samé, jako by napsali *Rojanová je odlišného zaměření*. Popíráte snad svůj zájem o ženy?" zeptal se Seymour Fennel s opovržením a posměvačně pohlédl na sedící operátory.

"Ne, proč taky? Vám to vadí?"

"Přijde na to. Jsem ovšem názoru, že by lidé jako vy neměli ve státní službě být. Jak jste proboha mohla pracovat pro Pentagon, když v armádě lesbičky nesmějí sloužit?"

"Asi je to tím, že nejsem lesbička, necítím se být v nějaké takovéhle kategorii, pane Fennele! Nikdy jsem se k žádné menšině nepočítala. Pouze žiju tak, jak mi to vyhovuje a spím s tím, s kým se mi to líbí." Rojanová se rozhlédla po místnosti a zachytila pohled dvou vyjevených mužů, sledujících mlčky celou hádku.

"Nepočítala jste se k menšině?" zpitvořil obličej Fennel.

"Ne. Podívejte, dělení žen na jedny a na ty druhé neuznávám. Dokonce to považuji za jistý druh sociálního rasismu."

"To je jenom váš názor, Rojanová. Já si myslím něco úplně jiného. Víte, my jsme se trochu pohrabali ve vašem soukromí."

"Kdo je to my?"

"Skupina lidí, kteří už netrpělivě očekávají příchod nového ředitele a nových poměrů zde. Abych to dopověděl: Pohrabali jsme se ve vašem soukromí a dozvěděli jsme se různé zajímavé věci. Víme například, kdo je ta hezká blondýnka, se kterou bydlíte, Dorothy McNealová alias Dorothy Jacobsenová. Znáám ji, kdekdo ji zná, ona totiž pracovala před časem tady, na ústředí, než ji zavřeli, a pokud vím, měla by být mrtvá."

"Měla, ale není. Doufám, že nebudete tak neprozíravý a nebudete své zjištění rozhlašovat, mohlo by to mít nepříjemné důsledky pro celou firmu."

"Vím. Rozhlašovat nic nehodlám a nechci ani poškozovat pověst firmy. McNealová mě nezajímá ani v nejmenším. Ovšem v jistém případě si můžeme posvítit i na ni. A především si buďte jista, že o vás budeme průběžně a dokonale informováni."

"Když vás to baví..." Její hlas signalizoval rezignaci.

"Rojanováá," protáhl cynicky Fennel, "mně osobně je úplně jedno, před kým a pro koho rozevíráte svá hezká stehna."

"To jste řekl velmi taktně. Očekávala bych, že vás na Harvardu naučili slušnějšímu chování. Zmýlila jsem se."

"Není mým úkolem být vzorem taktu za dané situace, a protože mě osobně ohrožujete, jsem ochoten a schopen použít proti vám cokoliv, vy zatracená feministko!!!"

"Dobře, řeknu vám tohle:" Nejprve ztišila hlas, pak se rozkřičela také. "Nebojím se vás, mám přátele, vlivné přátele, a ti mně pomohou! Ve skutečnosti o mně nevíte vůbec nic! Pokud bude třeba, použiju na svou obranu všech prostředků, absolutně všech! Dejte si na mě pozor, já totiž nemám zábrany, když na to přijde, vy jeden nafoukaný omezenče!!!"

"Brzy si o všem znovu promluvíme, slečno vedoucí sekce!" zasyčel ve dveřích Fennel.

"Už se nemohu dočkat, pane řadový operátore!"

VI.

Dora McNealová zavřela desky s písemnostmi a odložila propisovačku na stůl; neuvěřitelně dlouhé nedělní jednání přece jenom skončilo. Podpis obchodní smlouvy, který uzavřel tuto nekonečnou schůzku, byl jakýmsi vyvrcholením její dosavadní činnosti v managementu newyorské firmy Comsat, Ltd. Do vedení této nadnárodní společnosti, zabírající se vývojem a prodejem speciální elektroniky, zejména mikročipů, byla, pod krycím jménem Jacobsenová, přijata na základě konkurzu. Příjímací konkurz úspěšně absolvovala díky osobním dokladům a pracovním posudkům a doporučením, které vypracovalo vojenské zpravodajství. Tyto falzifikáty jí zaručili vstup přímo do vedení firmy Comsat, kde sbírala informace a dodávala je hlavnímu stanu ve Washingtonu. Vedení služby údaje zpracovalo a postupovalo je v redukované formě dalším státním orgánům, zejména FBI. Šlo o to, že management Comsatu byl již řadu měsíců podezřelý z prodeje mikročipů, určených pro vojenské účely, do zemí Východního bloku.

Dora se na židli protáhla a vzpomněla si na Viktorii, s níž se naposledy viděla uprostřed týdne, když byla pracovně ve Washingtonu. Dnes už je neděle a nebýt této pitomé obchodní schůzky, strávila by s ní hezký víkend. Vzápětí ji napadlo, že snad ani nemá cenu v pozdní večerní hodinu z New Yorku odlétat, raději až zítra.

Dveře okrouhlého jednacího sálku se otevřely a ve dveřích se objevila hlava vrchního ředitele.

"Slečno Jacobsenová, nezapomeňte vypnout klimatizaci a... projděte si doma materiály pro úterní schůzi."

"Ano, pane, spolehněte se," odvětila Dora. Pak vstala a vypnula klimatizační zařízení radši hned. Oblékla si krémový svrchník, zvedla z podlahy svůj kufrík a položila ho na stůl. Vnitřku kufríku dominoval nerezový S&W ráže 44 magnum. Zběžně na zbraň pohlédla a kufrík opět zavřela.

Už od prvního momentu, kdy se její vůz odlepil od chodníku, měla Dora nepříjemný pocit, že je sledována. Nebyla si však touto věcí jistá, neboť již byla tma, ale přes to se rozhodla svému instinktu uvěřit. Nezamířila proto domů, nýbrž na druhý konec Manhattanu, na jih, ke Greenwich Village.

Po krátkém čase bylo jasné, že se pronásledovatelů jen tak nezbaví, a tak se rozhodovala, co udělat. Nakonec odbočila z West Street, zcela nečekaně přidala plyn a projela vyšší rychlostí několik ulic. Na Washington Street vůz opustila, nikdo nebyl v dohledu, a pokračovala klusem směrem k jihu, podél toku řeky Hudson. Odhadovala, že se momentálně nachází někde poblíž náměstí Nezávislosti, když přímo proti ní zazářila světla automobilu.

"Jak to, že mě našli?" říkala si a na útěk už ani nepomýšlela.

Z vozu vyskočili dva asiaté a menší z nich zůstal stát. Druhý muž, který byl asi o hlavu vyšší než Dora, atletického vzhledu, šel pomalým krokem proti ní.

Díky výcviku a praxi v DAF, kde z frekventantů doslova vyháněli pud sebezáchovy, nepocítovala strach ani v těch nejprekérnějších situacích, což byl ovšem někdy jistým způsobem handicap,

ohrožující její život.

Otevřela beze spěchu kufřík a uchopila revolver. "Radila bych vám zůstat stát."

Asiat nereagoval. Dora zamířila vzhůru, aby výstřelem do vzduchu odradila muže od dalších akcí. Natáhla palcem kohoutek a stiskla spoušť. Místo výstřelu se vzduchem rozlehlo hlasité cvaknutí. Znovu natáhla, a opět jenom cvaknutí. Křečovitě vyklopila válec a pohlédla do komor.

"Bože!!" Někdo jí zbraň vybil! Pěkně zdařilý komplot! Muselo se to stát během dlouhé pracovní schůze. Ano, v zasedací místnosti se přece motal nějaký údržbář. A byl tam i o přestávkách. To měl k její zbrani volný přístup.

Dora si povzdechla. Co počít, bude se muset obejít beze zbraně. Odhodila revolver, kufřík i kabát na zem a zaujala bojový postoj, na což Asiat zareagoval posměšným odfrknutím. Když se k ní dostatečně přiblížil, vyrazila k útoku.

Asijský bojovník udělal několik bleskurychlých, úsporných a strojově přesných pohybů rukama a její útok odrazil. Pak se neuvěřitelně rychle přemístil a uzemnil ji dvěma nedotaženými ranami a jedním kopem, který vůbec nestačila vykryt a který sotva postřehla.

Stále nepocítovala strach, vyskočila ze země a znovu se pokusila na muže zaútočit. Bezvýsledně. Když se opět ocitla na zemi, zkusila alespoň uniknout, avšak asijský bojovník ji bez viditelné námahy dostihl a poslal opětovně k zemi. Potom napřáhl ruku a ona ihned pochopila, oč jde. Očekávaný smrtelný úder na hlavu však Asiat na poslední chvíli zastavil, ale silná tlaková vlna ji šlehla do obličeje s takovou prudkostí, až se zprvu zdálo, že šlo o kontaktní úder. Před očima měla Asiatovu napjatou ruku a poprvé ucítila něco jako posvátnou hrůzu. V dlani muže byl totiž vytetován červený drak, znamení čínských tongů. Jen nejlepší bojovníci z jejich řad směli nosit v dlani toto znamení a Dora McNealová si uvědomovala bezvýchodnost situace i to, že její už tak malé šance na přežití se nyní scvrkly na absolutní nulu. Měla před sebou mistra bojových umění takového formátu, proti kterému se svými pěti Dany i bojovými zkušenosti z armády nemá sebemenší naději. Vždy si přála někoho takového v životě potkat; proto, aby ji učil, ne však, samosebou, jako soupeře.

"Ty pomalá," řekl Asiat špatnou angličtinou. "Mohl tě zabít." Napřáhl k ní opět ruku a přiblížil ji k jejímu rameni na vzdálenost jednoho palce. Dora cítila, jako by do její paže přeskočila jiskra o vysokém napětí; vykřikla bolestí a zasažená ruka jí na chvíli úplně ochrnula. Bože můj, on ovládá energii! napadlo ji.

Bylo nad slunce jasnější, že bojovat proti tongovi nelze, neboť by to znamenalo jistou sebevraždu. Zbylo tedy jediné: vyjednávat.

Vstala beze spěchu ze země, po asijsku se uklonila a velmi pokorně a vlídně řekla: "Vaše technika je úžasná, mistře. Nejsem dost dobrá, abych se s vámi mohla měřit."

Tong reagoval překvapeně a řekl něco čínsky.

"Já... mistře... nerozumím, řekněte, co ode mne chcete?"

"My chy-tit ty. Ty če-kat zde, neu-téct. Při-jedou," slabikoval Asiat.

"Kdo přijede?"

Tong neodpověděl.

Dora dostala spásný nápad. Znovu se po asijsku uklonila. "Mistře, přece byste mě nevydal dlouhonosým! Jsem jedna z vás! Mí předkové přišli do Států z provincie Šan-si! Navíc, pracovala jsem v San Francisku pro vaše lidi!"

Tong opět něco zabreptal čínsky.

"Podívejte se sem, na mé oči, mistře! I já jsem trochu žluták! Bílí mi taky říkají rejžožroutko!"

Číňan si ji pátravě prohlížel, tvar jejích očí svědčil o tom, že nelže.

S trhnutím si rozepjala košili a odhalila své rameno; tong ke svému překvapení spatřil vytetovaný ten samý červenomodrý obraz draka, jaký měl on ve své dlani.

"Hááá!" řekl velice nahlas a překvapeně. Pak vyštěkl pár slov na svého kolegu. Ten přiběhl a tong na něj začal hlasitě křičet. Muž jen bezradně krčil rameny a chvíli se s tongem houževnatě dohadoval. Tong ukazoval střídavě do své dlaně a na Dořino rameno. Oba Asiáté si znovu pečlivě prohlíželi její tetování, pak mezi sebou chvíli hovořili. Nakonec druhý muž kývl a odešel zpět k vozu.

Tong pohlédl na Doru a lámanou angličtinou řekl: "Be gone."

"Cože?"

"Jít pryč! Ty pomalá! Oni zabít!!" Ukazoval rukou směrem do města. "My ne-zadržet náš člo-věk. Pryč! Rychle pryč, ty čínská holka!"

Dezorientovaná mladá žena sebrala své věci, zbrkle se tongovi uklonila a trhaně řekla: "Já... mistře... děkuju."

Rozběhla se směrem k severu a asi po kilometru usilovného klusu nabyla přesvědčení, že má celou tuto nepříjemnost z krku. Pak ale před sebou spatřila napříč komunikací zaparkovaná dvě auta se ztlumenými světly. Před auty stálo několik lidí, kteří vypadali, že ji již očekávají. "Jsou to oni, nejsou to oni?" přemítala v rychlosti. Rozhodla se nic neriskovat; odhodila věci, přelezla drátěný plot a vrhla se střemhlav do chladných vod řeky Hudson.

VII.

"Myslela jsem, že přijedeš ještě v neděli," řekla Rojanová.

Dora přikývla. "Já taky, ale sobotní pracovní schůze se bohužel protáhla až do nedělního večera, a pak ten incident...no ale, aspoň jsem si hezky zaplavala."

"Napadá mě, jestli útok na tebe... jestli nemůže souviset se mnou a s doktorem Fennelem. On ví, že tady bydlíš. I to, že máš změněnou totožnost."

"Hm, možný je všechno. Uvidíme, jestli ještě něco podniknou."

"Myslíš, že tě chtěli zabít?"

"Řekla bych, že jo," prohlásila Dora. "Budu si muset dávat bacha."

"Doktor Fennel je mstivý a myslím, že on... zastupuje zájmy určité vlivné partikulární skupiny, Hewitta nevyjímaje. A s touhle partou je ředitel Benson na kordy. Je to taková... opoziční skupina."

"Znám Fennela, krátký čas to byl můj formální šéf. S ředitelem on nikdy moc nevycházel, to věděli na centrále všichni. Ty ses teďka dostala na jeho židli, což pro jeho nadprůměrně vyvinutý sebevědomí musela být těžká rána."

Dora se napila džusu ze sklenice a přešla blíže k přítelkyni.

"Co čteš?" zeptala se Dora a potěžkala masivní publikaci, ležící na stole. "Hm, zbraně a střelivo."

"Teď čtu nějaký věstník moderní poezie," ukázala na barevný časopis ve své ruce.

"Básničky?"

"No jo, ale úplně praštěný. Hele, třeba: Blues noční taxikářky."

"Jaký to je?"

"Hrozný. Jsou tady slova, který vůbec neznám. Někde jsem četla, že si básníci slova vymýšlejí," podotkla Rojanová.

"To je možný, i když to považuju za blbost."

"Poslechni si tenhle verš: červená bestie slunce, rudá jak květ koldychně..."

"Co je to koldychně?" zeptala se Dora skoro s odporem.

"Nevím, snad kytka."

"Myslíš, jako... dýně?"

"Asi."

Dora odešla ke knihovně a začala hledat mezi knihami. Zpátky se vrátila s velkou učebnicí botaniky. Chvíli v knize listovala, pak řekla: "Žádná taková kytka v lexikonu není."

"Tak si ji autorka vymyslela."

"Kdo napsal tu blbost?"

"Nějaká avantgardní básnířka, jméno úplně neznámé."

Dora vrtěla hlavou. "Jako holka jsem četla některý básničky od Poa, moc se mi líbily. Třeba... The Cask of Ammontillado, ale tohle mi opravdu připadá uhozený."

"Soudek vína amontiládského je ovšem próza," poznamenala druhá žena přísně.
"Vážně? Ty taky všechno víš. Asi jsem se teda spletla, chtěla jsem původně říct Annabel-Lee."
"Jo, to leda. Hele, poslouchej závěr téhle básně," zasmála se Viktoria. "*Když noc hašteří se s ránem umumlaným chorovodem lamp, silnice se vine jak olgoj chorchoj.*"
"Bože můj, to je blábol!" zhržila se Dora. "Co znamená chorovod?"
Viktoria se zamyslela. "Možná, že se pletu, ale... snad je to nějaký ruský tanec. Mohli by to být pojízdne Marfuši."
"Pojízdne Marfuši??"
"No, víš, takové ty tanečnice, co nosí dlouhé sukně až na zem. Dělají velmi malé krůčky a vypadá to, jako když mají pod sukněmi kolečka, na kterých jedou."
"Aha, nikdy jsem nic podobného neviděla. A co je ten orloj chrchloj nebo jaks to říkala?"
"Olgoj chorchoj je bájný živočich, veliký mongolský červ. Žije pod zemí a zabíjí na dálku jedem."
"Hm, díky," řekla Dora vážně a ještě poznamenala: "Smith nelhal, jsi vážně chytrá. Připadám si vedle tebe jak hlúpaňa."
"To nemusíš," odložila věstník moderní poezie a řekla: "Než tohle mám radši klasické verše. Nebo romantické písničky." Chvíli váhala.
"*De moa Selen, lé zané opansé, 'pqua natý žamé panséa t' marjé...*" zanotovala pak.
"Bože, to je hezký! Francouzština, vid'?" Dozpívej to!"
Rojanová se pousmála. "Céline, jedna z Aufreyho nejhezčích, ale nepamatuju si ji celou..."

*Dis-moi Céline, les ann, es ont pass,
Pourquoi n'as-tu jamais pens, te marier
De toutes mes sours qui vivaient ici
Tu es la seule sans mari...*

*Non, non, non ne rougis pas
Non ne rougis pas
Tu as, tu as, toujours de beaux yeux
Ne rougis pas, non ne rougis pas,
Tu aurais pu rendre un homme heureux..."*

Ze zaujetí romantickou písní vytrhl obě mladé ženy zvonek ode dveří. Rojanová chtěla vstát, Dora ji však předběhla. Než otevřela, ostražitě se podívala kukátkem ven.
"Ahoj, copak chceš?" zeptala se asi desetiletého chlapce, stojícího přede dveřmi.
"Vy jste slečna McNealová?" zeptal se hoch.
"Ano, to jsem já."
"Tohle je pro vás," napřáhl k ní ruku s velkou nažloutlou obálkou.
"Kdopak to posílá?"
"Jeden pán před domem. Dal mi deset dolarů."
"Pán před domem, říkáš? No dobře, tak ti moc děkuju." Vzala obálku a zavřela dveře. Po zatřepání z obálky vypadl list papíru. Stálo na něm:

V. Rojanová je vám nevěrná při každé příležitosti: S Wyonou Perézovou, Stefanií Warnesovou, Monikou Chambersovou v New Yorku, S Desirée Welasquezovou v Kapském Městě, s Petrou Hájkovou v Praze. Přítel

"Podívej, co mi ten kluk přines," smutně vyhlížející Dora podala papír přítelkyni.
"Blbost!" vykřikla pak rázně. "S Wyonou jsem nic neměla, jen jsem seděla v jejím autě! Akorát mi dala pusu na rozloučenou. Nespala jsem s ní, a co ty, Dorko?" zeptala se pak trochu škodolibě.
"Pokud vím, znalas ji přece dost důvěrně a daleko líp než já!"
"Ano, spala jsem s Wyonou," připustila Dora. "A taky ještě asi se dvěma jejíma kamarádkama modelkama, ale... to jsme se my dvě, Vik, ještě vůbec neznaly."

Ušklíbla se. "Umím si představit, že taková světem zběhlá sportovkyně musela těm rozněžnělým vychrtlicím imponovat."

"Jo, měla jsem mezi modelkama úspěch, fakt. Jenže, teď nejde o mě, nýbrž o tebe. Povídej, co ty ostatní ženský?"

Přikývla. "Dobře, vysvětlím ti to: S Warnesovou nebylo vůbec nic, věř mi! Teda, ona v jedné vypjaté situaci něco naznačila, ale... byl to pouhý náznak."

Dora pokývala nevěřicně hlavou. "Náznak?!"

"Jasně! Warnesová je na chlapy, pokud vím. Táhla to se svým náměstkem, opravdu! S Monikou jsem se trochu... no... mazlili jsme se, to je fakt, ale jenom chvíli. Navíc, donutili jí k tomu dva chlapi od Warnesové."

"Tebe taky donutili?"

"Ne, mě ne."

Pohlédla jí do očí. "S Desirée jsem se milovala na příkaz Smithe. No... a s Petrou jsem taky spala, ale to už přece dávno víš."

"Jo, vím," odsekla Dora.

"Opravdu tohle všechno nic neznamena."

"Pro tebe možná."

"Dokážu ti, že jsem upřímná, na seznamu někdo chybí."

"Ale ne?!" Dora si založila ruce v bok.

"Ano. Na seznamu není Li Jangová, letuška."

"S tou jsi taky..."

"Ne úplně. Seznámily jsme se za letu, ale všechno skončilo po pár minutách, když ze mě servala kalhotky. Odvolali ji totiž ke kapitánovi."

"Kalhotky... v letadle... no fajn! Ty se teda překonáváš!"

"Dorko," naléhala, "myslela jsem, že jsme si to už vysvětlili; byla jsem tehdy přesvědčená, že jsi mrtvá, a nebyl tedy důvod, proč bych se měla držet zpátky. Dnes je všechno jinak. Obrátila k ní zrak a zaregistrovala v jejích očích určité pochyby. "Věř mi, prosím! Nemám důvod ti lhát. Víš přece, že pro mě nikdo jiný kromě tebe neexistuje. Mezi námi je přece mnohem víc než jenom... to." Znovu k ní naléhavě promluvila: "Já nemám ráda knižní slova jako láska, miluju a tak. Tahle slova jsou bezvýznamná. Sama nevím, jestli k tobě cítím lásku, nebo jestli tě miluju. Jedno však vím zcela jistě: Potřebuju tě. Potřebuju tě ke svému životu, Dorko! Potřebuju tvou duši i tvé tělo. Chci s tebou večer usadat ke stolu a chci se s tebou přes den smát. Chci se ráno probouzet a mít tvoje voňavé vlasy rozhozené na polštáři, chci procítat a cítit tvou ruku ve své..."

Dora sešpulila rty, typickým způsobem přimhouřila své asijské oči a tiše řekla:

"Tos řekla moc hezky, ty hnědooká čarodějko." Pohlédla na druhou ženu dlouze a spokojeně.

"Dobře, Vik, všechno zapomenuto," jediným pohybem roztrhla inkriminovaný dopis a hodila ho na zem.

VIII.

Černý chrysler plukovníka Smithe minul Beechs Park a před vjezdem do agenturního areálu prudce zpomalil. Vůz stanul před spuštěnou závorou, řidič pootevřel okénko a ukázal hlídce svou legitimaci. Po této formální kontrole chtěl, jako obvykle, pokračovat v jízdě. Jenže, tentokrát zůstala závora spuštěná.

Radikálně vyhlížející empík natáhl ruku a vytrhl Smithovi z ruky jeho průkaz. Muž za volantem podezřavě vzhlédl, tohle se mu nikdy nestalo. Ihned mu blesklo hlavou, nový ředitel! Ano, dnes je den nástupu nového ředitele Douglase Hewitta.

"Váš průkaz je neplatný, plukovníku," řekl nevlídně empík.

"Hlouposti, podporučíku."

"Je mi líto, pane." Vojenský policista vytáhl z kapsy složený list papíru a porovnával číslo průkazu s natištěným seznamem. "Nespletl jsem se, plukovníku. Průkazu s tímto číslem byla skutečně zrušena platnost."

Smith vystoupil z vozu. "Kde tu máte telefon?"

Příslušník MP zavrtěl hlavou. "Služební linku nesmí používat cizí osoby, pane."

"Poslyšte, jste tady asi nový," ztrácel pomalu trpělivost. "Jsem Smith, zapamatujte si to, *plukovník John Smith*, a jdu přímo za ředitelem!"

"Rozumím, pane... ale..."

"Hejbněte zadkem, podporučíku, a zavolejte řediteli!"

Empík udělal nelibý obličej a chtěl odejít do strážní kóje, kde byl telefon umístěn.

"Počkejte, podporučíku!" zarazil ho Smith. "Sloužíte v armádě, ne? Já rovněž, neslyšel jsem vaši odpověď."

"Rozkaz, pane. Zavolám svému nadřízenému, ale... volat řediteli nemohu, nemám k tomu instrukce," odvětil empík kysele.

Smith se k němu otočil zády, opřel se o kapotu a čekal. Příslušník vojenské policie se za chvíli vrátil. "Můžete vjet dovnitř, plukovníku, ředitel Hewitt byl o vašem příchodu informován." Pak Smithovi podal cedulku *visitor* a přikázal: "Tohle noste na viditelném místě!"

Vysoký muž v obleku věnoval strážnému zhnusený pohled, nastoupil do vozu, aby projel branou do areálu ústředí.

Sem do hlavního stanu jezdil Smith skoro třicet let. Vždycky se tu cítil skoro jako doma, dnes měl však pocit, že se něco změnilo. Tuto skutečnost signalizovalo už ono chladné přijetí při vstupu do areálu. Říká se, že nové koště dobře mete. To samé může samozřejmě platit i o novém řediteli. Smith vycítil, že počáteční problémy byly pouhou předehrou, další a větší budou jistě následovat.

Zaparkoval před velmi dlouhou nevysokou budovou a zůstal sedět ve voze. Na sako si s odpořem připjal návštěvnickou cedulku a cítil se tím velmi dotčený. On, který obětoval práci v organizaci celý život! On, který tolik riskoval a který by mohl sám sedět na ředitelské židli, nosí teď cedulku *visitor*. Seděl zkoprněle ve voze a pozoroval mladé lidi, vstupující do hlavního vchodu zpravodajského ústředí a najednou si připadal starý. Co vlastně ve svém životě dokázal? Co po něm zůstane? Stovka zdařilých, oficiálně neuskutečněných misí, a taky pěkná řádka mrtvých. Byla to gigantická práce s nespočtem obrovských rizik a neřešitelných problémů. Bohužel, slávu a poctu za jeho úspěch sklídl obvykle někdo jiný. Během let mu prošly rukama astronomické částky špinavých peněz. Ale i jeho osobní bankovní konto bylo značně vysoké. Jenomže on nedokázal peníze utrácet a ani neměl pro tento majetek jiné konkrétní uplatnění, protože hromadění financí nebylo nikdy jeho cílem.

Díky práci pro ústředí se ani nestačil oženit; jeho kontakt se ženami se omezoval na luxusní prostitutky. Vlastně, spíš nechtěl riskovat oženit se. Nechtěl nikoho dalšího ohrozit. Byl si vědom toho, že manželka i děti mohou být dobrým prostředkem k vydírání. Pro muže jeho postavení by rodina představovala na každý pád velkou slabinu. Nemanželské dítě sice měl, s jistou jihokorejskou ženou, ale tuto skutečnost celá léta vehementně utajoval. Díky tomu viděl svou dceru jenom zřídka.

Jako smluvní zaměstnanec spolupracoval během třiceti let své služby s celou řadou ředitelů, kteří se ve zdejším hlavním stanu vystřídali, a nikdy nepomyslel na to, co bude pak, až jednou vše skončí. Až jeho, mistra černých operací, nebude už zapotřebí. Neuměl si představit, že by měl této práci zanechat, nebo snad dělat cokoliv jiného. Odejít do výslužby nepadá v úvahu. Při tom, co zažil a při tom, co ví, by si odpočinku dlouho neužíval. Jistě, zahynul by, při nějaké nehodě. Na silnici nebo na moři...

Smith uvažoval, zda by se ještě mohl vrátit k armádě, do aktivní služby, ke zvláštním jednotkám. Jenomže, co z toho? Řídit výcvik tupých svalnatých zabijáckých tvorů? Ne, to nemá perspektivu. I když oficiálně pro velení DAF stále pracoval, s touto činností de facto skončil již před mnoha lety. Jediným naplněním jeho života a práce bylo vytváření konspirací a jejich realizace. Měl jedinečný smysl pro sebemenší detail a dokázal bezpečně odhadnout slabá místa v akci a vyhnout se jim.

Bývalý ředitel služby Benson teď povýšil a co když nebude mít dost času na to, aby nového ředitele Hewitta usměrňoval? Co jestli ten zatracený civilista Hewitt opravdu změní profil celé firmy? Ještě nedávno by tato věc nepadala v úvahu, ovšem dnes je jiná mezinárodní situace, všechno se mění, dokonce i politika Sovětského svazu, a analýzy nejsou v tomto směru nijak příznivé. Vše svědčí o tom, že za pár let ztratí ruští komunisté svou neomezenou moc. Tato záležitost může mít hluboký dopad i na rozpočty a systém práce informačních služeb. Nebude potřeba tolika zaměstnanců, a politicky zaměřené operace se změny na hospodářskou špionáž a na boj proti mezinárodnímu terorismu.

Je ironií osudu, že výměna ředitelů nastala zrovna v období, kdy má Smith k dispozici nejstabilnější sestavu lidí, kterou kdy měl. Ti tři, všichni, jsou každý něčím výjimeční. Za prvé: Felke alias Valentino, bývalý major námořní pěchoty, skvělý specialista, stoprocentně spolehlivý. Někomu by se mohl zdát svým chováním a vtípkováním poněkud vyšinutý, snad i je, ale při jeho schopnostech si to může dovolit. Za druhé: poručík Dora McNealová, výborně cvičená profesionálka, mladá žena, která po svých rozmanitých předcích získala ty nejlepší vlastnosti, které mohla: odvahu a obratnost indiána, věrnost, rychlost a houževnatost asiata, půvab severanky a temperament Itala. Za třetí: Viktoria Rojanová, kapitola sama pro sebe, bývalá vrcholová sportovkyně, hyper inteligentní mladá žena se sedmým smyslem, která dokáže improvizovat, je chladná v jednání, vhodná pro jakoukoli sebetěžší práci. Co těmto svým lidem plukovník Smith řekne? Aby si hledali jinou práci? Že už je nepotřebuje? Ne, to nemůže udělat. Pokud nebude mít Benson dost času na pacifikaci Hewitta, bude se muset o celou záležitost postarat on, Smith.

S nepříjemnými pocity, ale s pevným odhodláním hájit svojí pozici, vystoupil z vozu a vydal se směrem k hlavnímu vchodu.

Příchod návštěvy, bylo to poslední, co by Rojanová očekávala. Její soused Richard DeSales, mladík poněkud zanedbaného zevnějšku, se vehementně omlouval, ale porouchaná televize způsobila, že se rozhodl svou sousedku požádat o malou přátelskou výpomoc.

"Neotravoval bych tě, Vik, ale ve večerních zprávách se má mluvit o naší organizaci. Pořádali jsme totiž protestní..."

V předsíni se náhle objevila Dora McNealová. Návštěvník zmlknul, zůstal stát s otevřenými ústy a zrozpačitěl ještě víc.

"Nevěděl jsem, že nejsi sama... promiňte, já... jsem váš soused..."

"Vím," usmála se Dora, "Vik mi o vás říkala. Jste ten mládenec od ekologů, že?"

"Jo, to jsem já. Kdybych věděl, že jste tu obě, tak..."

"V pořádku, já nekoušu. Pojd'te dál, ty zprávy můžete klidně shlédnout."

"Nechci obtěžovat..." váhal DeSales.

"Co byste obtěžoval," řekla Dora přátelsky.

DeSales se posadil na okraj sedačky proti televizi a opatrně promluvil:

"Promiňte, vy jste... modelka?"

"Já?? Co vás nemá!"

"Vypadáte absolutně báječně. Měl jsem dojem, že vás znám z reklam nebo... zkrátka... z televize."

Dora se rozkašlala. Přišlo jí na mysl, že ji DeSales zřejmě viděl v souvislosti s jejím soudním procesem, kdy byla obviněna z vraždy senátora Jacka Howarda a nakonec uznána nevinnou.

"Ale ne, určitě si mne s někým pletete."

"Jo, to připouštím, nemám zrovna dobrou paměť na obličeje. Ačkoliv, ten váš... Vy jste taky... státní úředník jako Vik?"

"Ne, já ne. Pracuju v New Yorku, ve vedení jedné nadnárodní společnosti."

Host si viditelně oddechl. "To je dobře."

"Musím vás ale zklamat, pane..."

"DeSales, Richard DeSales."

"Musím vás zklamat," opakovala Dora, "pokud se jedná o mé názory na organizace typu té vaší."

"Rozumím," přitakal smutně mladík. "Ztotožňujete se asi s Viktorií, že?"

"Tak tak," usmála se Dora McNealová. "To mi ovšem nezabrání v tom, abych vám nabídla kávu."

"Děkuju."

"Co kdybys mě oslovoval Doro? Nebo alespoň Dorothy? Když si vykáme, připadám si jako v úřadu."

"Prima, velice rád. Já se jmenuju Richard nebo Ritchie, jak chceš." DeSales usedl mezi obě ženy, hodil si do šálku s kávou jednu kostku a bedlivě sledoval začátek televizních zpráv, v jejichž úvodu předčítala sympatická hlasatelka přehled denních událostí.

...Washington D.C., organizace Ekologická iniciativa 2000 dnes zablokovala vjezd na Bollingovu vojenskou základnu vzdušných sil. Aktivisté, kteří utvořili živý řetěz, obsadili Malcolm X Avenue a po několik hodin tak zabraňovali kordonu armádních vozidel v opuštění základny. Celou protestní akci ukončil až zásah městské a vojenské policie...

Na obrazovce se objevil krátký záběr na skupinu mladých lidí sedící na silnici a na uniformované muže, odnášející demonstranty stranou.

"Podívejte, tady jsme!" zvolal nadšeně DeSales a tváře mu znachověly.

Dora sledovala obrazovku a tvářila se nesouhlasně. "Podobné demonstrace tě jednou přivedou do maléru, Ritchie. Zeptala bych se tě, proč tohle všechno podnikáte, ale... pak bychom se asi všichni pohádali... takže: Nenecháme politické diskuse raději na jindy, co říkáš?"

"Jsem pro," přitakal DeSales. "Kdybych neměl tak pernej den asi bych ti odpověděl, že i tyhle demonstrace mají svůj význam v boji se státní zvlůl. Jenže jsem moc unavený a vy jste v přesile. Ostatně, dohadovat se s hezkýma ženama o politice, to je blbost."

"Dík za kompliment," řekla polichocená Dora.

Stáhl si rukama dlouhé vlasy dozadu a založil si je za uši, aby mu nepadaly do očí. Periferním zrakem sice sledoval televizi, ale jinak si zálibně prohlížel Doru, měl rád dlouhovlasé blondýny, a jí to navíc velmi slušelo. Nebyla hezká jen v obličeji, nýbrž měla i perfektní postavu. DeSalesovi připadala velmi atraktivní.

"Mohu mít indiskrétní otázku?" řekl pak.

"Na mě?" zvedla obočí Dora. "Ale jo, klidně."

"Taky svobodná a nezadaná jako Vik?"

"Vdaná nejsem, ale zadaná jo," odvětila Dora a otočila se na svou partnerku. "Tys mu řekla, že jsi nezadaná?"

"Neřekla."

"To je dobře, nebyla by to totiž pravda." Vzala ji kolem ramen.

DeSales hleděl na obě mladé ženy nechápavě. "Myslel jsem, že..."

Rojanová se dotkla Dořiny ruky, ležící na jejím rameni a opatrně vysvětlovala: "My dvě patříme k sobě."

"K sobě? Jak to myslíš?"

"On nic neví? Nic s'mu neřekla?"

Prudce se ohradila: "Ale jo! Řekla jsem mu, že děláme všechno spolu a že jsme sestřičky. Zřejmě to nepochopil."

DeSales zavrtěl hlavou. "To jako, že... nechceš snad říct, že... vy dvě spolu..."

"Přesně tak, my dvě spolu," našpulila rty Dora a políbila přítelkyni na tvář, až to mlasklo.

"Bože!" Konsternovaný mladík přestal sledovat obrazovku, vykulil oči a hlasitě vydechl. "Jsem to ale tupec, mělo mi to dojít hned. Počítám, že si asi máte co říct, když se tak málo vídáte."

"To jo," významně souhlasila hostitelka a přitiskla si Dořinu dlaň k ústům.

DeSales vstal a řekl: "Myslím, že jsem tu... jaksi... navíc. Nerad bych byl za kořena, co překáží."

"Počkej přece!" Dora ho trhnutím za rukáv opět posadila. "Nemusíš utíkat, klidně ty zprávy dokoukej. My to tu chvíli ještě vydržíme."

Když zpravodajská relace skončila, obě dívky znejistělého návštěvníka vyprovodily ke dveřím.

"Nejsme žádná monstra, Richarde a... máme rády společnost, i pánskou, takže: Rády tě u nás kdykoliv uvidíme."

"Opravdu?"

"Opravdu!" řekla důrazně Dora. "Nepatříme do žádný škatule. Nejsme feministky, ani cokoliv jinýho. Máme rády muže, sice ne v posteli, ale jinak jo."

"Fajn," řekl pochybovačně DeSales. "Já... no... rád zase přijdu, ale dnes toho na mě bylo trochu moc. Musím si všechno srovnat v hlavě. Ježíš, takový hezký holky, kam se ten svět řítí?!"

"Do záhuby," zasmála se Dora.

Ve dveřích se odcházející host ještě zastavil. "Musím uznat, dámy, že jste mě poněkud vyvedly z míry. Na druhý straně, takováhle situace je pro mě dost typická."

"Jak to, typická?"

"Prostě, mám smůlu. Skoro vždycky a teď taky: Dvě nejhezčí holky z D.C. bydlí pár metrů ode mě, nejsou sice vdaný, ale zas... tohle..."

Dora se pousmála. "No jo, co se dá dělat." Pak se otočila k přítelkyni. "Dej mu pusy, ať není smutnej."

Když osaměly, Rojanová pobaveně poznamenala: "Ta moje pusa ho, myslím, dorazila."

"Jo, dnes se moc nevyspí."

"Co s načatým večerem?"

"Otevřem si láhev sektu, co říkáš, sestřičko?"

"Dobrý nápad a pak...?"

"No... pak si uděláme hezký večer. Já... mám mlsný jazýček."

"Vážně?" V tmavých očích Rojanové se objevily plamínky. Přiblížila ústa k tváři přítelkyně a jemně ji hryzla do ušního boltce. "Jenom si dej pozor, abys ten svůj mlsný jazýček neměla ráno moc odřený."

Opětovala vyzývavý pohled: "Ani by nebylo divu, když jsi huňatá jak medvídek. Ale... když mi trochu pomůžeš a když budeš... hodně... přístupná, proběhne všechno bez následků..."

"Vynasnažím se, abys měla překážek co nejméně a... slib mi, že mohu počítat s tímtež..."

"Slibuju," řekla Dora tiše. Zády se mazlivě otřela o svou přítelkyni a dvojsmyslně šeptla: "Slibuju. Na svou... čest..."

Plukovník Smith se zhluboka nadechl, upravil si sako a se smíšenými pocity vstoupil do kanceláře nového ředitele Hewitta. Nový ústřední ředitel vojenských zpravodajců Douglas Hewitt povstal, vyšel návštěvníkovi naproti a se strojeným úsměvem k němu napřáhl pravici.

Tváří se jak principál loutkového divadla, napadlo Smitha. "Smith, těší mě," řekl.

"Hodně jsem o vás slyšel, plukovníku," Hewitt si Smitha bystře prohlížel a okamžitě ho zařadil do škatulky lidí, kteří ho mohou potencionálně ohrozit. "Posaďte se a udělejte si pohodlí, hned se vám budu věnovat." Sklonil zrak k papírům na stole a předstíral, že dokončuje nějakou velice důležitou práci, kterou musel díky jeho příchodu přerušit.

Cirkusové triky! pomyslel si Smith a v duchu se ušklíbl.

"Plukovníku," promluvil vzápětí Hewitt. "Vy pro naší agenturu pracujete již mnoho let, že?"

"Skoro třicet, pane."

"Ano. Víte, já si nesmírně vážím výsledků vaší práce, i když, nejsou, řekněme, tak hmatatelné."

Nový ředitel se dramaticky odmlčel. "Bývalý šéf této služby mě informoval, že jste celou tu řadu let plnil nebezpečné a, řekněme, specifické úkoly. Od Staurta Bensona vím i to, že vaše mise nebyly, z pochopitelných důvodů, nikde zdokumentovány, a vy, že jste na našich výplatních páskách veden pod krytím, pouze jako konzultant. Konzultant neboli poradce, který ve zvláštních jednotkách vyhledává vhodné, řekněme, objekty pro naše účely."

"To souhlasí," řekl Smith a přehodil si nohu přes nohu.

Hewitt se snažil tvářit přívětivě, ale ve skutečnosti se cítil poněkud rozladěný tím, že ještě ani jednou nebyl Smithem osloven: pane řediteli. Rozhodl se brát tuto skutečnost jako nepřátelský postoj. "Převzal jsem štafetu po panu poradci Bensonovi, plukovníku, ale nedral jsem se na tuto funkci. Moje jmenování byla pouhá, řekněme, souhra okolností. Prostě, momentálně neměli nikoho

vhodnějšího. I přes to se chci svého úkolu zhostit se ctí a rád bych, aby i zde, na naší centrále zavál, podobně svěží vítr, který teď vane na mezinárodních kolbištích. Jistě jste zpraven o pozitivním vývoji v Sovětském svazu."

"Jistě, pane," řekl Smith bez většího nadšení.

Douglas Hewitt vyndal ze zásuvky ozdobné desky. "Tato plaketa, plukovníku, by měla být jakýmsi oficiálním poděkováním za vaše dlouholeté služby našemu hlavnímu stanu." Vstal, přešel k němu a ocenění mu předal.

"Děkuji."

Hewitt opět usedl za svůj stůl a dalo se očekávat, že příjemnější část setkání právě skončila. "Pan Benson mi též sdělil, že jste byl přítomen a nápomocen při řešení těch nejprekérnějších problémů."

"Dá se to tak říct, pane."

"Z vaší strany se jistě jednalo o velice záslužnou aktivitu, ale na druhou stranu: Nedomníváte se, že je poněkud zvláštní nebo možná i, řekněme, nezákonné, aby ústřední ředitel informační služby konzultoval svá top secret rozhodnutí s důstojníkem zvláštních jednotek?"

"Přijde na to, pane," poznamenal stroze Smith.

"Vím, že máte mnoho cenných zkušeností, které bývalý ředitel často a intenzivně využíval, pane plukovníku," pokračoval Hewitt. "Osobně chci říct, že se vynasnažím, abych se obklopil týmem skutečných a vzdělaných odborníků. Doba, kdy ve sboru konzultantů ředitele byli, promiňte mi ten výraz, primitivové typu generála Bercka, definitivně skončila."

"Generál Berck, pane..."

Hewitt ho gestem ruky umlčel. "Já vím, kdo je generál Berck. A vím taky, že za lezněvovské éry bylo jeho drsných služeb zapotřebí. I vašich služeb bylo třeba, byť, vy jste...specialista na, řekněme, jemnější práci. Ovšem, v konečném důsledku jste vy i Berck stejné osoby. Je totiž úplně lhostejné, zda někoho rozstřílíte z pěti metrů těžkým kulometem, nebo jestli ho zabijete na dva kilometry odstřelovačskou puškou ráže šest milimetrů."

"Mou jedinou specializací, pane, byla vždy pouze konspirace," prohodil nevlídně Smith. Vůbec se mu nelíbilo, jak Hewitt se zaujetím poslouchá sám sebe a jak stále opakuje slovo *řekněme*.

"Konspirace a dobrá muška," doplnil jízlivě nový ředitel.

"Dobrá muška už léta ne. Pokud bylo potřeba vyřídit nějaký citlivý problém, měl jsem na tuto práci spolehlivé lidi, pane."

"Ano, já vím, plukovníku, já vím." Hewitt usrl sodovku a opět se rozhovořil.

"Doba vysílání válečných komand do zahraničí je u konce, Smithi. Mezinárodní situace se každým dnem mění a i zpravodajská činnost se musí tomuto novému trendu přizpůsobit. Já sám se postarám o to, aby naše agentura nezaostávala za celosvětovým pozitivním vývojem a proměnila se z poloteroristické organizace na moderní a dynamickou službu, která bude fungovat jako seriózní informační a analytický zdroj. V nejbližší době hodlám provést řadu personálních i dalších změn. Zejména pak redukovat počet agentů na Východě."

"A co z toho vyplývá pro mě, pane?" zeptal se Smith.

"Pro vás z toho vyplývá následující: nebudeme vás už potřebovat," zahřměl ředitelův hlas.

"Aha," sevřel rty Smith, a jako by Hewitt přešel větu ani nevyslovil, pokračoval: "Podle mého názoru, je redukce počtu agentů velice nebezpečným počinem, pane."

"Respektuji váš názor, plukovníku."

"Domníval jsem se, " promluvil Smith naléhavě, "že jste se s bývalým ředitelem Bensonem dohodl na konzultaci takovýchto stěžejních rozhodnutí."

"Ano, Stuart Benson mě o konzultace požádal, já ale nehodlám běhat s každou maličkostí do Bílého domu. Rozhodnutí o redukci agentů spadá jen a jen pod mojí pravomoc. Ještě něco plukovníku?" Hewitt vstal a hodlal návštěvníka konečně vypoklonkovat z kanceláře. Smith zůstal sedět.

"Pane Hewitte, pokud nebudete tyto záležitosti konzultovat s předsedou Rady Bensonem, může to přinést spoustu problémů. Bývalý ředitel mně kladl na srdce, abych na vás v tomto směru naléhal."

"Už jsem vám své stanovisko řekl, plukovníku. Pokud nemáte nic dalšího..."

"Mám," řekl Smith a vytáhl z náprsní kapsy list papíru. "Tento krátký seznam obsahuje několik jmen. Pan poradce Benson a také já vás žádáme o jistý ochranný dohled nad těmito lidmi, jimž je

agentura určitým způsobem zavázána."

"Chcete říct, že mají mít protekci?"

"Není to ta nejpřesnější formulace, ale když chcete, ano."

Hewitt nahlédl do seznamu a zavrtěl hlavou. "Tyto tři zatím neznám, ale tady, Rojanová, o té jsem už slyšel, a to od jejího šéfa doktora Fennela."

"Promiňte, pane, doktor Fennel už není šéfem Rojanové, nýbrž naopak."

"Máte staré informace, Smithi. Vedoucí sekce analýzy je opět doktor Seymour Fennel. Co udělám s Rojanovou, ještě nevím."

"Proč jste ji sesadil, pane Hewitte? Vždyť ona odhalila svetozarský požár!"

"Ano, za to dostane oficiální pochvalu. Jenomže Rojanová také nesplnila příkaz sekčního šéfa, plukovníku, a za to jsem ji suspendoval." Hewitt složil list papíru a vrátil ho Smithovi. "Vezměte si váš seznam zpátky. Nechtěl bych svůj pobyt zde začínat zvýhodňováním nedisciplinovaných jedinců."

V tu chvíli bylo Smithovi jasné, že se s novým ředitelem po dobrém nedomluví. Vstal a věnoval mu velice tvrdý až nepřátelský pohled.

"Pane řediteli, celý váš postoj mě dost nepříjemně překvapil. Víím, že jste přišel z civilního sektoru a že některé specifické věci prostě vědět nemůžete."

"Co konkrétně?" vypálil ostře Hewitt.

"Konkrétně, jak to v branži chodí."

"Ale to já dobře víím, proto bych taky rád zdejší poměry změnil."

"Chvályhodná věc, pane, ale některé věci prostě změnit jen tak od boku nemůžete! Mohlo by to být velice... nebezpečné. Tady nejste na ministerstvu zemědělství, kde dýchnete na razítko, dáte štempl a šmitec! Tady jednáte o osudu lidí, kteří nasazovali za agenturu a za vládu krk! Jen díky vaší malé informovanosti podléháte nebezpečné iluzi, že tyhle zaměstnance můžete odepsat jako starý nábytek!"

"Udivuje mě, plukovníku, že mluvíte za mou agenturu i za naši vládu. Nechci k vám být nepříjemný, ale já si v žádném případě nenechám radit od někoho, kdo tu nepracuje, vííte? Tady je informační služba, nikoli vojenská základna MacDill! Já nespádám pod Pentagon, pane! Udělal byste nejlíp, kdybyste se přesunul zpátky na velitelství zvláštních jednotek a tam se, řekněme, realizoval!"

Smith vstal a než práskl dveřmi, napůl úst řekl: "Počítejte s tím, že budu o vašem nekooperativním postoji informovat nejen poradce Bensona, ale i ostatní zainteresované osoby. Obávám se, pane Hewitte, že nepříjemná stanoviska, která zastáváte, budou pro vás mít, řekněme, nepříjemné důsledky!"

IX.

Se smíšenými pocity vyšla před ředitelskou budovu a zapjala si svrchník až ke krku. Počasí nic moc, foukal studený větřík, a Rojanová uvažovala, kdy už ve Washingtonu konečně vypukne jaro. Dnešní den nestál za nic: Do funkce nastoupil nový ředitel, Douglas Hewitt a jedna z prvních věcí kterou udělal, byla ta, že ji posadil zpět do laboratoře č.2 a doktoru Fennelovi navrátil jeho původní funkci. Na místě šéfa analyzační sekce se sotva ohřála. Zdálo se, že doktor Fennel opravdu nelhal a že jeho kontakty s novým ředitelem jsou na velice dobré úrovni. To by ovšem pro ni mohlo znamenat další nepříjemnosti. Proto se rozhodla, svěřit se s celou záležitostí Smithovi.

Přešla parkoviště, hodila kabelu na kapotu svého vozu a chvíli v ní lovila. Pak konečně zacinkaly klíče v její dlani. Než do auta nastoupila, letmo přejela parkoviště očima; u vozu vlevo od ní opravoval jakýsi muž v bílé košili motor. Sako měl pověšené na dveřích a dost bezradně skláněl hlavu nad otevřenou kapotou.

Otočila hlavu na druhou stranu, nikdo jiný na parkovišti nebyl. Usedla za volant a zasunula klíček do zapalování. Náhle na sobě ucítila něčí pohled. Otočila hlavu nalevo a spatřila toho samého muže, kterého před pár okamžiky viděla spravovat auto. Spustila tedy okénko o trochu níž.

Muž se zatvářil přívětivě a řekl: "Promiňte, slečno, nemáte náhodou klíč na svíčky?"

"Já... ani nevím, musela bych se podívat." Viktoria vystoupila, otevřela kufr a po krátkém hledání podala muži příslušný rourový klíč. Pak se opřela zády o vůz a čekala. Zanedlouho se muž vrátil.

"Díky, moc jste mi pomohla."

"Není zač," odvětila znaveně, obešla auto a hodila klíč do zadního prostoru.

"Teď už to určitě pojede," ozval se opět cizí muž.

"Jo, ano, to je...fajn," nuceně se na něho pousmála.

Muž náznak úsměvu opětoval. Pak se zeptal: "Tao?"

Skoro sebou cukla, když zaslechla své krycí jméno. "Jo?" řekla chvatně a zbystřila pozornost.

"Pozdravuje vás pan Smith."

"Aha. Co mám udělat?"

"Především buďte opatrná, vaše auto je prošpikované elektronikou."

"Chápu, a dál?"

"Máte zbraň?"

"Jistě."

"V pořádku. Jedte do Addison Hights. Na rohu Třiadvacátý a Hayes Street stojí černý plymouth."

"Rozumím."

"Pojeďte za vámi, kdyby vás sledovali, zablokují jim cestu."

"O.K."

Nasedla do vozu a zamířila podél Potomacu k jihu, směrem k Pentagon City. Nezdálo se jí, že by byla sledována. Světlý mercedes, který jí v závěsu doprovázel, zmizel, jakmile dorazila do Aurora Hills.

V tmavém plymouthu na rohu 23. a Hayesovy ulice seděl plukovník Smith. "Jak se daří?" zeptal se úvodem a z jeho strohého tónu šlo vycítit zlobu.

"Díky, celkem dobře. Až na to, že mě sesadili z postu šéfky sekce. A co vy? Copak to vidím ve vaší tváři, plukovníku?"

"Máte pravdu, jsem naštvaný. Představte si, že mě dnes nechtěli vpustit na ústředí."

"Nechtěli pustit?! Vás?!"

"Ano, mě, dokážete si to vůbec představit??"

"Nedokážu, jak je to možné?"

"Jednoduše: Nařídil to nový ředitel, Hewitt. Víte, co mi ten trouba řekl? To se podržte: Prý už mě nebude potřebovat!!"

"Ale ne?!"

"Bohužel. A to, že vás sesadili s tím souvisí. Začali vás i odposlouchávat. Intenzivně shánějí informace z vašeho soukromí i z vaší minulosti."

"To není moc potěšující."

"Není," přisvědčil Smith.

"Poslyšte, k vám na patro se přistěhoval nějaký člověk, že? Co o něm víte?"

Rojanová překvapeně vzhlédla. "Zdá se, že Hewitt a Fennel nejsou jediní, kteří o mě projevují zájem, vy rovněž?"

"Ano, musím se starat o svoje lidi."

"Starat?"

"Co víte o svém novém sousedovi?"

"Nic moc, jmenuje se Richard DeSales."

"Znáte ho osobně?"

"Jo, párkrát nás navštívil."

"To bylo dost neopatrné, mohl být na vás nasazený. Odposlech do vašeho bytu mohl nainstalovat právě on."

"Já mám v bytě štěnici??" zhrzila se Rojanová. "A od kdy?"
"Už několik dní."
"Bože!" Vzpomněla si na pondělní divokou noc s Dorou a Smith, jako by četl její myšlenky.
"Na ten pondělní mejdan klidně zapomeňte."
"Vy jste to taky..."
"Já, Valentino a zřejmě i Hewittovi lidé. Nemohli jsme štěnici odstranit, vzbudili bychom tím jejich pozornost."
Seděla se zavřenýma očima a zhluboka oddychovala. "Tak vy jste všechno slyšel! Ta ostuda!"
"Ale prosím vás, jaká ostuda, nejsme přece děti. Mimochodem, dnes jsou na programu důležitější věci, než zkoumat vaše postelové zápolení s Dorou."
"Ano," vzdychla těžce Rojanová.
"Co ještě víte o tom DeSalesovi?" otočil hovor Smith.
"Je nějaký ekologický iniciativista, trochu hipík, trochu anarcha, nemyslím si, že by on..."
"Dobře, nechám ho pro jistotu prověřit."
"Plukov..."
"Zadržte, Vik. Jestli mě okamžitě nepřestanete oslovovat plukovníku, tak se opravdu naštvu."
"Pokusím se, John, i když mi to nějak nejde z úst. Ale i já za to něco chci: A to: abyste mi konečně přestal vykat."
"Platí."
Rojanová mu pohlédla přímo do očí. "Předpokládám, že jste mě zavolal kvůli určité práci. Bude generální ofenzíva proti Hewittovi?"
"Správně. Domluvil jsem se s generálem Berckem a s Bensonem na tom, že je čas vzít toho zatraceného pitomce Hewitta pod krkem."
"Chcete ho..."
"Ne, to ne, jen donutit k odstoupení."
"Jak?"
"Pan Douglas Hewitt vlastní pár zajímavých disket."
"Aha. A co je s nimi?"
"Zabavíte mu je."

Mladší muž a dívka, oba navlečení do odřených kožených kalhot a bund, se potáceli nočními ulicemi D.C. Kdokoliv by tyto dva špinavé a opilé somráky spatřil, přešel by raději na druhou stranu ulice. Odpuzující vzhled obou mladých lidí svědčil o tom, že pravděpodobně přespávají, kde se dá. Rozcuchaný muž, který vypadal snad ještě zbědovaněji než mladá žena, držel v ruce nedopitou láhev laciného alkoholu. Dívka měla u sebe jen pár polovysypaných cigaret a krabici s keksy.

Oba zjevy se doplížily do stanice metra Union Station. Ve vlaku se tito bezdomovci zhroutili na sedadla. Muž sevřel láhev s pitím mezi svá kolena a počal si hlasitě broukat jakýsi opilecký refrén. Dívka si natáhla nohy přes celou šířku uličky a hlava jí klesala co chvíli na prsa. Mastné vlasy, zčásti obarvené na zeleno, visely z její hlavy jako podivný závoj. V zastávce Brookland přistoupilo několik málo cestujících. Jeden straší muž při překračování rozvalené spící dívky v ocvočkovaném koženém kompletu zavadil nohou o její lýtko. Dívka zvedla pomalu hlavu, podívala se nepřítomně před sebe a nezvykle drsným hlasem křikla: "Jáu, buziku!"

"Promiňte, ale máte nohy přes celý vagón," upozornil ji starší muž.

"Kvůli tomu do mě eště nemusíš kopat, ty smetáku!"

"Měla byste se stydět, slečno."

"Sklapni!" Dívka se otočila na svého přítele. "Hunku, ať mě ten vobejda nechá!"

Mladý muž se narovnal, až jeho popraskaná kožená bunda zavržala. Zvedl láhev k ústům, přihnul si

a opile řekl: "Ser na něj."

Starší cestující se otočil na vedle sedící ženu: "Takovéhle zjevy by vůbec neměli pouštět do města."
Žena neznatelně přikývla.

Ve stanici Silver Spring vystoupili oba bezdomovci z vlaku. Prošli chodbou, vyzdobenou kresbami a podpisy sprejerů a dívka se na chvíli zastavila, aby přeslabikovala nápis, nastříkaný na zeď modrou barvou:

Grafitáři sou sftovaní prasata, kerý si nezasloužej nic jinýho než krutou smrt šavlí do střev.

Oba opustili prostory podzemní dráhy a pokračovali dál ve vrávoravé chůzi směrem k Woodside Park.

"Sem utahaná, Hunku, bysme měli už někde zakotvit," řekla dívka, zastavila se a ukázala na oplocenou zahradu s hezkým rodinným domem.

"Pod' eště kus dál, Lízo, sem je moc vidět."

Oba se zastavili u ozdobné brány, na jejímž vršku byla připevněna průmyslová kamera. Dívka ukázala prstem na vyleštěnou mosaznou tabulku se jménem.

"Hunku, čihni, tady je náký méno!"

Muž zaostřil svůj kalný zrak na tabulku a neobratně četl:

"Dou - gla - s - He - w - itt. Jistej fešák Douglas Hewitt."

"Takovýho nikoho neznám," odfrkla si dívka. "Asi plastickej chirurg. Nebo jinej vyžírka..."

Mladík odložil prázdnou láhev na zem a se zaujetím pohlédl skrz plot. "Zahrádka, jak pro nás stvořená. Dem na věc!"

Trochu se předklonil, aby se opřel ramenem o plot. Dívka hodila krabici s keksy přes plot, vložila nohu do provizorního stupátka, které muž vytvořil spojením svých rukou, a překvapivě hbitě se vyšvihla na osm stop vysoký betonový sloupek plotu. Když se pak spustila do zahrady, její partner s lehkostí kamzíka vyšplhal za ní a rovněž bez viditelné námahy seskočil dolů.

"Koukej," ukázal na své lokty, "odřel sem si kostým."

Po zaznění výstražného signálu vyskočil šéf Hewittovy ochranky Clancy ze židle. Shrábl se stolu pětačtyřicítka a krátkovlnnou vysílačku, do které v běhu zakřičel: "Fernandéz, Moen, okamžitě před dům, jižní sektor! Někdo je v zahradě!"

Všichni tři strážníci vytvořili řetěz a v rozstupu pěti metrů, s pomocí ručních svítilen, pročešávali pozemek okolo domu.

Dívka v koženém oblečení tiše vklouzla do pootevřených dveří rodinného domu a vyběhla rychle po schodišti. Vstoupila do pracovny, aby zde usedla ke stolu, v jehož středu svítila obrazovka počítačového monitoru. Otevřela kazetu s disketami a první z nich zasunula do mechaniky.

"Rychle, pojd'te sem, tady," ozval se po pár minutách Moen. Clancy s Fernandézem k němu ihned přiběhli. Na zemi před nimi se povaloval umolousaný hadroš v obnošeném koženém kompletu a snažil si zakrývat oči před přívalem prudkého světla baterky.

Clancy na něho namířil zbraň a štěkl: "Co tu k sakru děláte?!"

"Pohov, kapitáne," zabrumlala ležící postava a vyškrábala se na všechny čtyři.

"Nehýbejte se!" přikázal Clancy.

"Klídek, šéfe, sem čistej. Chtěl sem si tu dát dvacet."

"Je ožralej jak prase," řekl Fernandéz.

"Já nic nepil," ohradil se zanedbaný muž a pokusil se vstát, což se mu podařilo až na druhý pokus.

"Jak jste se dostal do zahrady?"

"Vyškrábal sem se na plot."

"Víte, že je to vloupání?"

"Jaký vloupání, šéfe?! Sem si tu chtěl akorát schrupnout."

"To budete muset vysvětlit policii," řekl Clancy.

"Nevolejte na mě fyzly, náčelníku! Já hned vypadnu," škemral pobuda.

"Je mi líto, hochu, to sis měl rozmyslet před tím. Teď se seber a jdeme!"

Bezdomovec náhle vyrazil a pokusil se utéci, ale i kdyby po pár krocích neupadl, muži z ochranky by ho stejně brzy dostihli.

"Kamaráde, už žádný blbosti!" varoval Clancy. "Mohl bych to do tebe klidně napálit a tihle dva mi dosvědčí, žeš mě napadl."

"Nestřílejte, šéfe, já už du."

Odvedli vrávorajícího muže k bráně.

"Moene," řekl šéf ochranky, "poplašný systém je napojený na policii, takže tu budou co nevidět. Běž zatím zkontrolovat dům."

"Jo, dobře," kývl robustní černochoch. "Mám zavolat Hewittovi?"

"Ne, udělám to pak já," odvětil Clancy.

"Máš štěstí, že tady pan Hewitt není," poznamenal Fernández směrem k bezdomovci. "Ten by s tebou zatočil!"

Muž v koženém obleku neodpověděl. Stál se skloněnou hlavou a zdálo se, že usíná.

Dívka vyňala poslední disketu z jednotky a přiložila ji k dalším vyčleněným. Uzavřela zásobník na diskety a deset vybraných nacpala do krabice s keksy. Pak místnost opustila a seběhla po schodech do přízemí. Když proti sobě v předsínce spatřila světlo baterky, pochopila, že se už z domu nepozorovaně nedostane. Zalehla tedy na zem a předstírala spánek.

Moen vyklusal po schůdkách a vstoupil do domu. V neosvětlené předsínce zcela nečekaně zakopl o velký předmět, povalující se na dlaždicích. Rozsvítil baterku a strnul. Na zemi se válel člověk v podobném oblečení jako muž, kterého právě dopadli venku. Otevřel dveře na zahradu a zařval:

"Hej, Clancy! Tady je ještě jeden!"

Šéf ochranky se otočil na Fernández: "Jdu tam, tohohle zatím dobře hlídej."

Moen mezitím obrátil ležícího na záda. "Člověče, " řekl Clancymu, "je to ženská!"

Šéf ochranky se sklonil nad pětadvacetiletou ušmudlanou ženou a posvítíl jí do tváře. Žena se probírala a cosi zavrčela.

"Jak se sakra mohla dostat do baráku?"

"Musela projít, když jsme vyšli ven," usoudil Moen.

"Jo, jedině tak." Clancy s ležící dívkou trochu zatřásl. Ta se otočila na bok a přitiskla k sobě pomačkanou krabici s keksy.

"Hej, vzbud' se!" zakřičel Moen ženě do ucha.

Obrátila se na záda, jedním okem zamžourala na Moena a zahuhlala:

"Neřvi na mě, vopičáku, chci spát!"

"Vyspíš se na fízlárně, puso! Vstávej!"

Oba strážníci se snažili postavit dívku na nohy. Usilovně se tomu bránila.

"Nešahaej na mě, já sama! A nesviť mi do ksichtu!"

"Ty musíš bejt pěknej dáreček, puso," konstatoval Moen. "A taky z tebe hezky táhne."

"Starej se vo sebe!"

"Pohni kostrou! Odvedeme tě ven, k tomu druhému krasavci," řekl Clancy.

Moen sáhl po krabici, kterou dívka svírala v rukou. "Nedáš mi keks?" zachechtal se. "Určitě je čerstvě vysomrovanej z popelnice."

Ucukla s krabicí a rozhrábla si rukou nazelenalé vlasy. "Gorily nekrmim."

V 0.24 hodin se na stole seržanta Santiniho z policejního okrsku v Silver Spring rozezněl telefon.

"Cože?? Kde?! Hned jsme tam!"

Santini vyskočil, rozrazil dveře služebny a zařval na pospávající muže: "Nástup, poplach!"

Vstávejte!"

"Co se děje, šéfe?" ozval se rozespálý hlas.

"Vloupáčka, ochranka zadržela dva pachatele, okamžitě vyjíždíme!"

"Když už je zadrželi, seržante, nač ten spěch?"

"Ty chytráku!" zvýšil hlas Santini. "Jedná se o vilu agenturního ředitele Hewitta!"

"Do hajzlu!" ulevil si policista a v rychlosti si připnul pouzdro se zbraní.

Za deset minut obklíčilo Hewittovu vilu deset vozů. Přijela nejen policie, ale i FBI a přepadovka MP. Po zjištění, že se jedná o dva bezdomovce, většina aut odjela a na místě zůstal pouze vůz seržanta Santiniho z policejního okrsku Silver Spring. Příslušníci Hewittovy ochranky, Moen, Clancy a Fernandéz předali oba bezdomovce policistům.

"Nejradši bych Hewittovi vůbec nevolal," řekl v obavách Clancy.

"Možná, že už ho informovali."

"Těžko. To by tu už byl."

"Bude vyvádět, co?" utrousil Moen.

"Na to můžeš vzít jed. A jestli se dozví, že byl někdo cizí v baráku, jsme všichni bez práce."

Cesta na policejní okrsek byla dramatická. Na rozdíl od apatického muže, ošuntělá dívka dělala za jízdy problémy. Nadávala policistům a několikrát se pokusila dokonce vyskočit z vozu. Seržant Santini jí musel nakonec znovu nasadit pouta. Po nemalých útrapách dopravili muži zákona oba bezdomovce na stanici, kde byli odděleně vyslechnuti.

Santini vytáhl ze stolu příslušný formulář a položil ho před sebe na stůl. "Vaše jméno?" zeptal se pak.

"Líza."

"Jak dál?"

"Helena."

"Tak Líza nebo Helena?"

"Líza Helena."

"Máte taky příjmení, ne?" řekl unavený policista.

Položila nohy v zablácených botách Santinimu na stůl a vyklepala z krabice keks. "Chceš sůšu, poldiku?"

Vyslýchající muž se zatvářil kysele a zavrtěl hlavou. "Ne, díky."

"Můžu si dát cígo?"

"Poslužte si."

Mladá žena vzala do rtů vytřepanou cigaret. "Máš voheň?"

Seržant jí připálil a povšiml si při tom jejích zažloutlých prstů, prozrazujících silného kuřáka.

"Kde ste čapli Hunka?" otázala se drze a vyfoukla kouř nosem.

"Usnul kus od plotu," vysvětlil Santini.

"To je vořech!" zkonstatovala pohrdlivě. "Kam ste ho zašantročili?"

"Je vedle."

"Chci s nim mluvit."

"To nejde. Leda, až vás ráno propustíme."

"Nic sme neudělali, tak proč nás tu chcete držet až do rána, sakra!"

"Vloupali jste se do cizího domu, slečno."

"Prdlačku vloupali! Chtěli jsme tam přespat!"

"Nám ale bylo nahlášeno vloupaní."

"Kulový, ty bubáku!" vykřikla dívka hrubě. "Voni kecaj! Přelezli sme plot, abysme se tam vychrápali!!"

"Odpusťte si nadávky, slečno. Já vám taky nenadávám. A sundejte si nohy z mého stolu!"

"No jó," řekla otráveně mladá žena. "Hele, poldíku, sem utahaná, nemohli bysme..."

"Až vás vyslechnu."

"Kurva já už nic nevím!"

"A víte alespoň, komu patří ta zahrada, kam jste vlezli?"
"Nemám páru."
"Tak to buďte ráda."
"Musí to bejt asi hlavoun, dyž se tam sjelo tolik fizlovskejch aut."
"Máte u sebe nějaký průkaz totožnosti?"
"Co jako?"
Santini mávnul rukou. "Tak to vaše příjmení, slečno!" naléhal.
"Ouáááshleyoeshleyóová," zívla dívka ospale.
"Jak jste to říkala?"
"Ashleyová."
"Výborně," seržant s uspokojením zapsal jméno do formuláře.
"Máte přízvuk, slečno Ashleyová, jste Angličanka?"
"Už néé! Sem naturalizovaná... táá."
"Dobře, ověříme si to. Pracujete někde?"
Dívka se ušklíbla. "Blázníš? Sem na volný noze."
"Jistě."
"Bydliště?"
"Kde se dá." Santini příslušnou kolonku proškrtl.

Výslech pokračoval ještě patnáct minut a pak ho zmožený policista raději ukončil. Pochopil, že z této pologramotné osoby nic víc nedostane. Jako pravděpodobné se mu jevilo i to, že obě individua nelžou a že do vily ředitele informační služby, pana Hewitta, vnikli skutečně jen a jen s úmyslem strávit tam noc. Díky tomu byli oba dva druhý den ráno propuštěni.

Moen krátce ohlédl na šéfa ochranky Clancyho a ten chabě přikývl. Strážný Moen se pak nadechl a zaklepal na dveře Hewittovy pracovny.

"Pane, přinesli jsme příslušný záznam bezpeční kamery."

"Pojďte s tím sem," vyzval je Douglas Hewitt nevrle. Následně udeřil pěstí do stolní desky, až předměty na stole poskočily. "Chybí tu deset disket!"

"To není možný, pane..." řekl Clancy, a jeho nadřizený ho ihned přerušil.

"Nevykládejte mi, že to není možný, vy troubo, říkám, že tady chybí deset disket! Jsou na nich... důležité dokumenty!" zalhal Hewitt, který si dobře uvědomoval, že zakódované soubory, obsahující kompromitující zdigitalizované fotografie, by mohly bezodkladně a definitivně zničit jeho dosavadní pozici i kariéru. Diskety úmyslně neuložil do trezoru, nýbrž je nechal ležet mezi ostatním softwarem, což mu připadala nejbezpečnější. Jak je možné, že o disketách věděl někdo další, Hewitt nechápal.

Moen zarytě mlčel a Clancy váhal, co vlastně říct. "Pane, sem do pracovny se ale nikdo nemohl dostat."

"Fajn. To znamená, že diskety vzal někdo z vás, z ochranky."

"Pane Hewitte," ohradil se Clancy, "já za své lidi ručím!"

"V tom případě to musel ukrást někdo z těch dvou bezdomovců."

"Ta holka, co se válela v předsíni," vyhrkl Moen a jeho kolega do něho strčil. "Sklapni, sakra!"

"Vy jste někoho pustili do baráku?!" zahřimal Hewitt. "Jestli je to pravda, tak vás nechám převelet někam, kde buď chcípnete mrazem, nebo se upečete na slunci! A to prý máte být elitní ochranka vojenské policie!" Zakryl si na okamžik oči rukou.

"Pane, ta holka, musela proklouznout, když jsme hledali v zahradě, ale u vás v pracovně nebyla, protože usnula hned na prahu," trhaně vysvětloval Clancy.

"Jak víte, že tu neslídila, když jste byli mimo dům?!" syčel rozzlobený Hewitt.

"Já myslím..."

"Nemyslete už, Clancy, a radši pusťte záznam bezpečnostních kamer."

Moen zasunul kazetu do rekordéru a jeho kolega přístroj spustil.

"Ti dva somráci se motali u brány, pane Hewitte. Jsou v záznamu docela dobře vidět."

Douglas Hewitt si záběry chvíli pozorně prohlížel, pak zkameněl. "Zastavte to a vraťte pásek o kus zpět, to je ono!" Na obrazovce se objevila tvář mladé dívky. "Rojanová!" vydechl tiše překvapený Hewitt.

"Vy ji znáte, pane?"

"Aby ne," kývl Hewitt. "Buďte si jistí, že tohle žádná bezdomovkyně není. Rojanová je jedna pochybná kancelářská myš z ústředí. Pracovala zřejmě pro Bensona."

"Máme v té věci něco podniknout, pane?" zeptal se Clancy.

Hewitt sevřel rty. "No ovšem. Jakmile ji policie propustí, musíte ji chytit a získat mé diskety zpět, za každou cenu! Dám vám na pomoc veškerou naši techniku."

"Pane, a co když diskety nebude mít?" zeptal se Moen.

"Tak ji zlikvidujete," řekl stroze Hewitt. "Pokud z ní diskety vyrazíte, zlikvidujete ji rovněž."

Clancy zaváhal. "Moment, pane, my přece..."

"Jako ochranka jste totálně selhali a jestli teď neuděláte, co jsem vám řekl, nechám vás degradovat a zavřít. Za porušení pracovních povinností a za krádež. V opačném případě na všechno zapomenou. Rozumíte?!"

"Ano, pane," řekl Clancy. "Uděláme... co bude třeba."

Zastavila se před malou restaurací a za okamžik vešla dovnitř. Když tato zašpiněná dívka přistoupila k pultu, mladý muž stojící za barem, začal ihned ukazovat rukama, aby z lokálu odešla.

"Hele, pankáčko, hele, hele! Pryč, dej si vodjezd, jo? Takovýhle zákazníkы já neobsluhuju, vypadni, nebo zavolám poldy!"

Rojanová pohodila tašku na podlahu, opřela se o barový pult a řekla hlasem, který vůbec neodpovídal jejímu zanedbanému zevnějšku. "Dala bych si kávu."

Výčepní si pátravě prohlížel její nazelenalý účes. Váhal.

"Tao," ohlásila se znaveně.

Muž za barem otevřel překvapeně ústa. "Vy?!"

Neodpověděla. Sáhla pod popraskanou koženou bundu a podala vrchnímu obálku s disketami.

"Zásilka pro pana Smithe."

"Jo, ano," mladý výčepní roztržitě schoval obálku pod barovým pultem.

"Zažila jsem úplný Watergate. Dal byste mi teď tu kávu, prosím?"

"Jistě, jistě, slečno."

Na toaletě shodila nepohodlný kožený převlek, zbavila se zeleného přičesu, vydrhla si zašpiněné ruce kartáčkem, oblékla se do civilního oděvu, který si přinesla z vozu, a upravila se. Byla ráda, že má celou komedii s disketami z krku. V zamyšlení pak opustila restauraci, aby přešla na druhou stranu ulice, kde stálo její auto. Zasunula klíčky do zámku, ale odemkla. V ten moment se na ni zezadu někdo přilepil. Současně pocítila silný tlak v oblasti páteře. Pohlédla překvapeně za sebe a spatřila urostlého černocho v šatech a v bílé košili. Byl o hlavu vyšší než ona a voněl silným kořeněným parfémem. Okamžitě muže identifikovala; viděla ho už v noci, ve vile, a pak i ráno na policii. Byl to Moen z Hewittovy ochranky.

"Dej sem klíčky a nastup," zachrochtal.

Podala mu je a on je hodil přes kapotu auta druhému muži, stojícímu na chodníku. Ten klíče hbitě zachytil a odemkl auto z druhé strany.

Rojanová usedla za volant a položila si ruce na kolena. Druhý muž se posadil vedle ní a klíčky jí vrátil. "Startuj!"

Natáhl se a odemkl zadní dveře. Mohutný černochoch se vsoukal do vozu a dopadl celou vahou na sedačku, až se vůz zakýval.

"Jed!" přikázal běloch.

Spustila levou ruku dolů, aby stiskla tlačítko nouzového signálu. Clancy to však zaregistroval.

"Žádný blbosti, pusó, obě ručky na volant!"

"Kam mám jet?"

"Rovnou za nosem. Pak ti řeknem."

Cítila na svém boku zbraň a věděla, že pokoušet se o cokoliv, by představovalo obrovské riziko.

Černochoch, sedící vzadu zahučel: "Hele, je docela hezká, když se umeje, co?"

"Fakticky. A ani se nezeptala, co jsme zač," řekl Clancy provokativně.

"Poznala jsem vás, jste od Hewitta, nač další otázky?"

"Zdá se, že máš dobrou pozorovací talent," ušklíbl se Clancy. "Pusó, provedli jste našemu šéfovi moc nehezkou věc. Jenom blbý policajti mohli uvěřit, že ty a ten frajer jste bezdomovci, my ne. Náš šéf tě totiž poznal. No ale, hrálas tu somračku moc dobře, že jo, Moene?"

"Jo, bezvadně, má talent. Benson si vždycky uměl vybrat schopný lidi."

"Benson?" opáčila Rojanová. "Kdo je Benson?"

Clancy se otočil se smíchem dozadu. "Slyšíš ji, Moene, kdo prej je Benson?!"

Černochoch se rozesmál na celé kolo. "Slyším, bezvadnej fůr. Kdo je Benson? Móc dobrý!"

"Oč vám jde?" přerušila jejich veselí Rojanová.

"To uvidíš, nemusíš ani hádat."

"Jestli jedeme k Hewittovi, tak to je úplně zbytečné. Já totiž jeho diskety nemám. Klidně si mě prohledejte."

"Jak to, že nemáš? Na policii s'je musela mít, víme to!" křikl Moen.

"Předala jsem je," ukázala palcem za záda. "Máte smůlu, teď už je nedostanete."

"Jestli má někdo smůlu, seš to ty, kočičko," zavrčel Clancy. "Tady odboč doprava, změna trasy!"

Vytáhl z náprsní kapsy radiostanici a ohlásil:

"Tady CY, chytli jsme ji, ale zboží u sebe nemá, zbavila se ho. Ano, ano, rozumím, varianta dvě. Konec." Zasunul radiostanici do kapsy a řekl: "Vyřízeno. Pan Benson dostane pěknou lekci. Docela to vypadá, že ztratí jednoho svého člověka."

"Nechci vám do toho mluvit," ozvala se nebojácně Rojanová, "ale já nejsem řadová... zaměstnankyně, jestli mi rozumíte."

"Nejsi? A co teda si? Pokud vím, sedíš na centrále u počítače."

"Hewitt vás zřejmě neinformoval, oč tu vlastně běží. Já totiž plním důležité úkoly a jsem také zapojena do speciálních... jak to jen říct... mocenských projektů. Pokud se mi něco stane, bude to pro vás mít nedozírné následky."

"Jen jestli se nepřeceňuješ, pusó."

Pokrčila rameny. "Jak myslíte."

Asi za půl hodiny, na odlehlém místě, vzdáleném asi dvacet mil severovýchodně od hlavního města, vůz stanul.

"Konečná, zastav!" štěkl Clancy.

Rojanová sjela na krajnici a zatáhla ruční brzdu. Chtěla ještě něco říct, ale silný úder do zátylku jí v tom zabránil. Ztratila okamžitě vědomí a padla obličejem na volant.

"Dělej, rychle!" řekl Clancy.

"Poslyš, co to blábolila, že není žádný řadový pěšák?"

"Kecy, kašli na to, Moene, a pohni se!"

Oba muži opustili automobil, který následně dotlačili na druhou stranu vozovky, ke kraji prudkého srázu. Vůz se převážil předkem dolů, a než dopadl na dno dvěstěmetrové rokle, mnohokrát se převrátil.

Moen pohlédl spokojeně na dno srázu. "Auto je na maděru. Jen škoda, že nezačlo hořet."

"Jo, Hewitt bude spokojený," konstatoval Clancy a opět zapnul radiostanici. "Tady CY, volám centrálu, jsme na určeném místě, varianta dvě skončena, pošlete pro nás vrtulník."

X.

Seděla ve starém volkswagenu a mířila na Feudingen, kde bydlela její teta z otcovy strany. Na přední sklo vozu začaly dopadat první kapky rychle sílícího deště. Vzpomněla si, že když ráno poslouchala předpověď počasí, hlásily přes den bouřky. Neopravené, špatně fungující stěrače starého *brouka* jí teď mohou v hustém dešti způsobit nemalé problémy.

"Proč jsem to jen nenechala spravit!" hubovala si.

Světlo přes potemnělou oblohu už jen ztěží proráželo, a proto rozsvítila potkávací světla. Kotníkem prstu pak bubnovala do ovladače stěračů, které se na okamžik skutečně rozběhly.

"Zaplat' pánbů!" říkala si a očima se pokoušela sledovat špatně viditelný terén vozovky. Ještě štěstí, že trasu do Feudigenu tak dobře zná! Měla by tam zanedlouho být. Za jasné oblohy by už dávno musela vidět na vrcholky pohoří Rothaar.

Okolní prostor náhle zalila fialová záře mohutného blesku, následovaná drtivým zvukem hromu. Skoro se té rány lekla. "Fuj!" symbolicky si odplivla. Déšť prudce zesílil. Přidala plyn a díky přívalu vody přestala mít přehled o tom, kde se vlastně nachází.

Přední sklo bylo už opět skoro neprůhledné. Udeřila vztekle do spínače. Ramínka stěračů se několikrát líně přenesly sem a tam, aby zůstaly stát ve svislé poloze.

"Ještě tohle!"

Neubrala plyn, spíš naopak, a guly jejího vozu rozstříkovaly obrovské potoky vody, řinoucí se z okolních svahů.

Motorek stěračů se opět ozval, ale hned začal vynechávat. Volkswagen vjel do lesního průsmyku a řidička byla znovu oslepena zářivě fialovým bleskem. Když se pak stěrače opětovně zastavily, ztratila naprosto pojem o tom, kudy jede.

"Kde to vlastně jsem?" S obličejem přitisknutým na přední sklo řízla zatáčku a ocitla se v protisměru. Napadlo ji, že by měla zastavit a počkat, až déšť ustane. Jenže na to už bylo pozdě. Následující prudkou levotočivou zákrutu nevybrala. V šedesátikilometrové rychlosti vyletěl její vůz ze silnice, sjel z náspu, projel husté křoví a s třeskem narazil do kamenitého svahu.

Odepjala si bezpečnostní pás, zůstala sedět a vzpomínala se z leknutí. Dýchala zhluboka a byla ráda, že při havárii neutrpěla zranění.

Za krátký čas se pokusila auto znovu natočit. Startér se sice houževnatě otáčel, ale motor nenaskočil. "A je to v čudu!" zkonstatovala otráveně. "Zatracené vlhko!" Seděla beznadějně v autě a poslouchala šumění stromů, způsobené bouřlivým větrem. Čekala tak asi patnáct minut a když silný déšť, hromobití i fialové blesky zeslábly, rozhodla se jít vyhledat pomoc. Hodinky na její ruce ukazovaly 18.30, což v ní vyvolávalo pesimistické pocity; v tuto hodinu bude jen těžko shánět autoservis. Leda telefonem.

Vyhrabala ze zavazadlového prostoru starší paraple a vyškrábala se na silnici. Otočila se a když spatřila svého brouka, zapíchnutého do hromady kamení, jenom si povzdychla.

Šlapala po silnici a přemítala, že kdyby měla mapu, všechno by bylo snazší. Pohled na oblohu ji ujistil, že bouřka definitivně skončila.

Silnice pak opustila les, a ona před sebou spatřila údolí, zalité fialovou září zapadajícího slunce. I svahy a louky okolních kopců odrážely tento nepřírozeně zbarvený odstín. Kroutila nad zvláštním jevem hlavou a pomalu se smířovala se skutečností, že v bouřce někde špatně odbočila a zabloudila. Nepoznávala toto údolí a byla si skoro jistá, že tudy do Feudigenu nikdy nejela.

Pokračovala v chůzi podivně zbarveným údolím, až došla k oprýskanému označníku. **Freudewald 8km**, stálo na ceduli. Mlčky přidala do kroku a během deseti minut se přiblížila k úpatí vysokého kopce. Ústí cesty, odbočující ze silnice a mířící poměrně prudce vzhůru, bylo označeno malou tabulkou se šipkou a textem **Freudewald hrad 2km**.

"Lepší dva kiláky než osm," řekla si ledabyle.

Cestou do vrchu přemítala, kde vlastně může být. Bylo to divné, protože věděla, že na cestě do Feudigenu žádný hrad není. Občas se otáčela dolů do údolí, kde se v temnící fialové šedi

soumraku vinula ještě lesklá silnice, na níž dosud nespátřila jediný jedoucí automobil. Slunce již téměř zapadlo, když se před ní vynořila silueta středověkého hradu, mohla jen doufat, že ji tu nechají přenocovat, nebo alespoň zatelefonovat tetě a do servisu.

Přešla malý padací mostek a opřela se do dubových vrat.

Zamčeno!

"Aby ne," vyfoukla hlasitě vzduch. Pokrčila bezradně rameny, hodila si složený deštník na rameno a udělala čelem vzad. Když procházela okolo hradní zdi, cosi jí zaujalo. Zvedla zrak k okénku ve zdi a zastavila se.

"Vždyť se tam svítí!" Chabá mihotavá záře připomínala spíš světlo ohně než elektrické osvětlení. Vrátila se k bráně a plochou dlaně na ni zabušila. Chvilí čekala a potom přidala ještě několik silných úderů. Náhle, k jejímu překvapení, klaplo v zámku a brána se otevřela.

S údivem v očích hleděla na starého muže v livreji, jako vystřiženého z historického divadelního představení. Mužovy rty se zachvěly, když řekl: "Bože, slečno, kde se tu berete...?"

"Pardon, já... jmenuji se Rojanová, nemohla bych... tady přenocovat, prosím?"

Muž v livreji si ji prohlížel jako právě obživlý přízrak. "My nepronajímáme pokoje."

"Aha... a... nemohla bych si u vás koupit něco k snědku?"

"Bohužel, na hradě není restaurace."

"To je smůla, tak aspoň telefon."

"Nemáme sem zavedenu přípojku."

"Ach ne...! Víte, já, měla jsem autonehodu, mám rozbité auto a... no nic, nevádí, raději půjdu, děkuji vám."

Už už chtěla odejít, když ji olivrejovaný muž zastavil. "Počkejte, slečno... bože... jste tak podobná... pojd'te dál, nechám vás tu přes noc."

Vstoupila dovnitř a šla za mužem kamennou chodbou, osvětlenou loučemi, umístěnými na zdech.

"Pane komoří," oslovila starého muže. "Jak to, že tu máte takové... dobové osvětlení?"

"Slečno, na hradě Freudewald bude v nejbližších dnech natáčen historický seriál. Vše je připraveno, řekl bych, v původní podobě."

"Aha, takže vy máte na sobě filmařský kostým, že?"

"Velmi správně." Komoří zasunul louči do držáku na stěně a ukázal dolů na kamenné schody.

"Račte dolů do jídelny."

Pak že tu nemají restauraci!

Seběhla po točitých schodech a scénérie, která před ní vyvstala, jí úplně vyrazila dech: V kamenné místnosti, osvětlené pochodněmi, seděli u fortelně vyhlížejících stolů vesměs starší lidé v kostýmech z období osmnáctého století. Někteří z nich jedli, jiní poslouchali podivně vyhlížející folklórní kapelu, hrající na pódiu.

Zaposlouchala se do zvuku cimbálu, houslí, a prohlížela si červenolící muzikanty s opálenými, lesklými, umaštěnými tvářemi.

"Maďaři," vysvětlil překvapené dívce muž v livreji.

Rojanová zamyšleně přikývla a starý komoří ji hned nato usadil k volnému stolu.

Přejížděla zrakem místnost a hodnotila surrealistickou scénu, odehrávající se před ní. Vše vypadalo naprosto neskutečně. Hosté u stolů i kapela působili jako exponáty z londýnského muzea voskových figur.

Komorník se pak znovu objevil ve dveřích, v jedné ruce držel talíř s jídlem a stříbrný příbor, ve druhé láhev vína a broušenou sklenku.

"Přeji vám dobrou chuť."

"Děkuju." Jak to, že mě obsluhuje, když je herec?, přemítala.

Lačně se vrhla na obrovský šťavnatý biftek s opékanými brambory. Chutnal fantasticky, filmaři si asi špatně nežijí.

Po spořádání večere přišel doušek vína vhod. Chtěla si nalít, ale pak zaváhala. Otevřená láhev s vínem neměla vinětu a zdálo se, že musela ve sklepích ležet celá desetiletí. Pak se přece jen napila a musela uznat, že toto víno patří k nejlepšímu, jaké kdy okusila. Znovu se zadívala na láhev a na otisky své dlaně, které na zaprášeném skle zanechala její ruka. Přišlo jí těžko pochopitelné, že stopa

po její ruce je na souvislém prašném potahu láhve jediná. Vždyť komoří, co víno přinesl, musel svou dlaní také nějaký prach setřít! Pomalu zelenou láhví otáčela a pečlivě ji zkoumala očima. Ne, ruka komořího nezanechala na skle vůbec žádnou stopu. Když se na tento fakt starého muže posléze otázala, lakonicky pronesl:

"To je tím, že mám na ruku bílé rukavice."

"Pravda," odvětila Rojanová, přestože ji toto vysvětlení mohlo uspokojit jen ztěží.

"Jestli si přejete jít spát, slečno, odvedu vás do vaší komnaty. Chci říct: do vašeho pokoje."

"Velice ráda, jsem dost unavená."

Následovala komořího po točitém schodišti dolů do sklepení. Úzká chodba po dvaceti metrech přešla v malý omítnutý sál s obrazy na stěnách. Rojanová se letmo na jeden obraz zadívala a šklubla sebou leknutím. Tmavovlasá dívka na obraze by dost dobře mohla být jejím dvojčetem.

V němém úžasu ukázala na stěnu. Komorník zvedl louči, aby na obraz posvítíl.

"Všiml jsem si té úžasné podoby ihned, jak jsem vás spatřil."

"Kdo je to?" dotázala se Rojanová.

"Toto je portrét Eleonory, nejstarší dcery posledního hradního pána Heinricha z Freudewaldu."

"Eleonora z Freudewaldu?"

"Ano, slečno," přisvědčil komoří. Pak pohlédl směrem vzhůru a zasněně se rozpovídal:

"Byla to zvláštní, pozoruhodná dívka... nespoutaná, jako vítr. Nepodobala se ani jednomu ze svých rodičů. Po kom zdělila svůj uhrančivý půvab, temperament a jakousi... chlapeckou divokost, nikdo nevěděl. Její otec, hradní pán, ji neustále nutil do vdavků, jenže ona nechtěla. Její mladší sestra se vdávala v šestnácti, ale Eleonora byla ještě ve dvaceti letech svobodná. Místo na plesy jezdila na hony, na rytířské turnaje a na šermířské soutěže..." Starý muž byl po těchto slovech silně dojatý.

"Tak hezky o ní vypravujete, jako byste ji osobně znal."

Cukl sebou. "Ne, ne, jak bych ji já mohl znát? Vždyť je to tak dávno... Víte, slečno, jsem na hradě už druhý týden a přečetl jsem něco málo svazků z hradní historie."

"Povězte mi, pane komoří, co bylo s Eleonorou dál?"

"Dál? Dobře: Na jednom lovu, pořádaném v okolních lesích, zranil lovec z Eleonořiny družiny šípem ze samostřilu Žanet, dceru uhlíře Grignona. Eleonora ji nechala ošetřit a mezi oběma dívkami se rozhořelo neobyčejné přátelství. Celý Eleonořin svět se změnil. Přestala jezdit na turnaje, na hony a trávila se Žanet stále víc svého volného času. Samozřejmě, že toto způsobilo nevoli Eleonořiných rodičů i mnoha dvořanů, a když Eleonora několikrát přivedla uhlířskou dívku na hrad, začaly o jejich přátelství kolovat nehezké fámy. Nevím, zda byly či nebyly pravdivé, vím jen, že jejich vztah byl čistý jako křišťál. Žanet pocházela z prostého, neurozeného rodu, její dědeček byl obyčejný francouzský voják, a pokud na hradě nocovala, musela většinou spát zde, v místnosti, kde tehdy skladovali seno pro koně." Komoří ukázal na malou místnůstku, opatřenou mříží místo dveří.

"Hradní pán svou dceru dlouho přemlouval, aby za uhlířskou dívkou přestala chodit, a pak si usmyslel zlikvidovat celou patálii po svém. Pověřil tím svého osobního šaška. Ne, nesmějte se, slečno. Šašek byl ošklivý trpaslík, měl hrb, a jeho humor byl zlý jako on sám. Když tady jednou Žanet opět spala, šašek uzamkl mříž a sem dovnitř hodil zapálenou louči. Seno se vzňalo a chudák dívka se udusila v plamenech." Komoří ukázal na druhý obraz, který ukazoval ruce spínající světlovlásku, uvezněnou v hořící kobce.

"A pak?"

"Pak? Pak už nebylo nic. Po pohřbu Žanet odtud Eleonora odešla a víc už ji nikdo nespatriil."

"Smutný příběh."

"Ano, velmi," přisvědčil komoří a sejmul ze zdi masivní klíč. "Od té doby Žanet na zámku straší. Objevuje se v této místnůstce, kde uhořela, a prosí kolemjdoucí, aby ji mříž odemkli. Pověst praví, že tomu, kdo sejme ze zdi klíč a mříž jím odemkne, daruje zlatý poklad, ukrytý zde na hradě."

"Vyprávěl jste tak sugestivně," řekla po chvíli Rojanová, "že se nemohu zbavit pocitu, že jste tohle všechno sám prožil..."

"Kdepak, slečno Eleonoro, promiňte mi, to ta podoba... Víte, jsem jen průměrný herec, ale i tak se dokážu do příběhů vžívat, je to má profese."

"Musel byste dostat Oscara - za tak přesvědčivé herecké výkony."

"Děkuji, vaše ocenění mne velmi dojíká."

Pokračovali v chůzi kamenným podzemím, až k nízkým dubovým dveřím. "Váš pokoj, slečno, přeji vám dobrou noc."

Shodila džíny, ulehla do studené postele a přikryla se těžkou vlhkou duchnou. Spala jen pár minut, když jí probudil podivný táhlý zvuk. "Meluzína," usoudila zprvu, měla však určité pochybnosti, a tak oblékla kalhoty, vzala louči ze stěny a vydala se opatrně chodbou kasemat.

Čím víc se blížila sálu s obrazy, tím víc zvuky sílily. Pak ucítila něco, co připomínalo zápach kouře. Jakmile vstoupila do sálu, naskytl se jí hrůzný pohled: Ze zamřížované kobky šlehalo až ke stropu mohutné plameny, nepřírozně zelené barvy. Skrz mříže byly prostrčeny dvě útlé paže a nepřetržitě se zmítaly. Mezi ohněm byla vidět i zoufalá a bolestí zkřivená tvář světlolhasé dívky, táhle volající o pomoc.

Rojanová zkoprněla.

"Klíč, klíč!!!" volala dívka z hořící kobky a ukazovala rukou na stěnu vlevo.

Bez dalšího zaváhání přiskočila k mříži a strhla klíč ze skoby. Hned ji však z ruky vypadl, byl rozpálený.

"Auuúú!" třela popálenou ruku.

Dívka v kobce se dala do zoufalého pláče. "Klíííí! Klíííí!" rozléhalo se prostorným sálem.

Shýbla se, zvedla klíč a přehazovala ho z ruky do ruky. Jakmile se jím dotkla zámku, plameny zmizely. Otevřela chladnou mříž a pohlédla do kobky, byla prázdná. Po ohni a dívce ani stopy.

"To je ale blbý sen!" říkala si cestou do svého pokoje.

Usedla na postel, ale překvapením neměl být konec. Místností náhle zavanul průvan a zpod dveří zazářilo slabé zelenkavé světlo. Svítící barevný mráček veplul do středu pokoje, aby se tu zhmotnil v průsvitnou postavu pobledlé dívky.

Rojanová se s touto věcí pokusila navázat kontakt. "Žanet?"

Stvoření se neznatelně pousmálo a napřáhlo k ní ruce s truhlou blyštivě zlatých mincí.

"Škoda, že je to jen sen," řekla si a pomyslně odstrčila nabízené bohatství. "Nechci, dej to pryč!"

Truhlička se zlaťáky zmizela jako vymazaná filmovým trikem.

"Eleonoro!" zvolala v náhlém poznání pobledlá dívka.

"Já přece nejsem... jmenuju se Viktoria."

"Eleonoro," opakoval přízrak něžně. "Pojd!" Natáhla svou nazelenalou ruku a v jejích očích vzplál podivně zářivý odlesk.

Rojanová se opatrně a váhavě dotkla průsvitných dívčinych prstů a pocítila při tom lehké a příjemné zabrnění.

Žanetin přízrak ji vytáhl otevřeným oknem ven a obě, ruku v ruce, pluly těsně nad zemí, přes kopce osvětlené nafialovělou září úplňku, aby pak dosedly na louku, lemovanou dvěma řadami postav v kápích. Prošli touto uličkou a stanuly před půlkruhem rytířů v brnění, z jehož středu vystoupil muž, vysoký snad dva a půl metru.

To je král Artuš, pomyslela si a otočila se po Žanet. Dívka stála vedle ní, celá v bílém, přes obličej přehozený lehoučký svatební závoj. Rojanová pohlédla na své oblečení a i ona byla ve svatebních šatech.

Vysoký rytíř začal odříkávat nesrozumitelné formule, aby pak pozvedl těžký lesklý meč. Nejdřív spustil zbraň na její rameno, pak na rameno Žanet, která odhrnula závoj a přiblížila své rty k jejím. Když jejich ústa setkala, Rojanová opět ucítila slabé zabrnění. Hned nato se zvedl prudký vítr, oslepující fialová záře a náhle stála sama uprostřed prázdného palouku. Vykasala si zmáčené nohavice džínsů a pomalu kráčela zvlhlou travou zpátky ke hradu.

Ráno se probudila nezvykle unavena. "Asi ten hrozný sen," usuzovala. Avšak poté, co si oblékala vlhké kalhoty, nebyla si touto skutečností vůbec jistá.

"Že by to nebyl sen? Blbost! Kalhoty jsem si zmáčela včera, jak jsem šla v dešti ke hradu."

Rázným krokem opustila pokoj a zastavila se až v sále s obrazy. Zběžně pohlédla na mříž od kobky, byla otevřená.

"To je divné," řekla si a přistoupila blíž. Nahlédla do zamřížované kobky a přešel jí mráz po zádech; v jejím rohu se choulila otrhaná dívka. Tiskla si ruce na prsa a otřásala se zimou. Nebyl to však přízrak ze včerejška, avšak i asijské oči neznámé i celá její podoba připadaly Rojanové povědomé.

"Žanet?!"

"Jsem přece Dora a je mi zima, zahřej mě, prosím!"

"Dora?"

"Do-do-do-ra-Ja-ja-cob-se-se-senová," drkotala blondýnka zubama.

Rojanová jí přehodila svetr přes ramena. Světlovláska v tom momentě zmizela a svetr tak dopadl na holou zemi.

"Kde jsi, Doro?" zvolala a vyběhla ven z kobky. "Doro!!!"

Otevřela hradní bránu a bezhlavě se pustila dolů z kopce. Křičela na dívku, ale ta se neozývala. Už jen ztěží popadala dech, přesto stále běžela ze všech svých sil. Pak náhle zakopla a skutálela se dolů ze svahu. Celé tělo ji rozbolelo a ona už nebyla schopná vstát.

"Doro, ozvi se!" Rojanová slyšela sama sebe jak začíná plakat. Plížila se dál po břiše vzhůru blátem a rukama se zachytávala drnů zažloutlé trávy. Cítila v ústech chuť krve i bahna a bylo jí zle. Držela se silou vůle malého keře; kdesi nahoře nad ní blikala červenomodrá světla. Na okraji svahu se objevili nějací lidé, kteří ukazovali dolů do rokle. Čísi ruce se jí chopily a táhly ji vzhůru. Déšť zaplavoval její tvář.

"Najděte Doru... je jí... zima..." stačila zašeptat, než ztratila vědomí.

Clancy s bouchnutím zavřel dveře svého bytu a zpozorněl. V obývacím pokoji běžela televize. Sáh do saka pro zbraň a pomalu potmě vstoupil. Rozsvítil lampu u dveří a zůstal překvapeně trčet. Na křesle proti televizi seděl jeho kolega Moen a skelným pohledem zíral na blikající obrazovku.

"Moene?!" řekl tiše Clancy, i když mu bylo jasné, že mrtvý kolega neodpoví. Zaslechl za sebou zvuky, ale než se otočil, zapíchl se mu do zátylku pistolový tlumič.

"Zahod' zbraň, pak pět kroků dopředu, hezky pomalu!"

Clancy poslechl a otočil se. Před ním stál atleticky vyhlížející blond'ák, který mu připomínal hokejového veterána Bobbyho Hulla.

Neznámý krátce ukázal zbraní na mrtvého. "Pustil jsem mu seriál, aby se nenudil..."

"Co chcete?" zeptal se Clancy.

Blond'ák se nepřijemně usmál: "Zeptám se jen jednou: Rojanová?"

"Jo," kývl Clancy. "Bohužel."

"Jak?"

"Nehoda."

"Udělalí jste osudovou chybu."

"To vidím."

"Okay," řekl světlovlásý muž. "Příštích tisíc let máš dovolenou."

Clancy se ušklíbl: "Jaký štěstí...!"

V zasedací místnosti newyorské společnosti Comsat právě začala každodenní pracovní porada managementu firmy. Schůzi zahájil vrchní ředitel svým obvykle rozvláčným projevem. Dora si podepřela bradu rukou a znuděně se podepisovala do svého bloku, aby to vypadalo, že si dělá poznámky. Jenom jedním uchem poslouchala ředitelovu řeč, podmalovanou skoro neslyšitelným vrčením klimatizace, a pokoušela se nezívat.

"O výsledcích průzkumu východoasijských trhů nás za chvíli bude informovat slečna Dorothy Jacobsenová."

Procitla z letargie. "Ano, jistě, všechny podklady mám k dispozici." Položila si na kolena kufřík, stojící dosud vedle její židle, a připravila si desky s dokumenty a sadu barevných fixů.

Vrchní ředitel ještě hovořil, když se ozvalo zaklepaní na dveře. Do místnosti nakoukla ředitelova sekretářka a začala cosi koktat. Pak však byla odstrčena stranou a do haly vstoupili tři vysocí muži v tmavých oblecích. "FBI," ohlásil první z nich.

Vrchní ředitel vyskočil jak pružina: "Oč se jedná, pánové??"

První z federálů ukázal na Doru a druzí dva k ní zezadu přistoupili.

"Dorothy Jacobsenová?"

"Ano, to jsem já."

Agent sáhl do kapsy a pro formulář formátu A5. "Příkaz k vašemu zadržení."

Pohlédla na lejtro, vypadalo standardně: zdůvodnění, razítko a podpis. Podpis však Dora okamžitě poznala. Zněl: John Smith. Vrátila papír agentovi a vstala. Zasedačkou se pak opět rozlehl hlas vrchního ředitele:

"Pánové, to bude nějaký omyl! Slečna Jacobsenová..."

Muž z FBI otevřel Dořin kufřík a vyňal z něj lesklou čtyřiačtyřicítku. Zvedl revolver vítězoslavně nad hlavu. "Omyl, říkáte?"

"Panebože, slečno Jacobsenová?!"

Agent shovívavě pohlédl na vrchního ředitele. "Na tuto ženu je ve třech státech Unie vypsán zatykač. Podvody, zpronevěry, hospodářská špionáž."

Druhý policista sbalil Dořiny věci do kufříku a třetí muž jí nasadil na ruce pouta.

Vrchní ředitel znovu promluvil: "Pánové, nemůžete mi ji jenom tak odvést! Potřebuju ji! Je velmi schopná manažerka!"

"Musíte si najít novou, Jacobsenová u vás skončila."

Když Dora usedla na zadní sedadla policejního vozu, stáhla si z hlavy spoutanýma rukama černou paruku.

"To byla rychlovka, pánové."

"Šéf přikázal," vysvětlil muž za volantem.

"Problém je v tom, že jsem tu nedokončila práci."

"Nedá se nic dělat," pokrčil rameny druhý agent. "Ukažte, sundám vám náramky."

Dora si rozpletla své dlouhé světlé vlasy, sepnuté do drdolu.

"Ze všeho nejhorší byly kontaktní čočky," poznamenala a dotkla se dvěma prsty očí.

"Vy nosíte brýle?"

"Ale ne, jenže podle plánu jsem měla mít hnědé oči... co se vlastně stalo, že mě tak fofrem odvolali?"

"Nevíme. Prý menší komplikace."

"Tak to je v háji," konstatovala Dora zasmušile. "Menší komplikace totiž znamenají většinou velký průser."

XI.

Rojanová se probudila oslněna fialovou září. Privřela obě oči a obrátila se na druhý bok. Ne, tohle světlo není ani slunce ani měsíc, jsou to zářivky, osvětlující fialově omítnutou zeď!

Pohlédla nahoru. Nad ní se skláněla kultivovaná tvář mladé ženy v bílém oblečení. "Žanet?!" vydechla otázku a pootevřela rozpraskané rty.

Mladá žena na ni shovívavě promluvila: "Jsem sestra Rudgardová."

"Opravdu nejste Žanet?"

"Ne, nejsem."

"To je divné, vypadáte jako ona. Řekněte mi, sestro, kde to jsem, co se vlastně stalo?"

"Jenom klid, už vám bude dobře. Jste v nemocnici, měla jste dopravní nehodu."

"Nehodu... aha..."

Zdravotní sestra jí urovnala polštář, vytáhla deku až pod bradu a řekla: "Teď ještě odpočívejte, slečno, váš ošetřující lékař, doktor Miller, si s vámi pak pohovoří."

Rojanová za chvíli usnula bezesným spánkem.

Muž v bílém plášti seděl trpělivě u jejího lůžka a čekal, až se pacientka probudí. Když se tak stalo, oddechl si. Teď si byl konečně jistý, že jeho zraněná bude opět v pořádku. "Allan Miller," představil se stručně. "Jak jste se u nás vyspala?"

"Děkuju, dobře, ale jsem nějak zesláblá..."

"To je zcela normální stav, slečno. Spadla jste s autem z dvěstěmetrového srázu a utrpěla při tom pár šrámů, otřes skeletu a těžký psychický šok. Byla jste deset hodin v bezvědomí, už jsme se o vás báli."

Lékař vzal z prázdného vedlejšího lůžka dekurs a sáhl do kapsy pro plnicí pero. "Potřebuji vaše jméno a ostatní osobní data, neměla jste u sebe, bohužel, žádné doklady."

Rojanová se několikrát zhluboka nadechla. "Já... nemohu si na nic vzpomenout, doktore..."

"Vážně? Ani na své jméno?"

"Nevím vůbec nic, jako by mi v hlavě zatáhli oponu."

Lékař pokýval hlavou. "Vypadá to na amnézii. Zřejmě jste vlivem šoku dočasně ztratila paměť."

"Dočasně? Co to znamená?"

Pokrčil rameny. "Těžko říct: den, dva, nebo rok..."

"Ach bože...!"

"Zatím se moc nenamáhejte, ale později bude nutné, abyste se pokoušela na svojí minulost upamatovat."

Rojanová se sklíčeně rozhlížela po nemocničním pokoji a usilovně přemýšlela, kdo vlastně je. Brzy si jedno jméno vybavila a chybně usoudila, že jméno patří právě jí.

"Dorothy Jacobsenová."

"Co jste to říkala?" zeptal se lékař překvapeně. "Vzpomněla jste si?"

Nejistě opakovala: "Myslím, že se jmenuji Dorothy Jacobsenová."

Miller si jméno s uspokojením poznamenal.

"Dobře, jméno máme, teď datum a místo narození."

"Datum nevím, narodila jsem se někdy na jaře, a to tady, v Německu."

"V Německu? Ale slečno, vždyť jste ve Státech, v Baltimoru, a mluvíme anglicky!"

"Bože doktore... vždyť vy máte pravdu... já vlastně ani německy neumím... jenom jsem měla dojem... že má nehoda... že se to stalo... cestou do Feudingenu. Nocovala jsem na hradě... jmenoval se Freudewald... všechno bylo tak... živé... komorník... cimbálová kapela... rytíři..."

Lékař zavrtěl rezolutně hlavou. "Milá slečno Jacobsenová, to co říkáte, byla dozajista snová halucinace, protože vy jste havarovala necelých dvacet mil na sever od washingtonského předměstí."

Zdrceně mlčela. "Tak sen..."

"Ano, bohužel. Víte, nechtěl bych vás moc unavovat, ale možná by pomohlo, kdyby jste si vzpomněla, kde pracujete."

"Kde pracuju... to opravdu nevím..."

"Ani kde bydlíte? Podle toho jak mluvíte bych tipoval, že nejste zdejší."

Stiskla rty. "Mám tady ve městě byt... asi..."

"V Baltimoru?" zeptal se Miller.

"Ano... někde v centru..." Aniž by věděla proč, dodala ještě: "Nejsem si jistá... ale snad jsem pracovala se zbraněmi..."

"Pracovala? V jakém smyslu?"

"Možná jsem závodně střílela, nebo tak..."

"Aha, dobře. No, časem si jistě všechno podrobně vybavíte. Pak dovyplníme všechny formuláře. Vy se také budete muset zastavit na policejní stanici ohledně protokolu."

"Doktore...!"

"Ano?"

"Jak dlouho tu ještě musím být...?"

"To se uvidí, kam spěcháte?"

"Chtěla jsem vědět... jestli mám něco zlomeného nebo..."

"V zásadě vám nic není, ale měla byste zde zůstat pár dní na pozorování. Bylo by dost riskantní..."

"Chtěla bych odtud... co nejdřív... Musím do města... najít svůj byt a vzpomenout si... kam vlastně patřím..."

"Dnes vás odtud pustit nemohu, ale pokud podepíšete revers, zítra vás propustíme. Toto lůžko však zůstane několik dní rezervované pro vás, kdybyste se náhodou rozhodla pro návrat. Dnes musíte vydatně jít a odpočívat."

"Podepíšu revers..."

"Dobře," souhlasil lékař. "Všimli jsme si, že máte skvělou fyzickou kondici. Dokázala jste se takřka bez ducha vyškrábat z dvousetmetrové propasti na silnici. Jenomže, šok a bezvědomí vaše trénované tělo hodně zeslabily. Teď ještě spěte a sbírejte síly."

Na zadních sedadlech Hewittova vozu seděli dva muži. Neuvěřitelná drzost, napadlo ho. A přímo před úřadem! Trhnutím otevřel dveře auta, až zapraskaly v závěsech. "Smithi!! Vy...!! Co si to vůbec dovolujete??!!"

Oslovený muž se vůbec nenamáhal odpovédět, jen generál Berck, sedící vedle něho, řekl: "Moc tu neřvete a sedněte si. Musíme si promluvit."

"Vám dvěma já nemám co říct," tvrdil vztekle ředitel Hewitt.

"Jenže my vám ano," řekl Smith a v jeho ruce se objevilo několik počítačových disket.

Konsternovaný Hewitt usedl za volant a přibouchl dveře vozu. "Tak přece vy..."

"Ano. My. - Na těchto disketách," zdůraznil Berck, "jste vy a mladičké thajské prostitutky. Pamatujete se ještě na návštěvu v Bangkoku v létě 1964? A na onen večer v *Baby Clubu*?"

"Co po mně chcete?" zeptal se Hewitt stísněně.

"Za prvé, aby jste odstoupil. Ze zdravotních nebo z jiných důvodů. Jak si to zařídíte, to je vaše věc. Jako svého nástupce navrhnete místoředitele Colmana. Pokud tak neučiníte, zveřejníme fotografie z disket a vám nezbude nic jiného, než si prohnat hlavu kulkou."

Pobledlý Hewitt chvíli uvažoval. "Dobře, když nemám na výběr, odstoupím. Ale musíte mi dát nějaký čas, abych..."

"Samosebou," souhlasil Smith. "Nechceme, aby to bylo už zítra."

"A diskety?"

"Originály, na nichž jsou otisky vašich prstů, vám pak vrátíme. Kopie zůstanou u nás, pro jistotu."

"Chápu," přisvědčil Douglas Hewitt těžce. "A za druhé?"

"Za druhé, okamžitě uvolníte kancelář doktora Fennela pro naše potřeby a umožníte nám přístup k veškerým vyžádaným informacím. K tomu patří i volný vstup do objektu centrály, žádné kontroly při vstupu, žádné cedulky *visitor*. Jasně?!"

Hewitt přikývl. "Bez problémů. Ale co mám říct Fennelovi? Proč vlastně chcete jeho kancelář?"

"Protože jeho kancelář patří Rojanové. Fennela posad'te zpátky do laboratoře č.2."

"Chápu a... existuje ještě nějaké... za třetí?" zeptal se opatrně Hewitt.

"Ano. Řeknete nám, kde je Rojanová."

"Ale to já, pánové, opravdu nevím."

"Jak to, že nevíte? Muži z vaší ochranky, Moen i Clancy, vypověděli, že jste jim dal příkaz k její likvidaci."

"Nesmysl, nic takového jsem neudělal," lhal Hewitt. "Rojanová vnikla do mého domu a sebrala mé diskety. Jestli jí ochranka nějak ublížila, byla to pouze jejich iniciativa."

Smith pohlédl na generála Bercka a ten pokrčil rameny. Pak oba muži z vozu vystoupili. Douglas Hewitt spustil okénko a vystrčil hlavu ven.

"Řekněte mi, proč vám jde tolik o tu... ženskou, Rojanovou?"

Oba muži na něho nepřátelsky pohlédli, ale ani jeden z nich mu na otázku neodpověděl. Smith se pak vydal pomalým krokem zpět. Opřel se rukou o střechu ředitelova auta. "Moen a Clancy leží u Clancyho v bytě. Měl byste je nechat co nejdřív odklidit."

Hewittovi se roztrásly ruce. "Vy jste je..." zašeptal s posvátnou hrůzou v očích.

"Zavčas jsem vás přece varoval, Hewitte, vy jste mi však nechtěl rozumět. Teď už je na všechno příliš pozdě." Smith se k němu otočil zády a pomalu odcházel.

Beznadějně bloumala po Mont Royal Avenue v Baltimore a vůbec nic zde nepoznávala. Ani okolní ulice a místa k nim přilehlá jí nic neřikaly, a ona si byla skoro jistá, že do tohoto města nikdy nev kročila. Pokud zde opravdu někde měla byt, považovala za vyloučené, aby ho při současném stavu své paměti našla.

Rojanová usedla na lavičku v parku a připadala si jako unavená přestárlá babička, která si vyšla na nákup a zapomněla, kde bydlí. Pokoušela se vzpomínat a rozhlížela se při tom po okolí ve snaze zpozorovat nějakou známou věc či situaci. Záblesk poznání však nepřišel.

Vstala a za poslední peníze si u nejbližšího stánku zakoupila velký hamburger. V hlavě měla úplně prázdno a vůbec netušila, že amnézie u ní způsobila i ztrátu agorafobie, kterou jinak neustále trpěla. Nemá dost peněz ani na hotel. S hořkostí si uvědomila, že se bude muset vrátit do nemocnice. Toto depresivní zjištění ji zbavilo posledního zbytku optimismu. Smířená s osudem zamířila k hlavní třídě.

Mimoděk se ohlédla přes rameno. "Obchod se zbraněmi!" Se zaujetím, ale bez konkrétního důvodu, si prohlížela pistole a revolvery, vystavené v zamřížované výloze. Přečetla si i lístek, přilepený zevnitř na skle.

PŘIJMU SÍLU NA VÝPOMOC

Rojanová dostala spásný nápad: Co kdyby se zde nechala zaměstnat? O zbraních ví přece spoustu věcí, které z neznámých důvodů nezapomněla. Váhala jen chvíli, pak vešla do krámků.

Prodavač za pultem, sympatický tmavovlasý třicátník, nasadil profesionální úsměv. "Co si budete přát?"

"Já... chtěla bych... četla jsem ten inzerát za výlohou... a..."

Zavrtěl hlavou. "Obávám se slečno, že tahle práce není pro vás dost..."

"Počkejte," skočila mu do řeči. "Nenechte se plést tím, že jsem žena, já zbraně ovládám! Vyzkoušejte si mě!"

"Musím vám říct, slečno, že..."

"Dejte mi šanci, vyzkoušejte mě!" trvala na svém a prodavač se jen pobaveně usmíval. "Nenechala jste mě sice domluvit, ale, dobře." Vzal z regálu několik zbraní a rozložil je na pult. "Zkuste je tedy určit."

Ukázala na první pistoli. "Colt Government 1911," řekla ledabyle.

Prodavač zdvihl obočí: "Správně. Věděla byste její ráži?"

"Pětačtyřicítka ACP."

"A druhá zbraň?"

"S&W, revolver 38 s dvoupalcovou hlavní."

"Skvěle."

Dotkla se třetí zbraně. "Pietro Beretta, devadesát dvojka. Ráže 9 para."

Překvapený muž, kterého začala návštěvnice zajímat, položil na prodejní pult další zbraně.

"Starý Walther PPK, Polizei Pistole Kriminal, 7,65."

"A tohle?"

"Německá P 38, válečná devítka, luger," vysypala ze sebe a sama ani nevěděla, kde tyto detailní vědomosti získala."

"Jak typ uzamčení má? Browningovo?"

"Ne. Myslím, že používá kyvnou závoru."

"Správně. Jaký rozdíl v ráži mají .357 magnum a .38 special?"

"Ráži mají stejnou, 9 milimetrů, ale .357 má delší nábojnici a tím taky větší výkon."

"Výborně! Ale tyhle dvě zbraně neurčíte, vsadím se."

Dotkla se první pistole ukazovákem. "Bren Ten, ráže 10 mm auto. Má výměnné hlavně v rážích .22 a .45."

"Hm, a tato druhá devítka je od firmy Heckler a Koch, má neobvyklé natahování bicího ústrojí. Říká se mu *Griffspanner*."

"No tedy..." zasl prodavač. "Poslední otázka. Jaký pistolový náboj použijete pro 9 mm Pouštního orla?"

"Pro Deserta? Žádný přece. Použila bych revolverový .357 magnum."

"Báječně! Mohla byste od minuty za pult, jenže... já tady nepotřebuju soudní znalkyni zbraní, nýbrž sílu na výpomoc a úklid."

"Na úklid?"

"Je mi líto," konstatoval prodavač, "ale nenechala jste mě před tím domluvit. Mám tady práci asi na dvě hodiny denně a za pár dolarů."

"Dobře, беру i to."

"Na to je vás ale škoda."

"Víte... já... mám problém. Ztratila jsem paměť."

"Ale ne?!"

"Opravdu, po autonehodě."

"Poslyšte, tohle je ale prazvláštní historka. Docela bych řek, že se chcete mermomocí dostat ke zbraním, co vy na to?"

Podala prodavači přípis se svojí diagnózou. "Mám tu zprávu z nemocnice, přečtete si ji." Mladý muž si lejstro pečlivě prohlédl. "Amnézie, opravdu."

"Jsem dočista bez peněz," zdůraznila. "Jestli mě nepřijmete, jsem vyřízená. Musela bych se vrátit do nemocnice a čekat. Zapomněla jsem totiž skoro všechno i datum narození, a nemám ani osobní doklady."

"To je špatné, pokud bych vás měl přihlásit jako zaměstnance, potřeboval bych vaše data."

"Doktor mi říkal, že si snad zanedlouho vzpomenu a..."

"Odkud máte ty vědomosti o zbraních?" zeptal se muž za pultem se zaujetím.

"Nevím, ale myslím si, že jsem se zbraněmi pracovala."

"Aha. A... dovedete taky tak dobře střílet?"

"Ano, dovedu. I z pušky."

"Fajn, tak jo. Nenechám ve štychu kolegyni z branže. Vezmu vás," řekl přátelsky a napřáhl k ní pravici. "Jmenuju se Mike."

XII.

Dora byla velmi překvapena, když ji Bensonovi muži zavezli na ústředí vojenského zpravodajství. Překvapena byla ještě více, když za dveřmi se jmenovkou doktora Seymoura Fennela spatřila plukovníka Smithe a Felkeho-Valentina. Jakmile vstoupila, druhý z mužů, skloněný nad stolem, vystartoval ze židle a stiskl jí ruku. "Nazdar, Doro," řekl a ihned si zasedl. To bylo přinejmenším divné. Tento muž, pověstný svými dětinskými vtípky, vypadal dnes nezvykle vážně. "Vítej," připojil Smith a i z jeho hlasu šlo vyčíst nejistotu.

"Proč jste mě tak rychle odvolali, plukovníku? Kde je Vik?"

"Posad' se."

Nejasné tušení se náhle změnilo skoro v jistotu. "Ne, ne, ne!! Neposadím! Tohle já nechci slyšet! Jestli se jí něco stalo, tak mi to neříkejte, nechci to slyšet!"

"Sedni si, řeknu ti, proč jsme tě nechali přivést."

Pobledlá mladá žena konečně usedla.

"Vik se dostala do problémů," řekl Smith.

"Já to věděla!" vzkřikla Dora. "Proč jste na ni nedal pozor, plukovníku?! I mě se v New Yorku pokusili dostat a Vik mi nedávno říkala, že jdou i po ní, že je za tím nový ředitel Hewitt a taky ten... blbec... co mu patří tadle kancelář."

"To všechno je pravda," konstatoval tiše Smith. "Podívej, nového ředitele Hewitta jsme právě s generálem Berckem zpacifikovali, už nebude dělat potíže, spíš naopak. A o Fennelovi se ještě poradíme."

"Kde je teda Vik?"

"Byla s Valentinem v Hewittově vile. Sebrali tam diskety, které pak podle plánu předala našemu člověku. Od té doby o ní nevíme. Vystalo podezření, že ji dva muži z Hewittovi ochranky sledovali a..."

"A co?!" zeptala se Dora McNealová nešťastným hlasem.

"Měla prý nehodu."

"Prý??!!!"

"Ptali jsme se na to obou Hewittových strážců a oni shodně přiznali, že Vik dostali."

Dora zavřela na několik vteřin oči. "A dál?"

"Oba muže jsme zlikvidovali," řekl suše Smith a Felke-Valentino zdvihl ruku, jako by se chtěl k této akci přihlásit.

"Jo, on to zařídil," přisvědčil Smith. "Doufali jsme, že když šlo o nehodu, tak že mrtvola Rojanové, promiň mi Doro, že... brzy vyplave."

Mlčela a zdrceně zírala na Valentina. Odkášlal si a uhnul pohledem. Smith opět tiše promluvil: "Dlouho jsme nemohli nikoho podobného Vik najít, ale teď jsme v jedné márnici narazili na mladou dívku. Vypadla z 24. patra a my ji musíme identifikovat."

"To jste mohli udělat i beze mě," vzlykla McNealová.

"Nemohli. Ta žena dopadla na obličej a nikdo z nás ji..."

"Potřebujete identifikaci podle těla," doplnila Dora a otřela si hřbetem ruky oči.

"Správně. Proto jsme tě nechali okamžitě dopravit sem, na ústředí. Počítali jsme taky s tím, že pokud je Vik opravdu mrtvá, budeš potřebovat nějaký čas na oddech."

Zakryla si rukou tvář. "Dejte mi napít."

Smith vstal a nalil usazené ženě sklenku bourbonu z Fennelova baru. Obrátila do sebe skleničku se slovy: "Jdem, ať je to za námi."

Pohřební průvod tří černých mercedesů projížděl ulicemi D.C. ve směru městské márnice.

"Plukovníku, proč s námi jedou ty další dvě auta?" neslyšně se zeptala Dora.

"To je Benson a jeho lidi," odvětil Smith.

"Benson s námi jede do márnice?"

"Chtěl být u toho. Tebe to překvapuje?"

"Docela jo."

"Nemělo by, Benson do Rojanové vkládal velké naděje. Ostatně, jako my všichni."

Přerušila ho: "Pořád o ní mluvíme v minulém čase!"

Neodpověděl, ale přikývl.

Smuteční kolona stanula. Ze dvou vozů vyskákalo pět osobních strážců Stuarta Bensa. Tři tito muži vběhli do domu, aby vpadli do haly, kam pohřební služba ukládala mrtvá těla. Ozbrojenci s rozepjatými saky prohlíželi každý kout této chladné místnosti a dva přítomní zřízenci sledovali jejich počínání s ustrašeným výrazem.

První strážce pak krátce promluvil do mikrofону, který byl součástí sluchátka, jenž měl nainstalované v uchu. Hned nato do márnice vstoupil poradce prezidenta Benson, následovaný Dorou, Smithem a dvěma dalšími strážci.

Nasládlý zápach studeného vzduchu připadal Doře nesnesitelný.

"Kde je ta žena?" zeptal se úsečně Stuart Benson.

Zřízenec ukázal na tělo ležící na stole. Bylo přikryté bílou plachtou.

"Odkryjte ji celou!"

"Ano, pane." Zřízenec stáhl plachtu a před přítomnými se objevila mrtvola mladé ženy s hlavou, rozdrčenou napadrt'.

Benson a Smith pohlédli na Doru. Zhluboka se nadechla a přistoupila ke stolu. Srdce jí tlouklo a cítila, jak se jí odkrvuje tvář. Už první pohled na ležící ženu, na její ruce, ji ujistil, že se jedná o někoho úplně jiného. Zavrtěla hlavou a pokud možno klidně a radikálně prohlásila: "Ne, tohle není ona."

"V pořádku, tím líp, budeme tedy hledat dál," ozval se bezpečnostní poradce Benson.

Skupina lidí vypochoďovala opět z márnice a první zřízenec se zeptal svého kolegy: "Teda, policajti sem občas chodějí, ale takovýdle procesí pistolníků sem tu eště neviděl!"

"Kdo to vřbec byl?"

"Prej někdo z vlády nebo snad dokonce z Bílýho domu."

"Vopravdu? To mě teda podrž! Koho asi tak hledaj...?"

Ani další dva dni hledání nepřinesl výsledek. Žádná mrtvola mladé dívky se neobjevila. Rojanová, jako by se propadla do země.

Dora McNealová se se smrtí přítelkyně už smřila, považovala díky tomu situaci za beznadějnou. Když se svým názorem svěřila Smithovi, tvrdil pravý opak. Domníval se, že šance na přežití Rojanové prudce vzrostly. Dora namřtla, že Hewittovi lidé mohli její tělo někam zahrabat. Smith znovu nesouhlasil. "Pokud šlo o nehodu, bylo by nesmyslné, aby ji zahrabávali," řikal. "Musíme hledat dál, všude v okolí, prověřime nemocnice, policejní stanice, hotely, prostě všechno."

Druhého dne k večeru, při kontrole přijatých pacientů v baltimorských nemocnicích, vypsál Valentinův počítač zajímavou zprávu, se kterou přiběhla Dora ke Smithovi. I jeho udivilo jméno jedné z pacientek - *Dorothy Jacobsenová*.

"Seber Valentina a jedeme do Baltimore!" rozhodl ve vteřině Smith.

Doktor Miller si pečlivě prohlížel tři návštěvníky, jejichž šéf se mu prokázal policejní odznakem. Na první pohled by neřekl, že jsou od policie. Cynicky vyhlížející obchodník, světlolvasý a statný mladý muž připomínající hráče ragby, a zdravě vypadající blondýnka se šikmýma očima; ti všichni na něho působili poněkud zvláštním dojmem. V životě se setkal s mnoha lidmi, ale tuto netypickou trojici by si netroufal kamkoliv zařadit. V koutku duše ho napadlo, že vypadají jako uhlazení mafiáni. Miller zalistoval v lékařských záznamech a řekl: "Ano, ovšem, Jacobsenová."

"Jak jí je?" naléhavě se dotázala dívka.

"Dá se říct, že je takřka v pořádku," odvětil Miller.

"Takřka?" ozval se výhružný hlas urostlého hráče ragby. "Co tím myslíte, doktore?"

Zapíchl prst do spisu. "Dívka, kterou hledáte, měla dost ošklivou autonehodu. Vyjela ze silnice a skončila na dně dvěstěmetrového srázu. Pokud je to váš člověk, můžete si gratulovat, neboť je ve skvělé kondici. Než ztratila vědomí, dokázala se po nehodě sama vyškrábat z propasti na silnici. Bohužel, v důsledku šoku, co utrpěla, ztratila dočasně paměť. Má amnézii."

"Ztratila paměť?" zeptal se cynický obchodník.

"Přesně tak, nemohla si vzpomenout ani na své jméno."

Obchodník se otočil na šikmookou dívku: "To objasňuje situaci," řekl. "Kde leží ta mladá žena, doktore? Hned si ji odvezeme."

"Promiňte, ale... dost těžko."

"Prosím?"

"Už jsem ji propustil, na její vlastní žádost. Snažil jsem se Jacobsenové odchod rozmluvit, ale ona si nedala říct. Pokud pacient podepíše revers, nemohu ho zde déle držet." Lékař rozhodil bezmocně rukama.

"A kam odešla?"

"To nevím. Tvrdila mi, že má tady ve městě vlastní byt a že ho bude hledat. Říkala také, že pracovala se zbraněmi."

"V pořádku, doktore, děkujeme. Pokud by se vám náhodou ozvala, dejte nám vědět."

"Samozřejmě."

"Ještě něco," řekl pak cynicky vyhlížející muž Millerovi. "Všechny materiály té dívky si odneseme, a pokud o ní máte jakékoliv záznamy v počítači, budete je muset vymazat. Úřední příkaz vám dodáme."

"Rozumím," řekl Miller a zamýšleně pozoroval odcházející trojici.

Pátrání po Rojanové trvalo další den. Dora, Felke-Valentino i Smith prověřovali vše, co souvisí se zbraněmi. Teprve na sklonku druhého dne vytočila Dora to správné číslo.

"Mike Saputo, prodej zbraní a střeliva."

"Malý dotaz, pane Saputo. Hledám jistou mladou ženu."

"Nejmenuje se Dorothy Jacobsenová?" uslyšela překvapivou otázku.

"Je u vás??!"

"Pracuje tu už třetí den."

"Díky! Já...! Já...! Já... přijedu za ní!" Dora praštila sluchátkem a samou radostí zakřičela na celou kancelář: "MÁÁÁME JÍÍÍÍ!!!"

Rojanová se zadívala na pohlednou, asijsky vyhlížející zákaznici a instinktivně se na ni usmála.

"Máte přání?"

Dora pečlivě analyzovala výraz jejích temných očí a usuzovala, že ji její přítelkyně vůbec nepoznává. "Chtěla bych.... kra... krabičku čtyřiačtyřicetek magnum," vykoktala pak.

Prodavačka se otočila k závěsu, vedoucímu do místnosti skladu. "Miku! Slečna chce nakoupit revolverovou municí."

"Tak ji obsluž, já mám teďkon práci."

Řekla k zákaznici: "Budete si přát tuzemské, jihokorejské, či izraelské?"

"Dejte mi IMI."

Dora vzala krabičku izraelských nábojů a chtěla odejít. Po pár krocích se však znovu otočila.

"Promiňte ještě..."

"Ano?"

"Já... v kolik hodin tady končíte?"

"V šest, proč? Nejste vy ta žena, co sem telefonovala? Mike mi říkal, že..."

"Jojo, jsem to já. Musím s tebou... s vámi mluvit ohledně vaší minulosti."

Ze skladu v tu chvíli vyšel majitel obchodu. Rojanová ukázala na zákaznici: "To je ona, Miku."

"Vy jste nám volala?" zeptal se.

"Volala."

"Můžete nám říct o Dorothy něco bližšího?"

Světlovláska zavrtěla hlavou. "Teď ne. Radši bych až pak, a mezi čtyřma očima."

"Chápu," přisvědčil Mike.

Zákaznice se zastavila ve dveřích. "Snad jen jedno: Dorothy jsem já," kývla hlavou směrem k překvapené prodavačce. "Ona, se jmenuje Vik."

Opustila obchod se zbraněmi, v jehož prostorách se rozhostila atmosféra nejistoty. Podobná nálada panovala všem i před obchodem, kde Dora informovala Smithe. Ten po chvíli přemýšlení navrhl, aby Rojanovou odvezli do jejího bytu v D.C. "Snad si tam připomene, kdo je."

"Ano, dobře. Raději počkám tady před krámem až do šesti hodin, aby se nám Vik zase neztratila."

"Fajn. Já zatím oznámím Bensonovi, že jsme ji konečně našli. Bude taky nutné uvědomit Thomase, tedy, generála Bercka. Mám z toho trochu strach."

"Proč, Johne?"

"Protože Vik se mnou byla u něj, v Rattlesnake Mountain. Viděla některé věci, které... Berck může mít strach, aby o nevadské K-10 případně něco nevyžvanila."

"Proč by měla?"

"Podívej, Doro, ona není v pořádku a to je špatné. Může si třeba na něco díličho vzpomenout a začít to komukoliv vykládat."

"Hmm, chápu. Co tedy uděláte?"

"Obelhávat Bercka nemohu. Musím mu říct pravdu, stejně by se jí dozvěděl, pokud ji už náhodou neví. Zkusím získat čas."

Dora stepovala před obchodem Mika Saputa tři čtvrtě hodiny. Majitel obchodu ji sledoval oknem z vnitřku krámu a byl z nastalé situace nervózní. "Dorothy...? Teda... Vik, myslím, že bys měla jít za tou dívkou, čeká na tebe už takovou dobu."

"Ale Miku, ještě není šest a..."

"Nevadí, jen běž, ať už se konečně dozvíme pravdu. Mám sice pocit, že jak rychle jsem tě získal, tak rychle tě ztratím. Ovšem, i to je lepší než tahle hloupá nejistota."

Rojanová na sebe hodila kabát. "Tak jo, já tedy půjdu, díky." Políbila Saputa na tvář a vyšla před obchod.

Doře poskočilo srdce radostí, když ji spatřila. "Ještě není šest," řekla s úsměvem.

"Já vím," opětovala úsměv, "ale... udělala jsem si čas."

"Pojedeme teď do tvého bytu, jo?" navrhla Dora.

"Souhlasím, a kde to tady vlastně bydlím?"

"Ne tady, nýbrž v D.C."

"Ve Washingtonu, vážně?"

"Ano, na Livingston Street v Chevy Chase."

"Nic mi to neříká."

"Nevadí. Poslyš, kdo je ten prodavač?"

"Myslíš Mika?"

"Ano."

"Můj zaměstnavatel a... přítel."

"Přece ho znáš jenom pár dní!"

"To je pravda, ale... spřátelili jsme se. Mike je milej kluk."

Dora si o něm pomyslela cosi nelichotivého, ale nahlas neřekla nic. Nastartovala vůz a rozjela se.

"Povězte mi něco o mně, proč ty tajnosti, kdo vlastně jsem?"

"Jsi Viktoria Rojanová. A nevykej mi."

"Aha. A kde pracuju, byla jsem u policie?"

Dora zaváhala. "Nevím, jak ti to mám říct. U policie s rozhodně nebyla, řekněme, velmi zjednodušeně, že jsi pracovala pro vládu."

Viktoria udiveně vzhledla. "Pro vládu? V jakém smyslu?"

Dora klepla prsty do volantu. "V každém smyslu. Dělal(a) jsi všechno, co ti řekli."

"Cokoliv?"

"Jo, cokoliv."

Uchopila se za hlavu. "Bože můj! A... používala jsem při tom zbraň, že?"

"Někdy jo," připustila Dora.

"Kdo byl ten divnej chlap, se kterým jsi přišla?"

"Smith, přece, náš šéf."

"Vůbec jsem ho nepoznala."

"Pamatuješ si aspoň na svoji autonehodu?"

"Ne, vůbec ne."

"Řeknu ti pravdu: nebyla to nehoda."

"Jak to, nebyla?"

"Dva Hewittovi muži, Clancy s Moenem, tě do té rokle shodili."

"Hewitt, Moen, Clancy? Na ta jména se nepamatuju."

Dora vydala jakýsi nešťastný zvuk. "Pamatuješ, nepamatuješ. Prostě, chtěli tě zabít."

"Zabít, to je hrozné!"

Když Dora zaparkovala, ukázala na vedle stojící mercedes. "Tvý fáro, Vik."

"Mám medáka? Neuvěřitelné..."

Obě zakrátko stanuly před bytem Rojanové. Majitelka bytu se velmi podivila, že její průvodkyně vlastní klíče.

"Vždyť jsem tu přece bydlela s tebou!"

"Skutečně? To jsem netušila."

Rojanová vstoupila do bytu a rozhlédla se. "Tak tohle je můj byteček? Hezký." Procházela se po čerstvě vytapetovaném obývacím a se zalíbením hleděla na reprodukce obrazů Salvadora Dalího. Zastavila se u jeho rozčtverečkováného portrétu prezidenta Lincolna: "Mám ráda surrealisty, taky bych si pořídila takovéhle obrázky."

"Ježíš, Vik, vždyť to jsou tvý reprodukce, jsi přece doma!"

"No jo, promiň, vypadlo mi to."

Pohlédla na svou průvodkyni a zeptala se jí: "A co ty? Ty nemáš vlastní byt? Bydlelas u mě v podnájmu?"

"V jakým podnájmu zas?!"

"Říkalas..."

Obrátila oči v sloup. "Samosebou, že mám svůj byt, v Georgetownu. Ale bydlely jsme tady, obě, u tebe, spolu!"

Rojanová pokrčila rameny a usedla na pružné, fialově potažené lůžko. "Dobře. Jenže... já... nikde tu nevidím druhou postel."

"Nepotřebovaly jsme druhou postel, jedna nám úplně stačila."

Obdařila druhou ženu nechápavým pohledem. Ta otevřela šuple u stolku, aby z jeho vnitřku vyňala velkou fotografii. Na ní byl rozesmátý obličej Rojanové přitisknutý k šťastně vyhlížející tváři Dory. Sevřela rty. "Podle té fotky bych řekla, že jsme buď sestry anebo..."

"Sestry nejsme," odvětila tiše Dora.

"To tedy znamená...?"

"Jo."

Zavrtěla hlavou. "Nevzpomínám si, že bych měla vztah s druhou ženou. Myslím, že jsem nikdy nebyla lesbička."

"Netvrdím, že byla lesba. Tvrdím jen, že se mnou žila."

"To je přece to samé!" Rojanové znachověly tváře a rychleji dýchala.

Druhá žena sledovala její pobouřený výraz; připadla jí v tu chvíli velice krásná a přitažlivá. Zkoumavě si prohlížela její profil, připomínající egyptskou sfingu. "Trochu s'zhubla, Vik. Jsi teď ještě ženštější než dřív." Dotkla se hřbetem dlaně její tváře. "Kdybys chtěla, mohly bychom... dlouho jsme spolu..."

Prudce vstala. "Sex v žádném případě!"

"Já tě nenutím," řekla smířlivě Dora. "Ale mohla bys tu aspoň zůstat, časem si vzpomeneš, kdo jsi a kdos byla."

"Nemůžu tu zůstat kvůli práci a taky kvůli Mikovi."

"Spala jsi s ním?"

"Ano."

"No výborně!" Dora propukla v beznadějný smích. "Na mě klidně zapomeneš, ale vyspíš se s prvním obejdou, kterýho potkáš."

"Mike není pobuda, pomohl mi, když mi bylo nejhůř."

Dora jí položila ruce na boky. "Vik..."

"Radši se mě nedotýkej, prosím! Zneklidňuje mě to a začínám pochybovat sama o sobě. Sotva jsem získala určitou jistotu, přišlas ty, a chceš mi to všechno zas vzít."

"Dobře," vzdychla Dora. "Odvezu tě zpátky do Baltimore."

"Ne, díky, dopravím se sama. Musím si zvykat na samostatný život."

"Jasně," řekla Dora. "Ale hlavně si musíš co nejdřív vzpomenout na svou minulost, na rodiče, na Německo."

"Na Německo?!"

"Nojo. Tam ses totiž narodila."

"Jsem Němka?"

Přikývla. "Narodila ses v Bonnu, a opakuju ti, že dokud si všechno stoprocentně nevybavíš a dokud tě budou mít lidi jako Berck za nespolehlivou, jsi ve velkém nebezpečí!"

Konsternovaně stála s pootvěřenými ústy a s očima doširoka rozevřenými naslouchala druhé ženě.

"Nemyslela jsem, že je to tak vážné..."

"Vážnější, než si umíš představit." Uchopila za rukáv. "Stavím se u tebe zítra."

"Fajn, dobře."

"Směla bych ti teď... nechtěla bys mi dát aspoň pusu? Na rozloučenou?"

Neznatelně kývla a trochu upjatě nastavila tvář. Dora ji uchopila za ramena a lačně přitiskla svá ústa k jejím. Polibek byl poněkud delší, ale Rojanová se nebránila. Až když ji druhá žena jemně kousla do spodního rtu, odtrhla se od ní celá zrudlá a nervózně zakašlala. "To už stačí, zítra ahoj."

Dora vyšla na chodbu, zavřela za sebou dveře od bytu, opřela se o ně zády a dlaní si zakryla oči.

XIII.

Generál Thomas Berck dopadl hlasitě do křesla a okamžitě si zapálil silný doutník. "Smí se tu vůbec kouřit?" zeptal se plukovníka Smithe posměšně.

"Asi ne." Oslovený ukázal prstem cedulku na stěně.

"*Kouření zakázáno!*" četl Berck a labužnicky při tom vyfukoval kouř. Pak hodil Smithovi pouzdro s doutníky. "Tak to by sis měl taky zapálit, Johnny, ať Fennelovy nasmrádnou záclony. Je to přece jeho kancelář, ne?"

"Díky, Thomasi," řekl Smith a pohlédl na doutník. "Kuba?"

"Od Fidela, jak jinak." Generál se natáhl a položil si nohy na konferenční stůl. "Promiň, já nikdy neměl dobrý vychování, a ještě ke všemu mám rád pohodlí."

"Jako doma," řekl Smith s pochopením.

"Ještě flašku chlastu a pár gejš," poznamenal Berck.

"Něco k pití tu po Fennelovi zbylo. Můžu ti nabídnout."

"To bys byl hodnej, starej brachu." Berck do sebe obrátil dečku bourbonu a řekl: "Představ si, že ten vzdělanej pitomec Fennel si najal dva chlápky, aby mu ohlíželi byt, než se vrátí z Kalifornie! Víš, my jsme se mu chtěli trochu rozhlídnout po domě."

"A udělali jste to?"

"Jasně. Těm dvěma klaunům jsme zmalovali prdel do modra a poslali je do špitálu. Fennelovi jsme prohrabali barák a namontovali tam čidla a štěnice."

"Prima."

"Poslyš, Johne, kdo vyřídil Moena a Clancyho? Ty?"

"Valentino."

"Spolehlivej kluk," řekl generál s potěšením. Jeho obličej však signalizoval něco úplně jiného. "Ách jo, Johnny, taky se mi o Rojanové nechce mluvit, nemysli!"

"Ani mně," přitakal Smith.

"Začnem?"

"Samozřejmě, nedá se nic dělat, začnem."

"Dobře: Jsem rád, žeš tu holku našel a že je naživu, ovšem..."

"Vím, Thomasi, ta zatracená ztráta paměti."

"Ano. Podívej, Johne: Ostatní si myslí, že by nás mohla ohrozit a já si myslím totéž."

"Jistě, nezbyvá mi než souhlasit."

"Bylo dohodnuto, že pokud se Rojanová do tří dnů nevzpamatuje, bude nezbytné ji odstranit."

"Ano, rozumím. Je to, bohužel, správné rozhodnutí."

"Máme ji pod elektronickou kontrolou, Johne. Pokud by promluvila a navykládala cokoli tomu obchodníkovi se zbraněma, zabijeme je oba."

"Pochopitelně," řekl strnule Smith.

"Je mi to líto, Johne, což já často neříkám, znáš mě, ale ta holka, ta Vik... mám ji svým způsobem rád, i když jsem ji viděl jen jednou v životě." Berck zavrtěl hlavou a srdečně se rozesmál. "Pořád nemůžu zapomenout, jaks ji přived k nám do Rattlesnake." Odložil doutník a otrásl se smíchy.

"Vzpomínáš, Johnny? Já tehdy nevěděl, že má přístup, žeš jí půjčil bílou kartu, a když jsem před ní řek, že ji nechám zastřelit, nehnula ani brvou. Místo aby se rozklepala, požívala se na mě tím svým studeným kukučem, jako by říkala *Co blbneš, ty troubo!*" Ještě chvíli se smál a pak těžce dodal: "Cítím se mizerně, Johnny, jako bych měl zabít vlastní dceru. Ta holka měla vážně talent, škoda..."

Berck si přejel rukou zjizvenou tvář.

"Velká škoda," přisvědčil Smith. "Tehdy u vás v K-10 měla Rojanová po dohodě s Bensonem půjčenou bílou kartu na omezenou dobu. Karta měla číslo 47. Před týdnem mě Stuart Benson informoval, že jste se shodli na tom, aby dostala na stálo volnou kartu s číslem 35."

"Jo, o tom vím, Benson má pro tu holku taky slabost," kývl Berck. "Já osobně bych ji rád viděl v první patnáctce, po nějakým čase. Takhle nadějnou ženskou jsme v organizaci ještě neměli. Hodila by se pro cokoli; v terénu, v zázemí, všechno by zvládla."

"Jistě, Tome. Když si na ústředí prvně sedla k počítači, objevila požár svetozarské elektrárny a Benson ji okamžitě posadil na místo šéfa sekce."

"Nepřekvapuje mě to."

Smith odklepnul popel z doutníku. "Musím ti říct, že vůbec nevím, co v současnosti pro tu holku udělat. Jsem rád, že jste mi dali alespoň tři dni. Poradím se s našimi doktory a uvidíme..."

"Tři dni, včetně dneška," upřesnil Berck. "Upřímně, Johnny, nebýt to Rojanová, byla by už dávno pod drnem. Takhle jsem naléhal, aby ji nechali pár dní být. Pokud se ti povede dát ji dokupy, budu jen rád. V opačném případě... Opravdu mě to moc mrzí."

"Dva dni plus dnešek je zatraceně málo," konstatoval s povzdechem Smith.

"Já vím, Johne."

Dora prudce sešlápla pedál plynu a vůz vyrazil vpřed. "Jak bylo v obchodě?"

"Ušlo to," odvětila Rojanová. "Kam pojedeme dnes?"

"Nejdřív se stavíme u mě."

"Tak jo."

Dora se na ni otočila. "Něco pro tebe mám, Vik."

"Copak?"

"Překvápko." Sáhla levou rukou pod sedačku a chvíli cosi hledala. "Tvá bouchačka a zbroják."

Rozzářila se. "Ukaž!" Vzala do ruky berettu a se zaujetím si ji prohlížela.

"Už sis vzpomněla?"

"Ne, to ne, ale je to hezká pistole, dvaadevadesátka, nerez provedení, moc pěkná. Je opravdu má?"

"Ano."

Položila pistoli na klín a přidržovala ji oběma rukama.

Dora odbočila na Crescent Road a její vůz minul Greenbelt Lake. Po Hampshire Avenue pak zamířila do centra D.C.

Rojanová po většinu cesty mlčela a sledovala jí neznámé okolí.

Dora náhle přibrzdila. "Podívej!" ukázala rukou ven z vozu. U klenotnictví na protější straně ulice se něco stalo. Nějaký ošuntělý člověk se před krámkem tahal s mužem v bílé košili a kravatě. Pobuda vytáhl z kapsy zbraň a druhého muže udeřil do hlavy. Následně se dal na zběsilý úprk, aby po padesáti metrech naskočil do auta. Muž v bílé košili zatím vstal a ukazoval za odjíždějícím vozem. "Zloděj!! Chyťte ho, ukradl mi drahé šperky!!"

Dora vystrčila hlavu z okénka a už za jízdy křičela: "Všechno jsme viděly, jedeme za ním!"

"Proboha, co chceš dělat?" ptala se obavách Rojanová.

"Dohoníme ho a chytne, bojovně prohlašovala Dora.

"Ale to je věc policie!"

"Máš sice pravdu, ale proč neudělat výjimku?"

"Ty přece nepracuješ pro policii, což takhle raději zavolat..."

"Blbost," nafoukla se Dora a řízla smykem zatáčku. "Chytne ho my, je sám, to zvládnem." Sáhla do kapsy pro legitimaci a ukázala jí spolujezdce.

"Státní bezpečnost??"

"Jasně, a s touhle legitkou můžu zadržet kohokoliv." Sledovala v těsném závěsu zlodějův vůz, který teď zamířil ven z města.

"Kdepak, hochu, mně neujedeš," tvrdila Dora a oči se jí bojovně leskly. Opustila hlavní silnici a držela se zhruba sto metrů za pronásledovaným autem. Projeli kamenitou komunikací kolem polorozpadlého plotu a oprýskané zdi opuštěného patrového domu. Cesta se stáčela prudce vpravo, snad od 120 stupňů, aby pak pokračovala přes prázdné prostranství k oplechovanému továrnímu objektu, z jehož přízemku čněly uříznuté trubky a rezavé kohouty, vypovídající o tom, že tu snad kdysi mohl být nějaký chemický provoz. U prorezavělých, kdysi kovových schodů zloděj zabrzdil. Opustil vůz a aniž by vypnul motor, vběhl do opuštěného objektu.

"A je náš!"

Rojanová se zatvářila nejistě a řidička to dobře zaregistrovala.

"Neboj, půjdu tam sama, ty počkáš tady. Ale radši si nech zbraň při ruce!"

"Dobře."

Zkontrolovala komory svého revolveru a vyběhla po vzrjících schodech vzhůru. Tam se ještě otočila: "Kdybych se do deseti minut nevrátila, přijď mi na pomoc!"

"Počkej, já přece...!" Rojanová usedla zpět do vozu a nervózně uchopila pistoli.

"Až ho chytne, hned ho vemem na policii!" křičela z dálky Dora a její hlas zanikal uvnitř zdevastovaně vyhlížejícího komplexu.

Rojanová byla tak nervózní, že nemohla v autě vydržet. Vystoupila proto ven a neklidně pocházela sem a tam. "Panebože, co teď?" Vyšla se zprava okolo auta, ale neklid jí neopouštěl. Ke své mu překvapení zjistila, že ji začínají brnět konečky prstů. Nepamatovala se, že by se jí něco podobného někdy dřív postihlo.

"To je zvláštní," říkala si polohlasem. Zadívala se směrem od továrny, kde se rozprostírala větší plocha posetá drobným odpadem. Pohled na otevřené prostranství byl pro ni tak nepříjemný, že se musela odvrátit. Měla pocit, že se s ní děje něco neobvyklého, ale nechápala co. Zavřela krátce oči,

zatřásla hlavou a přehodila si berettu do levé ruky. "Proč je mi tak divně?" Usedla zpět do vozu a hned z něj opět vystoupila; měla dojem, že se jí ve voze špatně dýchá.

"A jestli je pravda, co ta Dora říkala?" přemítala hlasitě. "Co jestli jsem opravdu pracovala pro..." Zůstala zamyšleně stát na místě a tok jejích úvah přerušila až série výstřelů, která zazněla uvnitř opuštěného továrního objektu.

"Duff! Duff, duff!" zaslechla tlumeně.

"Ježíš! Oni tam fakticky střílejí!" Pohlédla na hodinky a s hrůzou zjistila, že uplynulo již jedenáct minut. "Říkala, abych jí přišla na pomoc, ale neměla bych radši někoho zavolat?" Napadlo ji, že se chová dost zbaběle, když nechala jít tu dívku dovnitř samotnou. Rutinovaným pohybem natáhla závěr beretty, přemohla silný strach, opatrně vystoupala po schodech vzhůru a příkrčená se vplížila dovnitř.

Přešla malou plošinu, na níž se povalovaly papíry a mumie malého hlodavce. Za plošinou se objevilo točité schodiště z hrubého plechu. Když na něj vkročila, ani moc nevrzalo. Snažila se vyhybat skleněným střepům, které sem napadaly z rozbitých tabulí oken, nacházejících se vysoko nad schodištěm. Přilepila se zády na zarezlou kovovou stěnu a nahlédla do prostorné haly. Nikoho nebylo vidět, a neozval se ani žádný zvuk.

Cítila silné brnění v rukou, které se šířilo až k loktům. Zaklekla a po čtyřech dolezla ke skupině dřevěných beden, povalujících se nedaleko. Při tom kolenem i rukou rozmázla flek polozaschlé vazelíny a znechuceně si otřela dlaň o zem. "Fujtajbl!"

Sedla si na paty, krytá dřevěnou bednou. "Jak to, že tu nikdo není?! Kde jenom jsou?" Oblezla v podřepu další dvě bedny a zůstala ztuhle zírat. Světlovlasá dívka, která s ní ještě před chvílí mluvila v autě, tu ležela nehybně na zádech. Zírala nepřítomně vzhůru a na čele měla malý temně rudý otvor. Ve středu hrudi, na bílé košili, se rozlévala veliká krvavá skvrna. Lesklá čtyřiačtyřicítka se válela nedaleko.

Přejel jí mráz po zádech a tvář jí zbělela. "Je mrtvá!!" zašeptaly její rty. Fascinovaně pak hleděla mrtvé do tváře a v jejím nitru se rozléval prapodivný pocit. "On ji zabil!" Cítila, jak jí po tvářích tečou slzy a přemohl ji nečekaný nával lítosti, při němž se celá roztrásala.

"Tohle se nemělo stát," pomyslela si. Kdyby s ní šla dovnitř, mohlo vše dopadnout jinak. A teď je mrtvá! Její sestra je mrtvá!

"Sestra?!"

Zadívala se zblízka na popelavě šedou tvář. Připadala jí známá. Vždyť ji zná! Je to její malá sestřička!

Náhle se upamatovala, že sestru nikdy neměla. Dotkla se hřbetem ruky tváře mrtvé a před očima jí vyvstala temně modrá skvrna se světélkujícím okrajem. Zalapala po dechu a zavřela oči. "Was ist'n bloß mit mir los?!" zeptala se sama sebe ve své rodné řeči. Znovu se dotkla tváře světlovlasé. "Sie ist so wunderschön..."

Ve vteřině se jí navrátila paměť. Klekla si na zem a zakryla si ústa rukou, aby zoufalstvím nevykřikla. "Kristepane, vždyť je to Dora!! Její Dora!! A nežije!!"

Příval slz jí zaplavil oči a ona se čelem opřela o rameno mrtvé. Zabili Doru, jediný smysl jejího života!

Rojanová chvíli tiše vzlykala a poté si uvědomila, že drží v ruce zbraň. "Die Waffe, jaa, das ist es!" Zvedla se, otřela si obličej do rukávu a jejím nitrem zalomcovala neskutečná touha po pomstě.

"So n'Mist!!" řekla si vztekle polohlasem. Někde tu je! Musí ho dostat! Musí Doru pomstít! Musí, i kdyby měla sama zemřít!

Vstala, sebrala ze země Dořin revolver a zakřičela jako smyslů zbavená: "DU ARSCH!! WO BISTE??!!" Opatrně se blížila k druhému konci haly, nacházejícímu se v zšeřeném přítmí. Při tom pozorně sledovala hromadu trubek, za níž by se mohl Dořin vrah skrývat.

"Ty zrůdo, pitomče! Tos ji musel zabít?!"

Muž, ukrytý za hromadou rezavého železa, nahlédl do haly, zahřměl výstřel, a kulka hvízdla Rojanové nad hlavou. Nedbala nebezpečí a v sedě, na bobku, postupovala dál. Zloděj v okamžiku opět dvakrát bezúspěšně vystřelil.

"Fuúúú! Fuúúú!" hvízdlo jí nad hlavou.

"Nicht getroffen, du Hurensohn!" vykřikla.

Zloděj začal pomalu pociťovat strach. Oddělil polovinu uloupených klenotů a hodil je směrem k ní.

"Tady máš! A vypadni!" zařval ze všech sil.

"Pročs ji zabil?"

"Proč asi, ty chytrá?! Byla polda a šla po mně!"

"Nebyla polda, ty hlupáku! Kdybys věděl, kdo ve skutečnosti byla, posral by ses strachy!"

Zloděj se znovu ozval: "Jestli je to tak, můžeš si vzít všechny šperky, když mě necháš jít!"

"To by se ti hodilo, co?! Jenže, já na tvý klenoty seru! Chci tě zabít a taky to udělám! Neubráníš se, protože mám dvě zbraně a ty jen jednu!"

"Co z toho budeš mít? Když si vezmeš klenoty, vyděláš si dobrejch sto táců!"

"Halt's Maul, du verfickter Bastard!!!"

Zloděj přehodil zbytek lupu přes hromady trubek, avšak Rojanová si jich ani nevšimla.

"Hele, když mě zabiješ, dostaneš se do problémů. Mám společníky a..."

"Fresse, Schwein!!!"

Zloděj opět nerozuměl, a tak raději mlčel. Rojanová se opět rozkřičela: "Zastřelils Doru, a proto zemřeš!! Žádný peníze to nemůžou vyvážit!! Ona byla mý všechno, chápeš?!"

Chvíli bylo ticho. Ukrytý muž pak vsadil všechno na jednu kartu. Nečekaně vyskočil z úkrytu a ze tří čtyřech metrů na dívku zamířil. Ozvalo se cvaknutí. Zloděj pak bezradně pustil zbraň z ruky.

"Zapomněls nabít, smůla," sarkasticky poznamenala Rojanová, a plechové stěny odrážely zvuk jejího přidušeného smíchu. Pozvedla berettu. "Pomodli se, ale rychle!"

"Hele, neblázni, já..."

Stiskla spoušť; jednou, podruhé, potřetí a překvapeně hleděla na muže, který pořád stál a pouze si rukama chránil tvář. Jak to, že jsem ho minula?? To není možné!! Vystřelila ještě pětkrát a když vyprázdnila i Dořin revolver, pochopila, oč jde.

"Máš vestu, parchante, co?! Ale ani to ti nepomůže!"

Vrhla se na něho tak zuřivě, až ho srazila na zem. Zloděj, ač byl o hlavu vyšší než ona, upadl na záda. Bezhlavě ho tloukla pistolí a on se ani moc nebránil, jen si pokoušel chránit hlavu. V pološílenství pak pocítila, jak ji někde táhne za pas vzhůru. Mávala rukama ve vzduchu a pokoušela se vyprostit. Poté zaslechla známý hlas: "Klid! Uklidněte se, Vik!"

"Plukovníku, plukovníku! On zabil Doru! Tenhle ten všivý parchant zabil Doru!! Musíte ho oddělat!!"

"Jenom klid, děvče!" Smith ji uchopil za zápěstí.

Zpoza hromady trubek vystoupil další muž. Rojanová nechápala. "Ty, Valentino?!"

"Servus."

Opět se začala vzpouzet. "Tötet dies Schwein! Bitte!! Macht's kalt!!" Vytrhla jednu ruku se sevření.

"Lasst mich los!! Ich tu's selbst!!" Když se podívala za Smithe, zůstala bez hnutí jako opařená. Dva metry od ní stála Dora. Měla ruce v bok, jednu nohu pokrčenou a zářivě se usmívala.

"Dorko...?"

"Už jste si konečně vzpomněla?" zeptal se Smith a pomalu uvolňoval její ruce.

"Jo, vzpomněla... Na všechno."

"Jak se jmenuješ?"

"Viktoria Rojanová."

"Hodnost?"

"Kapitán."

"Výborně!!"

Dora, Smith i Felke-Valentino ke zmatené dívce přiskočili a začali jí objímat.

"A... a... on...?" ukázala na muže, kterého měla za vraha své přítelkyně.

Smith se pousmál a představil ho: "Náš člověk, operační psycholog, doktor Lewis."

"Schráli jste to na mě, že? A měla jsem slepé náboje."

"Ano. Šlo o to, vyvolat u tebe šok, prostřednictvím prudké stresové reakce. Pro větší iluzi ti Valentino střílel ostrými nad hlavu."

Rojanová se obrátila na Lewise: "Musím se vám omluvit, málem jsem vám ublížila."

"V pořádku, jsem zvyklý," řekl a otřel si kapesníkem zkrvavenou tvář. "Víte, i když jsem s vaší bouřlivou reakcí počítal, dlužno říct, že mě razance vašeho útoku přece jen poněkud zaskočila."

XIV.

Doktor Seymour Fennel se vytrhl sekretářce a vpadl do ředitelovy pracovny. Hodil na zem dvě nacpané krabice a udýchaně řekl: "Už jde!"

Hewitt zvedl znechuceně oči. "Pročs sem přitáhl tu kupu krámů? Kdo jde?"

"Stěhuju se ze své kanceláře, právě volali z brány, Rojanová dorazila."

Hewitt vyskočil ze židle. "Cože?! To není možné!"

"Je, bohužel," potvrdil nešťastný Fennel. "Sám jsem ji viděl na monitoru."

Douglas Hewitt zavrtěl nechápavě hlavou. "Dva chlapi z mé ochranky mi přísahali, že ji odstranili."

"Tak jim zavolej, ať ti to vysvětlí."

"To nepůjde," zaškaredil se Hewitt. "Oba byli zavražděni."

"Bože! To jsem nevěděl."

"Jo... Moen s Clancym Rojanovou unesli, a pak mi řekli, že je mrtvá. Jenže ten samý večer byli mrtví oni. A Rojanová zřejmě obživla."

"Co budeme dělat?" zeptal se šokovaný, ale stále nezlomený Fennel.

"Podívej, já už nehodlám dělat vůbec nic a kdybych býval věděl, jak to tu vypadá, nikdy bych ředitelskou židli nepřijal. Vydírají mě a budu rád, když těch pár dní, než odtud odejdu, přežiju, řekněme, ve zdraví. Pokud se chceš o něco pokusit, musíš sám, a to na vlastní pěst. Osobně bych ti ale radil, nechat celou věc plavat. Tady jde totiž o krk. Oni jsou schopní všeho. Buď nanejvýš opatrný, mafie chránící Rojanovou pracuje nemilosrdně. Na tvém místě bych se s tou ženskou snažil domluvit."

"Domluvit, Dougu?! S tou nevzdělanou přivandrovalkyní? Nikdy!! Pokusím se něco podniknout, já se bez boje nevzdám."

"Měl bys vyjednávat, Seymoure. Rojanovou stejně neodstraníš. A i kdyby, nepřežiješ to."

"Vyjednávat nehodlám a nechci ji ani zabít. Ovšem, mohl bych se pokusit znemožnit ji. K tomu ovšem potřebuji další informace o ní. Mohl bys něco sehnat?"

"No jistě, mohl. Zkusím to."

"Jdu otevřít, Vik," nabídla se ochotně Dora.

"Ne, otevřít jdu já, to bude Mike. Ty dodělej sendviče."

"Okay."

Rojanová odložila zástěru a rozběhla se ke dveřím.

"Hi, Miku."

"Rád tě vidím, Vik."

"Já tebe taky."

"Fakt?"

"No jasně, pojd' dál!"

Saputo podal hostitelce pugét rúží a dost chladně se pozdravil s její partnerkou.

"Sedněte si u nás," vyzvala ho pohostinně Dora a host se pomalu složil do křesla sedací soupravy.

"Jak se daří?" zeptal se formálně.

"Díky, fajn," odvětila Dora. "Měli jsem trochu fofr, přijdou ještě další hosté."

Zvonek u dveří opět rozdrnčel a když Dora otevřela, stáli na jejich prahu Smith a Felke-Valentino.

"Doro," halasila Rojanová. "Usaď je zatím v obýváku, já dodělám pohoštění. Co budete všichni pít?"

"Pítí rozesu já," křikla za ní Dora.

Když se ozval potřetí zvonek, strčila Dora hlavu do kuchyňky.

"Eště někoho čekáš, Vik?"

"Ne. Počkej, jdu se kouknout." Otevřela a spatřila ruku s lahví sektu. Zpoza dveří vystoupil její soused Richard DeSales. "Všim jsem si, že se u vás schází společnost, tak mě napadlo, že bych se mohl taky přidat... třeba."

"Ovšem, ovšem," přitakala Rojanová. "Vpadni dovnitř a nemusíš se ani zouvat." S překvapením zjistila, že mladík, jindy neupravený, je dnes společensky oblečen.

"Hezké kvádro."

"Díky. - Dlouho jsem tě neviděl," řekl DeSales, když vstoupil.

"Byla jsem pár dní... mimo." Zavedla nového hosta do obývacího pokoje k ostatním.

"Ale, ale? Kdopak to přišel?" zašvitořila Dora a plácla návštěvníka po rameni. Vzala z jeho ruky láhev šampusu. "Jakýkoliv alkohol vítán."

Rojanová, rozehřátá už od přípravy večeře několika sklenkami likéru, oslovila sedící společnost: "Panstvo, dovolte mi představit vám svého přítele a souseda, bojovníka za životní prostředí, pana Richarda DeSalese."

"Ritchie, tohle je pan Saputo, pan Felke-Valentino, a tady: host nejdůležitější, pan Smith."

Plukovník potřásl DeSalesovou pravicí a pobaveně poznamenal: "Vy jste ten protiatomový válečník? Idealisté nevymřeli... Vik mi o vás vyprávěla."

"Ano, ano... to jsem já." Mladý muž usedl na křeslo a vypadal poněkud nejistě.

Rojanová otevřela láhev sektu a rozlila víno do sklínek. Následně povstal plukovník Smith a slavnostně prohlásil: "Chtěl bych, abychom připili na zdraví naší hostitelky."

"No jo, ale které?" zeptal se s přidruženým smíchem Felke-Valentino. "Když jsou tu dvě."

"To jsem řekl nešikovně," poznamenal Smith.

"Která z vás je vlastně hostitelka?" provokoval dál Felke-Valentino.

"Ty abys nerejpal, vid'?! Samozřejmě že Vik," usklíbila se Dora a dala přítelkyni pusu na čelo.

Felke-Valentino se zatvářil jako vrozená nevinnost. "Vždyť mě znáš, já už jinej nebudu."

Smith pak připitek zopakoval. "Tak tedy: na zdraví a na dobrou paměť naší hostitelky Vik!"

Cinkly skleničky a Richard DeSales se při té příležitosti tiše zeptal: "Ty máš dnes narozeniny?"

Rojanová přikývla. "Jo, něco na ten způsob."

Celá společnost se vbrzku roztrhla na tři diskutující skupiny. Felke-Valentino chvíli vykládal vtipy, kterým se smál jen on sám, pak přešel do konverzace s Míkem Saputem. Rojanová si povšimla, jak oba mladí muži rozebírají Valentinův sig sauer a dohadují se nad jeho součástkami. Viděla také, jak plukovník Smith dolévá Doře sekt a jak osaměle sedící Richard DeSales mlčky a zaujatě sleduje zpravodajskou relaci v televizi. Když se pak rozhodla zajít do kuchyně pro další várku chlebičků, následoval jí Smith.

"Jsem moc ráda, že jste k nám dnes přišel, plu... Johne."

"Navštívil jsem vá... tě moc rád."

"Nic si z toho nedělejte, já mám s vaším oslovením taky pořád problém," rozhodila rukama. "Ještě jsem vám ani nepoděkovala za..."

"Nech to být," odvětil Smith a začal si prohledávat kapsy. "Mám pro vás... pro tebe dárek." Vyklepl z peněženky malý lesklý obdélník velikosti běžné bankovní kreditky. "Je tvá," řekl.

"Bílá karta?" Rojanová vzala dychtivě předmět do ruky.

"Ano. Ode dneška ti definitivně patří."

"Má číslo třicet pět!"

"Přesně tak. Před časem jsem vám půjčil kartu s číslem čtyřicet sedm. Nyní jste postoupila."

"Děkuju, pan... chci říct, Johne."

"To už je lepší. Ted' jste... sakra... *ted' jsi* konečně jedna z *Group 50*, jedna z nás, jedna z vyvolených, jedna z padesáti lidí ve Státech, kteří mají neomezený přístup do všech vládních objektů a také ke všem informačním zdrojům. Tato karta otevírá všechny speciální zámky bez toho,

aby musela použít další identifikaci, jako například číselný kód, otisk palce, dlaně nebo strukturu oční duhovky. Rovněž získáváš imunitu a přestáváš spadat pod pravomoc běžného soudnictví.

"Mohly byste mi, Johnne, v krátkosti říct, k čemu *Group 50* slouží?"

"Jistě. Představ si, že dojde k jaderné válce a že regulérní vláda přestane existovat. Někdo musí řídit zemi dál, za jakýchkoliv okolností, ten někdo, v tomto případě *Group 50*, zůstane na kapitánském můstku i v případě, že se loď potopí. Prostě, až do poslední kapky krve."

"Aha. Já... nevím, co bych na to měla říct, snad jen: Děkuji, Johnne. Vaše důvěra je pro mě velkou poctou."

"Mně děkovat nemusíš. Bylo to kolektivní rozhodnutí."

"Chtěla jsem se ještě zeptat: Tato skupina... je to ta... stínová vláda?"

"Můžete tomu samosebou říkat i tak, ale jméno stínová vláda zavání buď regulérní opozicí anebo spiknutím. Ovšem, *Group 50*, která byla zřízena počátkem šedesátých let, je v podstatě legitimní státní organizace, v níž se střídají a obměňují členové. Jako kdekoliv jinde," vysvětloval Smith.

"Má *Group 50* něco společného s MJ?"

"Ne, jedná se o čistě mocenskou organizaci, ve které nejsou žádní vědci ani odborníci, či civilové."

"Aha. A co znamená to číslo, třicet pět?"

"Číslo třicet pět, které máte na své kartě holograficky vyznačeno, znamená vaši skutečnou pozici v této skupině."

"Mohu se zeptat, jaká je vaše pozice, Johnne?"

"Přirozeně. Už řadu let se držím na čísle šest. Generál Berck má čtyřku, Benson trojku a Valentino pětadvacítku. Prezident mívá obvykle propůjčenu kartu s číslem jedna."

"Obvykle?"

"Ano, obvykle."

"Co Hewitt?"

"To nemyslíte vážně."

"Aha. A Dora?"

"Dora kartu nemá."

"Nemá?!" zeptala se Rojanová skoro uraženě.

"Ne."

"A neměla by jí spíš dostat ona nežli já?"

"Ne. Organizace přijala pouze tebe. Máš důvěru."

"Nechápu sice proč, ale... Jaké jsou vlastně mé pravomoci?"

"Větší, než si sama umíš představit. Vše se budeš dozvídat průběžně. Jak už jsem řekl: Máš přístup všude a ke všemu. Bližší instrukce dostaneš, až bude třeba."

"A musím poslouchat nižší čísla než jsem já sama, že?"

"No jistě."

"Co kdybych bílou kartu ztratila?"

"Ztratila?! Co je tohle za slovo?? Takové já..."

"Takové vy neznáte, já vím," doplnila oblíbené Smithovo rčení.

"Ne vážně: Kdybys bílou kartu opravdu ztratila, tak si kup motyku, vykopej hrob a lehni si do něj."

"Díky za radu, Johnne, pochopila jsem. Dáte si ještě skleničku?"

"Velice rád. Ukaž, pomohu ti odnést toasty."

"Jste hodný."

"Mimochodem, až budeš mluvit s DeSalesem, řekni mu, ať nechodí na jejich zítřejší akci, jinak se dostane do maléru. Vojáci na ně chystají velký zátah. Ve vedení *Iniciativy 2000* působí špehové, kteří donášejí státním úřadům."

"Řeknu mu to, Johnne."

"Radši nějak kulatě, nepřímou, rozumíte mi?"

"Jistě, a už mi zas vykáte."

"Tak se nezlob, to je jen hloupý zvyk."

Richard DeSales seděl naproti televizní obrazovce a bez hnutí na ni hleděl. Zřejmě v zamyšlení

vůbec nezaregistroval, že zpravodajská relace už dávno skončila.

"Proč tak sám, Ríšo?" zeptala se ho Rojanová a přisedla si k němu.

Skoro se lekl. "To nic, jen jsem se tak zamyslel."

"Nad čím?"

"Jen tak... Uvažoval jsem o zítřejší akci naší *Iniciativy*. Chtěl jsem tebe a třeba i tvé přátele pozvat."

"Co máte za lubem?"

"Velkou věc. Jedná se nám o jednu vojenskou základnu, o West Yards," ztišil hlas.

"Neříkej mi detaily, Richarde. Nemůžeš každému cizímu člověku věřit! Co když tě třeba udám?"

"Ty bys mě udala, Vik?"

"Já ne, ale někdo jiný třeba jo. Vždyť mě ani neznáš a ani nevíš, kdo jsem!"

"Já tě přeci znám, jsi fajn holka."

Rojanová zrudla a skoro zakřičela: "Myslíš? A co když ti řeknu, že dělám pro armádu?! Budu pořád ještě fajn holka?"

"Pro armádu?" DeSales se zarazil.

"Jo, a dokonce jsem šéfka sekce, jestli tě to zajímá."

"Šéfka sekce...?! Bože můj...!"

"Tak, tak."

"A co ta tvá šikmooká kámoška, že nedělá manažerku, že v tom jede taky?"

"Ovšem, jede."

"Tušil jsem to. A ten blond'atej rampasák?"

"Valentino? Samozřejmě. On je specialista, technik, a Smith zas velkej šéf, moh by sedět i v Bílým domě, kdyby byl býval chtěl."

Bledý DeSales nešťastně přikyvoval a pak se otřásl. "Jo! Dobře si umím představit, na co je ten Valentino specialista. Nechtěl bych mu dlužit prachy."

"I tamten Caputo je váš člověk?" zeptal se pak.

"Saputo? Ne, to je obchodník se zbraněmi."

DeSales propukl v hysterický smích. "Se zbraněmi?! No ovšem, s čím taky jiným! Páni, kam jsem se to proboha dostal! Do takovéhohle hadího hnízda, do... do samotný nepřátelský centrály! Jdete po mně, co?"

"My po tobě?! Pleteš se, Ritchie, my jsme na tvý straně. Koneckonců, přišel jsi přece sám, nezvala jsem tě. Faktem tedy je, že si tě Smith nechal prověřit, což byla jen rutina."

"Rutina, pěkně děkuju! Neměl jsem sem vůbec chodit."

"Ritchie," řekla opilým hlasem a vzala mladíka okolo ramen, "my jsme opravdu tví přátelé. Dokážu ti to: Heleď, získali jsme určité informace, víš? Zkrátka, nesmíš chodit na tu zítřejší akci. Všechno je prozrazený. Máte ve vedení zrádce, kteří vás práskli."

"To není možný!"

"Je, řekl mi to můj šéf a ten ví absolutně všechno."

DeSales se nešťastně schoulil v křesle a kousal malý pramen svých dlouhých vlasů.

"Když já tam ale musím."

"Jak to? Když se omluvíš..."

"Ale jak se mám omluvit? Co jim mám říct? Že mě varovali hlavouni z obrany?! Jak bych jim to vysvětlil? Mysleli by si, že zrádce jsem já!"

Pokrčila rameny. "Vyřídila jsem ti, co jsem měla, teď je to na tobě."

"Děkuju ti. Musím si všechno rozmyslet."

"To udělej." Rojanová odešla nepříteliským krokem do kuchyně.

Postavila konvici na vařič a vyhoupla se na kuchyňskou linku. Pobrukovala si vesele nějakou právě vymyšlenou melodii a kolébala do rytmu oběma nohama.

"Tak tady se schováváš," řekla Dora, když uviděla svou přítelkyni, sedící na pultě v kuchyni.

"Jo, jo, a jsem veselá, víš? Tralala, tralala..."

"Dnes nějak hodně bumbáš, sestřičko," naoko ji napomenula Dora.

"Jsem ráda, že jsem se podruhé narodila, tralala."

"Já jsem určitě radši," pronesla světlovláska mazlivě.

"Chtěla bych si pustit nějakou tvrdou muziku," řekla Rojanová a ihned si zanotovala: "*Gotta black breast Chinese eyes...*" Chvilí si broukala text a naznačovala hru na kytaru, pak přestala a sáhla do kapsy svých džínsů. "Koukej, co jsem dostala od Smithe!"

Doře zasvítily oči. "Bílá karta! I já ji měla párkrát půjčenou. Tys ji dostala nastálo?"

"No jasně! To mrkáš, sestřičko, vid'?"

"Jaký číslo?"

"Hádej."

Zamyslela se. "Mezi čtyřicet pět a padesát."

"Samá voda! Třicet pět!"

"Dybys nekecala, Vik!"

"Tak se koukni!" strčila jí kovově lesklý předmět k očím.

"Fakt, pětatřicet, neuvěřitelný! Blahopřeu ti, dokázalas za pár měsíců to, co já nedokázala za několik let. Ovšem, je to spravedlivý, protože ty seš mnohem chytřejší nežli já."

"Tohle neříkej, Dorko. Jsem jen zdatná intrikánka."

"Ba ne, Vik, vždyť ty ani nevíš, jak skvělá jsi. A oni, Smith, Benson, Berck a ti všichni, to dobře poznají. Pozná to samozřejmě i jejich ústřední počítač, který vyhodnocuje psychologický profily. Už to, že tě vzali dovnitř K-desítky, hodně znamenalo. Já tam byla taky, ale mně nechali nahoře, před hangárama, dolů jsem nesměla, a na ksicht mi natáhli černej pytel."

"Pořád nevím, proč zrovna já."

"Protože jsi mimořádně schopná. Jako chlap by ses mezi ty dravce nikdy nedostala. *Padesátka* má nedostatek žen, pokud vím, a když ti dali bílou kartu, Vik, jsou si tebou stoprocentně jistý. Když se nestane něco nečekaného, máš před sebou velký věci."

"Ale já nejsem ochotna udělat naprosto cokoliv, co mi řeknou!"

"Ale jsi, kočička, a oni to dobře vědí."

Nerada přikývla. "Asi máš pravdu, udělám cokoliv, ale jen kvůli tobě. Abych mohla být pořád s tebou, Dorko, jsem připravena splnit jakýkoliv Smithův úkol. A jestli to všechno přežiju ve zdraví, stanu se šedou eminencí, jakou je dnes Smith nebo Benson. Až zestárnu, budou si na mě ukazovat prstem a šuškat: Hele, to je ta mafiánská baba, co má kontakty. A víš, že je prý ženský?"

Dora se pousmála. "To je ještě strašně daleko."

"Asi jo." Pohládila Doru po tváři, ta pohazení opětovala a ona pak stiskla její ruku v dlaních.

"Od čeho máš takové mozoly? Bylas cvičit?"

"Víš, mám teď víc času chodit posilovat, ale posledně jsem to asi trochu přehnala."

"Řekla jsem Smithovi, Dorko, aby tu bílou kartu dal raději tobě."

Smutně zavrtěla hlavou. "Blbost, nepadá v úvahu. Já se nehodím, už proto, že mám šikmé oči."

"Ano, máš a to je právě to, co se mi na tobě tolik líbí," otočila směr řeči a přitáhla ji k sobě rukou za pramen světlých vlasů a nohama za hýždě. "Pojď ke mně!"

Dora ji objala jednou rukou kolem krku, políbila na ústa a druhou rukou pohládila její pevná prsa.

"Tohle moc potřebuju, sestřičko," spokojeně zavrňela a uchopila Doru oběma rukama za štíhlý pas.

"Chci tě, Vik!" šeptala vzrušeně. "Chci tě! Ted'!"

"Ted'? Tak jo, ale rychle, aby nás nehledali." Vložila přítelkyni dlaň mezi stehna.

"Ty moc dobře víš, kočička, co mám ráda, vid'?" vzdychla Dora, zaklonila hlavu a sevřela její ruku v klíně. "Zbožňuju chvíle, když to spolu děláme."

"Já taky, sexuálně navždy tvá..."

XV.

Dveře do bytu Richarda DeSalese byly dokořán otevřeny, v místnostech se svítilo a přede dveřmi stál uniformovaný strážce zákona.

"Můžete mi laskavě říct, co se tady děje?" zeptala se Rojanová policisty a nakukovala do bytu svého souseda, kde panoval čilý ruch.

"Běžná domovní prohlídka, madam," odpověděl muž.

"Prohlídka? A kde je DeSales?"

Policista zbystril pozornost. "Vy jste jeho příbuzná?"

"Ne."

"V tom případě, je mi líto, ale další informace vám nemohu poskytnout."

Viktoria zašmátrala v kabelce. "Rojanová, Státní bezpečnost. Okamžitě mě zaveďte k někomu kompetentnímu."

Policista zůstal pár vteřin překvapeně trčet s pohledem upřeným na průkaz. "A, ano, jistě. Počkejte okamžik." Zašel dovnitř bytu a oslovil velícího důstojníka:

"Promiňte poručíku, je tu nějaká žena z SNA a chce s vámi mluvit."

"Odkud?! Z es-en-ej?!"

"Ano. Zdá se být dost netrpělivá a zajímá se prý o vaše vyšetřování."

"Že by šel po DeSalesovi i federál?"

"To nevím, pane."

"Přiveďte ji ke mně."

Uniformovaný muž vpustil Rojanovou do bytu, aby ji tam oslovil šéf vyšetřovatelů.

"Poručík Tobias."

"Rojanová. Chci mluvit s DeSalesem."

Tobias zavrtěl hlavou. "Není tu, neboť byl zadržen. Myslel jsem, že to víte."

Ostře řekla: "Kdybych to věděla, neptala bych se. Můžete mne v krátkosti informovat, co DeSales vlastně udělal?"

"Ano, pokud mi znovu ukážete služební průkaz."

Ušklíbala se. "Jistěže."

"Děkuji. - Takže, situace vypadá takto: DeSalesova skupina *Ekologická iniciativa 2000...*"

"Promiňte," přerušila ho hned v úvodu Rojanová, "ale říkáte to, jako by DeSales celou organizaci vedl."

"O tom já nic nevím, paní nebo slečno. Vím jen to, co bylo v hlášení: Aktivisté, oblečení do antiradiačních obleků, nezákonně vnikli do jistého vojenského objektu na základně West Yards, kde rozvinuli protestní transparent. Myslím, že to znělo nějak jako: *Atomová smrt! Pryč z armády pryč!* Nebo tak nějak podobně. Proč si ekologové vybrali zrovna tuhle základnu, to vědí jen oni. No: když se je vojenská hlídka pokusila zadržet a vyvést ven, reagovali na to střelbou, přičemž byl vážně zraněn jeden příslušník MP. Těsně po tomto incidentu zatkli pana DeSalese se zbraní v ruce. Balistická zkouška prokázala, že je ta samá zbraň, z níž byl postřelen onen zraněný empík."

"A parafínový test?" zeptala se Rojanová.

Tobias pokrčil rameny a odmlčel se. Zkoumavě sledoval její reakci. Pak dodal: "DeSales má smůlu, teď si na něm vojáci zgustnou. Myslím, že půjde na hezky dlouho do basy."

"To je ale blbec!" ulevila si Rojanová.

"Prosím??"

"Nic, nic, promiňte."

"Slečno!" volal za odcházející poručík Tobias. "Vaše agentura má na DeSalesovi nějaký zájem?"

"Bohužel ano."

Zabouchla dveře od bytu a ihned se hrnula k telefonu. Vytočila Smithovo číslo a netrpělivě vyčkávala. "Tao. Potřebuju vaši pomoc," zahlásila místo pozdravu.

"Copak? Unesli tě mimozemšťani?"

"Jde o DeSalese."

"Aha. Neposlech a teď lítá v maléru, co?"

"Přesně tak. Je prý ve vazbě, protože postřelil empíka na West Yards. Myslím ale, že je to nesmysl."

"Počkej u telefonu, zeptám se a zavolám ti."

"Děkuju."

Položila sluchátko a nervózně chodila okolo stolu s telefonním aparátem. Sama nedokázala pochopit, proč ji DeSalesovo zatčení tak rozrušilo. Snad cítila za tohoto mladíka zodpovědnost a sama sobě vyčítala, že ho od další neblahé činnosti nedokázala odradit.

Smith se ozval po pěti minutách. "Tao? - Je to zlé," oznámil vážným hlasem. "Jsou naštvaní a chtějí někoho exemplárně potrestat. Teď to na něho bohužel všechno hodí, i když vojáci dobře vědí, že DeSales nestřílel. Mají ho ale nafilmovaného se zbraní v ruce. Zřejmě se ji pokusil sebrat ze země a odnést. To byla jeho fatální chyba."

"Jaké jsou šance?"

"Žádné, jak jsem už řekl. Chtějí si na někom vylít vztek a také odradit demonstranty od dalších akcí."

"Musíte ho dostat ven. Prosím!"

Smith pár vteřin mlčel. "Dobře. Výjimečně to pro tebe udělám. Věřím, že k tomu máš dobrý důvod."

"Děkuju."

"Přijed' za hodinu na ústředí."

"Rozumím."

Hlasitě si oddychla. Byla si jistá, že DeSales bude do večera volný.

Vazební věznice soudní budovy na Constitution Avenue vypadala odpudivě. Na první pohled typická washingtonská stavba se při bližším pohledu změnila v ponuré, beznadějí i ztracenými existencemi naplněné místo. Rojanová vzpomínala na Doru; nevěděla přesně, zda to bylo právě tady, kde strávila devět měsíců vazby v kauze Jack Howard, možná ano, ostatně na nezáleží, nejde o ni, ve hře je teď někdo jiný. Dlouhé čekání na předem prohraný proces by teď čekalo jejího mladého souseda DeSalese. Zkažený život kvůli jedné chybě; kvůli - dá se říct - klukovině. To není spravedlivé, každý by měl dostat šanci udělat v životě chybu. Samosebou jednu chybu, ne víc...

Thlusty bachař odemkl celu a křikl dovnitř mocným hlasem: "DeSáálés!!"

"Ano?" zakňouralo to skoro neslyšně zevnitř.

"Přišla si s vámi promluvit úřednice z ministerstva obrany!"

Rojanová vkročila do cely a strážný za ní dveře se zarachocením uzavřel. Zhroucený DeSales na ni nechápavě hleděl a nebyl schopen slova. Pak se pokusil cosi říct. Jeho hlas však selhal. Přistoupila k němu a ani mrknutím oka nenaznačila, že se znají.

"Aa-ano?" vypravil ze sebe zadržžený.

"Musíš mi slíbit, že vystoupíš z *Iniciativy* a najdeš si slušnou práci."

"Já..."

"Slib mi to, nebo tě tu nechám shnít!" zasyčela zlobně.

"A když slíbím?"

"Pustím tě ven."

"Ty mě pustíš?" zeptal se dezorientovaný mladík.

"Ano, já."

"A kdy?"

"Teď hned."

"Tak jo," DeSales se zimničtě otřásl.

"Tak jo co?"

"Slibuju, že vystoupím, hele, budete po mě chtít spolupráci, že jo?"

"Blbosti! Pokračuj!"

"Vystoupím z *Iniciativy* a najdu si práci," dokončil DeSales.

"Beru tě za slovo, Richarde," řekla a zabušila na dveře cely.

Zmatený mladý muž seděl za pár chvil ve vojenském jeepu a stále ještě nechápal fakt, že byl z vazby propuštěn. Jeho unavené, zarudlé oči se pak soustředily na vedle sedící ženu. "Vůbec tomu nerozumím."

Radikálním pohybem ho umlčela a on pochopil, že se nemá na nic vyptávat. "Víš, Ritchie, chobotnice má hodně chapadel, ale jen jedno tělo."

Bylo už skoro k půlnoci, když Rojanová zaslechla škrábání na dveře. Otevřela a do bytu se vpotácela její přítelkyně. Přiléhavé lesklé společenské šaty, co měla na sobě, byly na boku roztrženy a Dora sama měla modřinu pod okem a podlitiny na pravé paži. Uslzená mladá žena sáhla do kabelky, aby na postel odhodila svou čtyřiačtyřicítku. Zbytky spalin na revolveru svědčily o tom, že zbraň byla použita. Dora několikrát popotáhla a otřela si oči hřbetem ruky. Bylo možné si všimnout, že první dva klouby na její pravé ruce jsou do krve otlučené. Nalepené dlouhé umělé nehty měla na třech prstech zlomené.

"Dorko?! Copak se stalo?! Kdo ti to udělal?"

"To... Smith, ten hajzl," zašeptala. "Podívej, jak vypadám!"

"Smith tě zbil?" zeptala se udiveně; nebylo obvyklé vidět Doru v takovémhle stavu. Většinou se dokázala i s nejnepříjemnějšími situacemi vyrovnat chladnokrevně.

"Nezbil... jenom chtěl, abych pro něj něco udělala. Prej snadnou a jednoduchou věc! Ten parchant... a pak tohle!" Sesunula se na zem do podřepu, tupě zírala před sebe a zdálo se, že jí do očí vstupují slzy. "Bože můj! Já to nechtěla udělat! Ale... musela jsem... takový svinstvo!"

"Cos udělala?"

"Ne, neptej se, prosím! Až... až... až někdy... až jindy... ne teď, hlavně ne teď..."

Rojanová seděla na pelesti a ustaraně držela zdrcenou přítelkyni za ruku. "Zůstaň se mnou, prosím, neodcházej!" zašeptala do klubka stočená mladá žena.

"Teď musíš spát, Dorko. Ráno to už bude dobrý."

Počkala, až usne. Pak z jejích nohou stáhla lodičky a přikryla ji dekou.

XVI.

"Ne každý večer skončí šťastně, ne každé ráno se vydaří, že...?" Smith se rozvalil v křesle s cynickým pohledem upřeným na dveře, kterými z bytu doslova utekla Dora. Pobaveně se usmál: "Nerad ruším váš dámský kroužek." Protáhl se a spojil ruce za hlavou. "Mám pro tebe maličkost."

Rojanová si povzdechla: "Mhm! Doufám, že to bude poněkud příjemnější, než včera vyfásla Dorka. Vrátila se domů úplně hotová." Otevřela zásuvku psacího stolu a vyndala z ní svou zbraň. "Tak do toho, plukovníku, oč jde?"

Smith si přešel čelo konečky prstů a řekl: "Nejsme tu kvůli zábavě a příjemným věcem, jak Dora jistě ví, všechno má svou cenu a to, co musela včera udělat, bylo nevyhnutelné. Ty půjdeš tentokrát beze zbraně."

"Opravdu?"

Posměšnou otázku přešel. "Vysvětlím ti situaci: Jistý známý obchodník přislíbil naší organizaci jistou službu. Na oplátku byla v jisté pobočce národní banky, v bezpečnostní schránce, uložena jistá částka. Máme zprávy, že onen podnikatel si zítra hodlá finanční částku vyzvednout. Jenže, práci, co měl pro Bensona udělat, nedokončil. Chápeš?"

"Jo. A dál?"

"Úkol zní: Zamezit vybrání příslušné bezpečnostní schránky. Vzhledem k tomu, že oficiálně neexistuje žádné spojení mezi naší organizací a oním obchodníkem, musí celá věc proběhnout podle

toho."

"A to?"

"Proč ta strohost? Pořád se na mě zlobíš? No nic: uděláme v bance zmatek. To zařídí Valentino a Dora. Ty budeš krýt jejich ústup, to znamená, motat se ve dveřích banky, a kdyby kdokoliv hodlal naše lidi pronásledovat, zdržíš je. Před bankou bude přistaven vůz, který jakékoliv možné pronásledovatele odblokuje venku. Situace se nedá bohužel přesně odhadnout, a tím pádem bude asi nutné improvizovat."

"Chápu."

"Obchodník, o kterém jsem mluvil, se jmenuje James A. Horta."

"Opravdu? Slyšela jsem o něm v televizi."

"To je pravděpodobné."

Smith si povytáhl nohavice a pohlédl k zemi. Tvářil se velice vážně a to bylo vždy zneklidňující.

"Nějaký další problém?"

"Ano. Podívej, je možné, že do banky přijede i policie. Ty budeš odcházet jako poslední a není vyloučeno..."

"Že mě bude policie vyslýchat?"

"Ano. Pro takový případ budeš potřebovat jinou totožnost. Tak tedy: Jmenuješ se Suzanne Lechnerová, jsi naturalizovaná Američanka, původem Němka, dětství s'prožila v Berlíně. Ve Státech žiješ dvanáct let, osm let s'bydlela ve Vegas, pak New York. Pracuješ u soukromé firmy Consult Office ve Washingtonu. Za tři dni ti končí pracovní smlouva a hodláš odjet na nějaký čas do Evropy." Sáhl do náprsní kapsy svého saka. "Tady máš disketu s informacemi plus pas a řidičák."

Doktor Seymour Fennel opatrně uvolnil stisk kleštíček, aby kostka cukru nevyšpláchla kávu na ubrus. Zamíchal vonící napěněnou tekutinu stříbrnou lžičkou a netrpělivě pohlédl na hodinky. Půl šesté a deset minut. Kde jsou takovou dobu? Už tady dávno měli být! Když Fennela před několika dny požádal jeho přítel Walker Henshaw o setkání, souhlasil. Při této příležitosti ho Henshaw v krátkosti zpravil o jistém problému jeho kolegy, novináře Larryho Dixona. Ten měl být před časem za podezřelých okolností okraden o jistý důležitý materiál, což jej v konečném důsledku stálo místo šéfredaktora deníku D.C. Mirror. Henshaw se s touto věcí obrátil na Fennela jako na poslední instanci. Doktor Fennel, vzhledem ke své pozici na vojenském informačním ústředí měl jedinečnou možnost zjistit totožnost kohokoliv a tím pádem i totožnost ženy, která jeho kolegu Dixona napadla o donutila k vydání filmu. Počítačová podobizna neznámé, sestavená Dixonem a ostrahou jeho redakce, putovala z ruky do ruky v kruzích novinářů, ale nikomu se tuto ženu nepodařilo identifikovat. Vše nasvědčovalo tomu, že neznámá je nejspíš cizinka. Fennel nyní netrpělivě vyčkával v luxusní kavárně a s nevolí uvažoval, co jeho přítele mohlo zdržet.

Po dalších dvaceti minutách usrkávání kávy se Walker Henshaw konečně objevil. "Omlouvám se, Seymoure, zdržel mě malý problém v redakci zpravodajství..."

"To nic," řekl Fennel s pokusem o příjemný tón. "Bohužel, dost spěchám," dodal rychle.

Henshaw ukázal na muže, stojícího vedle něj. "Dovol, abych ti představil svého dobrého přítele Larryho Dixona. A tohle je pan doktor Fennel, jeden z řídicích pracovníků vojenských informací."

Fennel napřáhl pravici a řekl: "Pana Dixona mi představovat nemusíš, Wale. Čtu dost často jeho noviny. Bohužel, dosud jsem neměl tu čest, setkat se s ním osobně."

"Potěšení je na mé straně, pane doktore," řekl bývalý šéfredaktor.

Henshaw se na něho obrátil: "Máš ten portrét, Larry?"

Sáhl do náprsní kapsy pro složený list papíru. "Samozřejmě."

"Byl bych vám nesmírně zavázán, doktore Fennele, kdybyste se mohl diskrétně pozeptat ve vaší centrální databance po totožnosti této ženy." Rozprostřel na stůl počítačový portrét asi pětadvacetileté tmavovlásky a Fennel v duchu málem zařval smíchy. To snad nemůže být ani pravda!! Z portrétu na něho zírala tvář jeho úhlavního nepřítele Rojanové.

"Neznáš náhodou tuto ženu, Seymoure?" zeptal se zaujatě Henshaw.

Fennel zachoval kamennou tvář a s předstíranou vážností poznamenal: "Neznám. Ale... její totožnost zjistím. Když by si naše služba nedokázala poradit s identifikací jedné... holky, bylo by to moc špatné."

Dixon si přejel rukou tvář. "Já si myslím, že ona mladá žena, která se mi představila jako televizní redaktorka Hoffmanová, je profesionálka. Chovala se naprosto chladně, bezohledně a účelně. Když jsem jí odmítl dokument vydat, střelila mě do nohy."

"Vážně? A co policie?"

"Na policii jsme se z určitých důvodů neobrátili. Nechtěli jsme, aby se u nás v redakci v něčem vrtali," vysvětloval Larry Dixon. Na malou chvíli se odmlčel, přitáhl si uzal na kravatě a pokračoval: "Policie by beztoho nic nezjistila. Hoffmanová byla velmi dobře krytá. Volali jsme obratem do National TV News a ti nám potvrdili, že u nich skutečně pracuje. Později se ovšem ukázalo, že jde o jinou Hoffmanovou, které je padesát a váží sto dvacet kilo."

Fennel byl radostí bez sebe a skoro Dixonovo vyprávění nevnímal. Samo nebe mu seslalo tuto příležitost! Teď konečně Rojanovou definitivně znemožní, a to docela určitě potěší i ředitele agentury Hewitta.

"Ano, ano, chápu," řekl Seymour Fennel temně. "Buďte bez obav, pane Dixone, najdu vám tu ženu. Můžete se spolehnout."

Rojanová postávala v prostorné hale pobočky *First Investment Bank* na rohu Jedenácté a Independence Avenue a pokud možno nenápadně sledovala blízkou přepážku, u které stál obchodník Horta se dvěma strážnými. Jeho muži se tvářili nerudně, přičemž zrakem střídavě tékali po celém přízemí banky. První muž z ochranky připomínal svým vzhledem Mexičana, druhý vypadal jako asociál právě propuštěný z městské věznice. Ve frontě, těsně za nimi stál Felke-Valentino, oblečený do obleku ušitého na míru. Tři metry od něho vyplňovala Dora McNealová bankovní formulář.

Rojanová si upravila klopky světle červeného slušivého kostýmu a otočila se ke vchodu, kde stál muž v saku. I zblízka by bylo stěží poznat, že má v uchu malé naslouchátko v barvě lidské kůže.

James Horta postoupil k přepážce a muž s naslouchátkem viditelně přikývl. Než se mladá úřednice stačila Horty zeptat na jeho přání, rozlehl se foyerem banky Dořin zneklidněný hlas. "Pozor!! Mají zbraně!!" ukázala směrem k Hortovi.

Mezi návštěvníky banky to zašumělo. Horta i jeho dva muži se otočili a s překvapením zjistili, že všichni lidé v obavách hledí jejich směrem. Asociál z ochranky ihned vytasil zbraň, kterou mu Felke-Valentino obratně vykoppl z ruky. Pistole dopadla na dlaždice a jela po nich několik metrů.

Bankovní ostraha se s vytaženými zbraněmi rozhlížela ze strany na stranu, v marné snaze zjistit, kdo vlastně pobočku jejich banky přepadl.

"Rychle! Volejte policii!!" řval Felke-Valentino.

"Ne, ne!!" hájil se hlasitě Mexičan a zuřivě gestikuloval rukama. "To je omyl! Ne my! To oni přepadli banku!!" Rozběhl se a chtěl sebrat svou zbraň. Nestihl to; Dora mu podrazila nohy.

"Lupiči!! Zadržte ty muže!" zvolala Rojanová a ukázala na asociála, který se tvářil zaskočeně a nechápavě.

Felke-Valentino vystřelil do stropu a většina návštěvníků banky zalehla na zem. Zděšení bankovní

úředníci mizeli za přepážkami jak figurky loutkového divadla za kulisami. Obchodník Horta se v podřepu plížil k východu z banky.

"Chce utéct! Ten lupič chce utéct!" zaječela Dora a hodila po něm svůj kufřík. Zasažený muž upadl na záda a vyhodil nohy do výše. Pak se neohrabaně zvedl a vyběhl z banky ven.

Příslušníci bankovní ochranky utvořili kruh a mířili dokola na všechny přítomné.

Felke-Valentino zkroutil asociálovi ruku za záda a donutil ho kleknout. Poté vystřelil znovu nad jeho hlavu a rozběhl se za Hortou. "Ven! Za ním, rychle, ukradl peníze!" hulákal.

Z kruhu bankovních strážných se ozvaly další dva výstřely a jedna střela škrábla Mexičana na noze. Odkutálel se za blízký mramorový sloup, kde se skryl.

Dora opustila svižně pobočku banky a za ní se vysypalo ze dveří několik mužů z bankovní ostrahy.

Rojanová v hale osaměla. Když zjistila, že asociál chce vyběhnout ven, udělala tři dlouhé kroky, odrazila se od koženkové lavice, prolétla vzduchem o pár metrů dál, kde dopadla na zem. V kotoulu sebrala z dlaždic pistoli. Dvakrát se na boku převrátila a vystřelila těsně nad asociálovu hlavu. Muž okamžitě zalehl s tváří přitisknutou k zemi. Když druhý muž z Hortovy ochranky, Mexičan, vyhlédl zpoza sloupu, Rojanová odštípla střelou kousek mramoru blízko jeho hlavy. Pak se zvedla, aby z banky zmizela, ale to sem už přijela policie a na útěk nebylo ani pomyslení.

XVII.

Policejní úředník pomalu ztrácel trpělivost. "Tak naposledy, slečno Lechnerová," řekl a natáhl do psacího stroje čistý formulář.

Dotazy umořená Rojanová jen mlčky přikyvovala. Jako by nestačil obrovský příval novinářů, kteří se jí ptali už skoro na všechno. Teď ještě sepisování policejních hlášení s dokola se opakujícími otázkami.

"Hledala jste, u které přepážky si otevřít nový bankovní účet."

"Ano, pane," přisvědčila.

"Pak někdo vykřikl, že jsou v bance lupiči, ano?"

"To už jsem vám přece řekla. Myslím, že to byla nějaká žena."

"Žena, dobře. Můžete tu ženu blíž popsat?"

"Ne, nemohu. Vím jen, že byla mladá, tak do třicítky."

"Co se stalo dál, slečno?"

"Pak vypukl v bance zmatek, někdo vystřelil, začali se prát."

"Kdo se začal prát?"

"No ti muži s lupiči."

"Jak vypadali?"

"Kdo, ti muži?"

"Ne, slečno Lechnerová, ti lupiči."

"Měli obleky."

"Fajn, a ti ostatní?"

"Podobně, měli také obleky."

Policista zvedl ze stolu propisovací tužku a zakousl se do ní. "Výborně slečno, všichni tedy měli obleky. A všimla jste si ještě něčeho dalšího, vyjma jejich obleků?"

"Ano, jeden vypadal jako Mexičan a druhý jako typický kriminálník."

"To myslíte ty muže, co zůstali v bance?"

"Ano."

"Jenomže, slečno, to byla ochranka pana Jamese Horty, nikoliv lupiči!"

"Proč tedy stříleli? Proč chtěli vykrást banku?"

"Slečno Lechnerová, pokud víme, střílela jste hlavně vy," obvinil ji policista.

"Ano... já... reagovala jsem instinktivně a... víte, ráda se dívám na detektivky a... ležela tam pistole, ti lupiči nás ohrožovali, skočila jsem tedy po té pistoli..."

Doktor Seymour Fennel se natáhl přes stůl pro misku s loupanými mandlemi, shodil boty a dal si obě nohy na stůl. Pak stiskl tlačítko dálkového ovladače, aby si poslechl večerní televizní zprávy. Zbytek dnešního dne trávil sám, jeho žena odešla na Desátou ulici, kde se konal dobročinný koncert s následnou recepcí. Vzhledem k tomu, že podobné společenské akce nebyly Fennelovou doménou, rozhodl se na koncert do Ford's Theatre nejít a svůj finanční příspěvek poslal jako hotovost po své ženě.

Mezitím, co na prvním televizním kanále začínala hlavní zpravodajská relace, Fennel přemýšlel a televizi poslouchal jen na půl ucha. Když se však na obrazovce objevila tvář Rojanové, okamžitě ji zaregistroval a lekl se takovým způsobem, že část mandlí vyprskl zpět do misky, co držel v ruce. "Panebože...!" řekl hlasitě a pozorně se zaposlouchal.

...krátký rozhovor s touto statečnou dívkou, Suzanne Lechnerovou, která se rozhodla s ohrožením vlastního života chránit pobočku First Investment Bank, přineseme za deset minut, ve zprávách z hlavního města...

"Rozhovor se statečnou dívkou Suzanne Lechnerovou..." Fennel dostal takový záchvat smíchu, že se sesunul na zem. "Podívejme se, Lechnerová! A co takhle, Hoffmanová? Nebo radši, Rojanová?!" Když v telefonním seznamu vyhledával číslo Larryho Dixona, stále ještě se smál. Přestal, až když zvedl sluchátko.

"Pan Dixon?" zeptal se a v obličeji mu zacukalo. Snažil se nerozesmát a podařilo se mu to pouze s velkým vypjetím sil.

"Ano, kdo volá?"

"U aparátu doktor Fennel. Mluvili jsme spolu před pár dny. Našel jsem vám tu ženu, co hledáte, Hoffmanovou."

"Ale to... to je ohromující zpráva, doktore!" zaburácel Larry Dixon.

"Slyšel jste o přestřelce ve First Investment?"

"Ano, jistě, slyšel. Ale nevěnoval jsem tomu pozornost, byla to docela obyčejná lapálie."

"Nebyla, pane Dixone. Zapněte si televizní noviny na prvním kanále. Za okamžik tam bude rozhovor s vaší Hoffmanovou. Teď se ovšem jmenuje jinak. Tuším že... Lechnerová."

"Díky, doktore, jsem vaším dlužníkem."

"To nestojí za řeč, pane Dixone," řekl úlisně Fennel. "Pokud bych o té Hoffmanové zjistil ještě nějaké zajímavé detaily, obratem vám je pošlu do redakce."

"Nevím, jak bych vám poděkoval."

"V pořádku, pomohl jsem vám rád." Fennel zavěsil a cítil se naprosto uspokojený. Teď ještě opíše složku Rojanové na ústředí, pošle ji Dixonovi a dílo pomsty je dokonáno.

Spokojeně se opřel a sáhl po zbytku mandlí.

Rojanová přešla na druhou stranu Wisconsin Avenue, kde byl obchůdek s potravinami.

"Promiňte," oslovil ji náhle starší elegantní muž, "nejste náhodou slečna Lechnerová?"

Překvapeně se otočila. "Ne. Totiž, a-ano."

"Dovolte, abych se vám představil: Jmenuji se Henshaw, Walker Henshaw. Jsem ředitelem televizní stanice Channel Eleven TV."

"To mě těší," řekla mladá žena bez zájmu.

"Chtěl jsem vás požádat o malý rozhovor."

"Já nevím, už těch otázek bylo tolik... Chtěla jsem jít na oběd."

"Pokud mé televizi poskytnete interview, zvu vás pak na oběd, kamkoliv si vyberete!" nabídl Walker Henshaw.

"Já opravdu nevím..."

"Dostanete honorář, jaký si sama určíte."

"Nejde mi o peníze, pane..."

"Henshaw."

"Můj honorář raději poukažte na některé z humanitárních kont."

"Znamená to tedy, že souhlasíte," zasmál se Henshaw a otevřel dveře svého rollsu.

"Ale ano," řekla zjevně nepotěšena a nastoupila do vozu. Hodlala se držet Smithových instrukcí, které říkaly, aby rozhovory s novináři neodmítala. Dalo se předpokládat, že pokud by se tisku vyhýbala, mohla by tato skutečnost působit podezřele, a příslušníci sedmé velmoci by za ní mohli o to usilovněji slídit. Nemohla vůbec tušit, že jde o past, že ji Walker Henshaw odváží do redakce D.C. Mirror, a to přímo do kanceláře bývalého šéfredaktora Larryho Dixona, kde před časem působila coby falešná redaktorka Hoffmanová. Rojanová netušila ani to, že je do celé věci zapleten doktor Fennel, který na ni Dixona telefonicky upozornil. Kdyby tušila, že ji Henshaw a Dixon chtějí dostat před kameru jen proto, aby ji usvědčili z účasti na předpokládaném spiknutí, samozřejmě by se snažila tomuto interview vyhnout.

Smith řídil operační dodávku, Dora McNealová obsluhovala vnitřní zařízení, zejména pak databázový počítač. "Ještě že jste nechal Vik sledovat," poznamenala. "Nebýt toho, byla by v redakci Mirroru ztracená."

Přikývl.

Za hlasitých zvuků sirény letěla operační dodávka Districtem of Columbia směrem ke čtvrti Hyatsville, kde se nacházela redakce D.C. Mirror.

Smith, v jedné ruce radiostanici, přikazoval Felkemu: "Teď zařídíš dvě věci, Valentino. Za první: v Dixonově redakci nepůjde proud. Za druhé: zajistiš, aby Henshawa cestou do redakce něco zdrželo, třeba policejní kontrola. Vymysli si cokoliv, ale rychle, potřebujeme získat čas. Musíme být Hyatsville dřív než Henshaw s Rojanovou."

Pustil jednou rukou volant a otočil se na Doru: "Natáhni si z databáze mapy všech měst, kde měla Vik bydlet a pracovat: Washington, Vegas, New York, Berlín, Denver a všechny ostatních."

"Už je mám, Johne," řekla. "Myslíte, že se Dixon pokusí Vik před kamerou vyšachovat?"

"Na to můžeš vzít jed. Proč by ji tam jinak Henshaw vezl?"

Dora se několikrát dotkla kláves. "Ještě že můžeme Vik lokalizovat přes její bílou kartu, Johne."

"Kde je teď?" zeptal se úsečně Smith.

"Henshawův vůz se nachází v Takoma Park."

"Dobře. Sleduj dál jeho pohyb."

Rolls-royce stál nyní už hodnou chvíli před policejním zátarasem. Uniformovaní ochránci zákona, provádějící služební zákrok, kontrolovali osádky všech vozů v ulici a procházeli i obytné domy. Na dotaz, co se děje, policejní důstojník nepřívětivě odvětil, že hledají velmi nebezpečného uprchlého trestance.

Asi po deseti minutách policisté uzavřenou ulici konečně uvolnili a Henshawův rolls-royce se znovu rozjel. Když dorazil k redakci D.C. Mirror, Rojanová znejistěla. Poznala tuto budovu a také už pochopila, o jakou hru zde běží. Bylo nepochybné, že pokud je za celou věcí Larry Dixon, bude mít celé interview katastrofální důsledky.

Walker Henshaw ji zavedl do budovy a poté ke dveřím kanceláře, které měla v živé paměti. Když se dveře vypořstované dvoukřídle otevřely, stál v nich zářící Larry Dixon.

"Á, slečna... Suzanne Lechnerová! No konečně!"

Podala mu ruku a zachytila pohledem vnitřek jeho kanceláře, naplněný filmařskou technikou a jí obsluhujícím personálem.

"Jen račte dál, slečno," vybídl ji Henshaw a ona se cítila definitivně polapená. Stačí jeden triviální dotaz z amerických dějin, washingtonského, denverského, či newyorského místopisu a je ztracena. Ve skutečnosti se narodila v Bonnu, ale podle falešné totožnosti to mělo být v Berlíně, který navštívila jen párkrát. Díky tomu by o tomto městě nedokázala říct prakticky nic.

Larry Dixon ukázal na černé koženkové křesílko a zdvořile řekl: "Posaďte se u nás, slečno... ehm... Lechnerová."

"Děkuji."

"Jak se vám u nás líbí?" zeptal se úlisně bývalý šéfredaktor. "Mimochodem, nebyla jste tu už někdy? Neviděli jsme se my dva docela nedávno?"

"Ne, pane Dixone," odpověděla s jistotou a dodala: "Tak šaramantního muže bych si dozajista pamatovala."

"Děkuji za kompliment," řekl naoko potěšený Dixon, který samosebou okamžitě poznal falešnou redaktorku Hoffmanovou, která ho za dramatických okolností se zbraní v ruce před nedávnem okradla o důležitý filmový materiál.

Walker Henshaw se posadil kousek od kamery a přes to, že televizní štáb patřil pod jeho pravomoc, vůbec do jeho řízení nezasahoval. Pouze pozorně sledoval situaci.

Kameraman chvíli dirigoval osvětlovače, ti pak posouvali po místnosti stojany s reflektory. Muž za kamerou následně znepokojeně řekl: "Bylo by potřeba slečnu Lechnerovou upravit a připudrovat."

"Ano, samozřejmě," ozval se Dixon. "Kde máte maskérku?"

"Zřejmě čeká dole v bufetu, nestačila se prý najíst, ona trpí tou nemocí... zkrátka, má něco s trávením. Někoho pro ni pošlu." Kameraman, který se zdál být současně režisérem i šéfem štábu, oslovil jednoho muže u osvětlovacích panelů: "Mario, skoč dolů pro Tanyu."

Hbitý tmavovlasý mladík se ihned chystal odběhnout, sotva se však dostal ke dveřím, ozvalo se hlasité cvaknutí a všechna světla v místnosti zhasla.

"Sakra! Co se děje?!" Dixon se hned hrnul k telefonu. "Zjistěte někdo, co se stalo!" zakřičel do sluchátka.

Rojanová chvíli čekala a když proud stále nešel, požádala, aby ji omluvili, a odešla na chodbu. Zde pak přecházela sem a tam a přemýšlela, co udělat.

Henshaw vstal a naklonil se k Dixonovi. "Nemáš strach, Larry že nám ta ženská uteče?"

"To neudělá, není hloupá, to by bylo jasné přiznání," zavrtěl hlavou Dixon. Pak znovu zvedl telefonní sluchátko a zařval: "Sežeňte už sakra nějakou firmu, která dá konečně do pořádku ten zatracený výpadek!"

Stála na chodbě a hleděla dolů z okna na ulici. Kdyby tak mohla odejít nebo zmizet! Jenže to nejde. Pokud by odtud teď odešla, bylo by to velmi nápadné. Ne, rozhodně odejít nemůže, prozradilo by jí to a dřív nebo později by se do podobné situace dostala znovu. Utěšovala se, že třeba elektrický proud nepůjde delší dobu, a za takovou hodinku bude moci Henshawovi říct, že nemá na další čekání čas. Přecházela po chodbě a když zaslechla ze schodiště hlasy, přemístila se raději zpět k oknu.

Na konci chodby se objevil muž v uniformě opraváře. V jedné ruce držel radiostanici, ve druhé kovový kufřík s nářadím. Jakmile se dostal blíž k ní, ihned ho poznala; její kolega Felke-Valentino. Prošel kolem ní a ani si ji nepovšiml. Zastavil se až u rozvodné skřínky, položil na zem kufřík a otevřel ho. Následně prováděl měření v elektrickém rozvodu a když skončil, nahlásil do radiostanice: "Haló, Bille, slyšíš mě? Tady je všechno okay. Ještě udělám horní patro a zpustíme to, končím." Sbalil nářadí a pomalu odešel.

Rojanové se rozbušilo srdce. Jsou tady! To znamená, že nedopustí, aby ji Dixon potopil. Jsou tady, zaplat' bůh!

Ještě několik minut pochodovala od okna ke schodišti, přemáhajíc agorafobii. Pak se konečně rozsvítily světla a Larry Dixon vykoukl z kanceláře. Za ním vyšel i osvětlovač Mario. "Slečno Lechnerová, pojd'te, hned přivedou maskérku."

Opět usedla se posadila před kameru a vypjatě očekávala. Sledovala po očku Dixona, zářícího spokojeností. Bývalý šéfredaktor občas pohlédl i na ni a s úsměvem pokyvoval hlavou.

Za pár chvil se otevřely dveře a do kanceláře vešel udýchaný osvětlovač Mario. Za ním vstoupila dobře upravená tmavovláska s velkou koženou brašnou. Kameraman otevřel v překvapení ústa. "Kdo tohle sakra je? Cos to sem přitáhl za ženskou?!"

Než stačil mladík cokoliv říct, promluvila samotná dívka. "Dobrý den, jsem Lea, kamarádka Tanyi. Ona je nemocná, musela k lékaři a já... občas za ni zaskakuju, když musí na vyšetření. Tady je má maskérská licence." Ukázala kameramanovi průkaz a ten, aniž by si ho prohlédl, rezignovaně kývl. "Tak jo, dobře. Upravte tady slečnu, abychom mohli konečně začít."

Maskérka se rozhlédla a nespokojeně požádala: "Nemůžeme jít někam, kde je trochu víc klidu a místa?"

"Jistě," Dixon mávl rukou k průchozím dveřím. "Běžte vedle."

Obě ženy odešly do přílehlé místnosti, která původně sloužila jako pracovna sekretářky.

Líčení trvalo pár minut. "Tak, teď už jste připravena," usoudila maskérka Lea a její zákaznice vstala ze židle.

"Děkuji."

Když chtěla místnost opustit, ozvala se maskérka naléhavě: "Vaše brýle, slečno."

Zůstala stát. Obyčejné sluneční brýle s černými obroučkami...

"Zapomněla jste si je tu."

"Promiňte, mýlíte se, já žádné brýle neměla."

"Musíte si vzít brýle. Je tam spousta světla, citlivé oči je třeba chránit."

Zavrtěla hlavou a opět sáhla po klice. Maskérčin netrpělivý hlas zhrubl: "Tao?!!"

Rojanová sebou cukla. "Ano?!"

"Pozdravuje vás pan Smith."

"Ano. Co mám udělat?"

Maskérka k ní s úsměvem přistoupila, aby jí na oči příslušné brýle sama nasadila. "Po celé interview je nesundávejte."

"Jistě, teď už chápu, díky."

Už potřetí usedala před objektiv kamery, zatímco maskérka Lea tiše opouštěla Dixonovu kancelář.

Walker Henshaw se naklonil k Dixonovi a pošeptal mu do ucha: "Jestli to vyjde, Larry, odvysílám celé interview ještě dnes, hned po hlavní zpravodajské relaci."

"Výborně." Dixon se otočil na kameru. "Jedem!" ozvalo se.

"Vážení diváci," spustil Larry Dixon do kamery. "Dnes v našem improvizovaném studiu sedí mladá žena, Suzanne Lechnerová, o níž jste již dozajista slyšeli v souvislosti s jejím kurážným počinem v pobočce First Investment Bank. Dnes bychom chtěli slečně Lechnerové položit pár otázek z jejího soukromého života."

Dixon se na ni otočil. "Jste původem Němka, slečno, pocházíte z Berlína, že?"

K jejímu velkému překvapení se v zorném poli na tmavých sklech slunečních brýlí objevil žlutý, dobře čitelný, velice zřetelný nápis: **Ano**

Ráfky brýlí byly bezesporu nadité elektronikou a umožňovaly předávat na vnitřní stranu tmavých skel písemné informace. Rojanová se domnívala, že brýle pravděpodobně snímají i zvuk z místnosti a vysílají ho někam do centra, kde sedí Smith, Dora a Felke-Valentino.

"Ano, narodila jsem se v Berlíně," odpověděla.

Dixon si byl jistý, že mladá žena lže, neboť od doktora Fennela obdržel informace vypsané z jejího osobního spisu. Zde stálo, že se narodila ve Švýcarsku. K tomuto faktu připojil Fennel ještě svou osobní chorobnou domněnku, v níž zdůraznil, že Rojanová pravděpodobně ve skutečnosti pochází z Ruska, nebo z některé země Blízkého východu.

"Ve které části Berlína, slečno?"

Na brýlích se objevilo: **Spandau**

"Ve Spandau," řekla, aniž by mrkla okem.

Larry Dixon povytáhl obočí. "Musíte prominout, ale já Berlín moc neznám, " zalhal, neboť se na tyto dotazy velice důkladně připravoval. "Vy, jakožto rodačka, budete vědět, kde čtvrt' Spandau leží. Tuším, na západ od letiště Otto Lillienthala, že?"

Zamyslela se. Situace se vyvíjela přesně podle jejích předpokladů; Larry Dixon se jí pokouší otázkami vyšachovat a dokázat nejen to, že Suzanne Lechnerová neexistuje, ale zřejmě i to, že tato

virtuální osoba je totožná s falešnou redaktorkou Hoffmanovou.

Letiště Berlin-Tegel leží na SV od Spandau

Podívala se Dixonovi do očí: "Řekla bych, pane šéfredaktore, že letiště Tegel leží od Spandau na severovýchod."

"Aha, děkuji," ozval se poněkud zklamaný muž. Zhluboka se nadechl, aby pokračoval. "Pokud vím, slečno, bydlela jste na... Petersenweg, nemýlím-li se?"

"Ne, nemýlíte."

"Petersenweg, Petersenweg," mumlal Dixon. "Když si tak představím mapu Berlína... tak je to, pokud se nepletu, kousek vpravo od Falkenseer Platz, že?"

Posečkala, co řeknou její brýle. **Mýlí se, je to vlevo od Falkenseer Platz**

"Splet jste se, pane Dixone. Kousek to opravdu je, ale nalevo, nikoliv napravo."

"Jistě, jistě. Děkuji za upřesnění."

Larry Dixon se začal rozčilením potit. Původně snadná záležitost se mu začala vymykat z rukou. Lechnerová Berlín skutečně znala a dokonce velmi dobře, což nepředpokládal. Položil jí několik dalších otázek z berlínského místopisu a ona se na všechno dokázala rozpomenout, i na velmi drobné detaily. Párkrát sice zaváhala, ale nakonec byl dotaz vždy přesně zodpovězen. Dixon samozřejmě nemohl tušit, že návštěvnice jeho pořadu dostává odpovědi prostřednictvím preparovaných brýlí z operačního vozu, zaparkovaného nedaleko redakce. Když se objekt jeho interview nespletl ani při místopisu New Yorku, Denveru, Las Vegas a Washingtonu, začal ztrácet nervy.

"Všechna čest, slečno Lechnerová. Zdá se, že zeměpis patřil mezi vaše oblíbené předměty."

"Ani ne," odvětila stručně.

"Abychom se vrátili k původnímu tématu, tedy, k vašemu zákroku v bance," Dixon si otřel pot z čela a jeho hlas nabyl nepříjemného odstínu. Vzal do ruky dvojlist papíru s informacemi od doktora Fennela a nahlédl do něj.

"Sportovala jste někdy, slečno Lechnerová?"

Ne, pouze rekreačně, přečetla z brýlí.

"To je ale divné," napřimil se Larry Dixon. "Mám před sebou policejní vyšetřovací protokol, v němž stojí:

Udělal několik kroků stranou, odrazila se od lavice, proletěla vzduchem tři metry, dopadla, udělala kotoul, ve kterém sebrala zbraň ze země, dvakrát se převrátila na boku a bez míření dvakrát vystřelila."

Pokrčila rameny a Dixon ji přejel pichlavým pohledem. "To je celkem slušný výkon na dívku, sedící v kanceláři, nezdá se vám?"

"Nevím. Jednala jsem inst..."

"Jednala jste instinktivně, ano, přesně tak to stojí i v protokolu. Jak vidno, říkáte pokaždé to samé. Přesně jako herec, co má naučenou roli."

"Jak to myslíte?"

"Jak?" zašklebil se redaktor. "Třeba tak, že vůbec nejste Susanne Lechnerová, ale někdo docela jiný. Kde jste se naučila střílet?"

"Já střílet neumím."

"Že neumíte?!" opáčil Dixon. "Tady jsou fotografie vyrobené ze záznamu bankovních bezpečnostních kamer a z nich je zřejmé, že držíte zbraň a počínáte si naprosto suverénně jako profesionál!"

Na sklech brýlí se objevila věta: **Zapírej, improvizuj, vyved' Dixona z míry**

Pohrdavě se usmála. "Nesmysl!" řekla. "Zřejmě jste mnoho skutečných profesionálů v akci neviděl."

Dixon trval na svém. "Někteří lidé, co váš zákrok v bance sledovali, si myslí, že jste ony domnělé bankovní lupiče ani zasáhnout nechtěla, že jste střílela úmyslně mimo!"

"Nevím, co bych na tohle řekla."

"Stačí, když nám řeknete, kde jste se naučila zacházet se zbraněmi. My se té vaší báchorce o instinktivní reakci zdráháme uvěřit!"

Bylas několikrát se známými na soukromé střelnici, víc si nepamatuješ, dozvěděla se z brýlí a ihned tuto větu zopakovala.

"Říkáte na soukromé střelnici? A kde konkrétně, slečno, a s kým?"

"Nepamatuji se."

"Nepamatujete?! Nebylo to náhodou v nějakém Sappho klubu?" zahřměl Dixon. "Nebo i v tomto případě hodláte lhát?!"

"Nevím sice, kam tím míříte, pane redaktore, ale pomalu mě to přestává bavit! Pozval jste mě na interview, nebo na soudní přelíčení?"

"Docela rád věřím, že byste nejráděj odešla, abyste na mé nepříjemné otázky nemusela zodpovídat."

Zůstaneš a na jeho otázky odpovíš

"Jste úplně vedle, pane Dixone, nepůjdu nikam, nemám důvod odcházet, nebo snad něco zatajovat. Klidně vám řeknu, cokoli budete chtít. Alespoň budu mít od vás pokoj."

"Beru vás za slovo, slečno. Tak tedy: Nechme zbraně zbraněmi a mluvmě chvíli o vašem kladném vztahu k ženám." Dixon se potutelně usmál.

"Dobře, když chcete..."

"Přiznáváte tedy, že váš poměr k ženám je víc než přátelský?"

Ano

"Ano, přiznávám," řekla Rojanová klidně. "Doufám, že vás to nepobuřuje. Nebo snad máte předsudky?"

"Žádné předsudky nemám," přerušil dívku Dixon. "To, že jste lesbička, mi vůbec nevádí. Povězte, s kým teď žijete?"

Momentálně jsi sama, něco si vymysli

"V současnosti žiju sama."

"Opravdu? A kde jste vlastně měla svůj první sexuální styk se ženou? Vsadil bych se, že to bylo při vašem působení v armádě," zaútočil nečekaně Larry Dixon a zalistoval v materiálech, které obdržel od Seymoura Fennela.

"Dovolte... já..."

"Co třeba v Hondurasu nebo v Kostarice?"

Nenech se vyprovokovat, v klidu zapírej, bud' cynická

"Vůbec nevím, o čem to tady hovoříte," usmála se nevzrušeně.

"O čem hovořím?!" zahřměl Dixon. "Hovořím o vaší práci pro ministerstvo obrany, slečno!! Popíráte, že jste pracovala jako vojenský instruktor při výcviku Contras? Profesionalita vašeho bankovního zákroku by tomuto jenom odpovídala! Co jste měla vlastně v bance za úkol? Oč tam šlo? Jakou misi jste plnila? Pro koho jste pracovala? Co měl s celou akcí společného obchodník James Horta?"

"Obávám se, pane Dixone, že nemáte příliš šťastný den. To, co tady vykládáte, jsou pouhé absurdní smyšlenky."

"Smyslenky?!"

"Původně jsem chtěla říct blbosti."

Dixon se přestal ovládat. Naklonil se k ní a vycenil zuby: "Tak tedy blbosti! A je taky blbost, že se jmenujete Hoffmanová?! Je taky blbost, že jste v převleku vnikla do mé kanceláře, střelila mě do nohy a ukradla mi důležitý dokument?! Je taky blbost, že jste členkou spikleneckého centra?! Mluvte, sakra, je to taky blbost?!!" Uchopil ji za ramena a zacloumal s ní.

Zachovej klid a řekni mu, že trpí paranoiou

"Pane Dixone," řekla lítostivě Rojanová a otočila se směrem k filmařskému štábu, "jste paranoik, měl byste se léčit."

Od osvětlovačů se ozval tichý souhlasný smích. Šéfredaktor zesinal, zalapal po dechu a zasípal: "Vyprosil bych si takovéto..." Odhodil několik papírů i desky a rozhodl se uplatnit svůj poslední a nejsilnější trumf. Poněkud se uvolnil, aby zklidněným hlasem pronesl: "Poslední otázka, slečno Hoff... pardon, Lechnerová: Když jste nikdy nepracovala v armádě a nebyla ve Střední Americe, tak jste ani nemohla dostat vyznamenání Purple Heart za zranění v boji, že? Byla byste tak laskavá a ukázala nám na kameru vaše levé ucho?"

V duchu děkovala Smithovi, že ji s tímto zraněním poslal k plastickému chirurgovi. "Samozřejmě!" Odhrnula vlasy a nabídla Dixonovi pohled na levou tvář. Pro jistotu provedla totéž i s pravou částí obličeje.

Zůstal jako přimražený; obě uši byly v naprostém pořádku.

Příjemně se pousmála. "Stačí? Pokud byste, pane Dixone, chtěl vidět ještě další části mého těla, museli bychom se na to někdy sejít."

Ve filmovém štábu opět propuklo veselí.

Rojanová si oddychla. "Říkal jste, že je to poslední otázka. Doufám, že držíte své slovo."

"Ano, jistě," odpověděl Dixon. "Děkujeme, že jste nám věnovala svůj čas a na shledanou."

"Dobrý! Konec!" křikl muž za kamerou a reflektory pohasly.

Rojanová vstala a očividně posmutnělý Dixon ji doprovodil k výtahu. "Byla jste dobrá, máte pevné nervy, zas jste mě dobřehla," řekl uznale. "Jak jste to dokázala?"

"Co máte na mysli?"

"Podívejte, mezi čtyřma očima, oba víme, že se Lechnerová nejmenujete, a že jste se narodila bůhvíkdě."

"A kdyby?"

"Jak jste dostávala informace? Řídili vás přece na dálku."

"Vy jste nenapravitelný. Ale co když se pletete, třeba mě neřídili, třeba jsem tak dobře naprogramovaná."

"Ty brýle," ukázal Dixon. "Když jste přišla, neměla jste je."

"Myslíte?"

"Půjčila byste mi je?"

"Když na tom trváte..." Sundala tmavé brýle z hlavy a bývalý šéfredaktor si je pátravě prohlížel; vypadaly úplně obyčejně. "Hm," řekl pak rezignovaně a brýle jí vrátil. Zcela nečekaně k ní napřáhl pravici. "Vůbec mě nepotěšilo, že jsem s vámi opět prohrál, ale musím uznat, byla jste po čertech dobrý soupeř, gratuluju! Nezlobte se, že jsem s vámi tak trásl. Ostatně, vy jste mě při našem posledním setkání také nešetřila," poznamenal bývalý šéfredaktor a ukázal směrem ke své zraněné noze."

Krátce podávanou ruku stiskla a pokrčila rameny.

"Šla byste se mnou někdy na večeři?" otázal se náhle Dixon.

"Snad mě nechcete svádět? Víte přece, že mám ráda ženy."

"Nehodlám vás svádět, tak sebevědomý nejsem, jenom bych si s vámi rád pohovořil."

"Možná... někdy... snad. Až se vrátím z Evropy."

"Jistě, jistě, až se vrátíte."

"Měl jste velké nepříjemnosti, pane Dixone? Myslím, po ztrátě toho... vedlejšího materiálu, který jsem vám měla vzít?"

Přikývl. "Ano. Představenstvo mě odvolalo z funkce. Teď jsem pouhý zástupce, prý jenom dočasně, než se situace vyjasní. Ale to se tak vždycky říká... Naštěstí mám v těchto novinách patnáctiprocentní akciový podíl, jinak bych byl se vši pravděpodobností na dlažbě. No, aspoň že mi nechali mou kancelář."

"Sesadili vás," zopakovala. "A napadlo vás někdy, že to tak mělo být?"

"Mělo být?!"

"Možná vám vaše protispiklenecké nadšení poněkud zastínilo oči, pane Dixone. Přemýšlel jste vůbec někdy, že onen cenný dokument, o který jsem vás údajně připravila, mohlo být podstrčené falsum?"

Dixon otevřel ústa. "Ne... nepřemýšlel."

Rojanová vstoupila do výtahové kabiny. "Na vašem místě bych o tom intenzivně přemýšlela, pane Dixone. Sbohem."

"Sbohem," zašeptal překvapeně. "A děkuji za radu!"

Zmatený Dixon se vrátil do své kanceláře, propletl se mezi filmaři, sklízejícími své propriety, aby usedl vedle Walkera Henshawa. Ten se na něho otočil a zklamaným hlasem poznamenal:

"Nedopadlo to podle našich představ, co?"

"Ani v nejmenším; odvysílat tohle interview by znamenalo totálně se znemožnit."

"Jistě. Víš, Larry, napadlo mě, že ta dívka třeba ani Hoffmanová nebyla. Třeba jsme se opravdu spletli."

"Naopak, nespletli," zdůraznil Dixon. "Byla to ona. Právě před chvilkou mi naznačila, že celá aféra s filmem ze Solei Street byla zaranžovaná tak, aby mě stála šéfredaktorskou židli."

"Skutečně?!"

"Ano a ještě něco: McPersonův film ze Solei Street byl údajně padělek, podvrh!"

Henshaw se na něho podíval, neschopen slova. V ten moment se do místnosti vpotácela pobledlá dívka.

"Tanyo?!" zvolal překvapený kameraman.

"Odpusťte, ale všechno jsem prošvihla," řekla tiše a opřela se o stůl.

"Ale ne, v pořádku, byla tady ta tvá známá, Lea, a zaskočila za tebe. Taky nám řekla, že je ti špatně, žeš šla k lékaři."

"Jaká Lea? Žádnou Leu neznám," zarazila se. "A taky jsem nebyla u lékaře. Udělalo se mi špatně ve výtahu. Vzbudila jsem se před chvílí v suterénu, na dámské toaletě. Ani nevím, jak jsem se tam dostala."

"Co prosím?!" vykřikl zděšeně kameraman.

Dixon prudce zatahal Henshawa za rukáv. "Vidíš? Byla to ona, byla to Hoffmanová! Zas předvedli dokonalou práci, perfektní spiknutí! Falešná maskérka, falešný výpadek proudu, podvržený film, a na dálku ovládaná Lechnerová-Hoffmanová. Víš, Walkere, ta ženská mě fascinuje čím dál víc!"

XVIII.

Douglas Hewitt nervózně poposedl a uvolnil si uzel na kravatě. Necítil se dobře a nejradši by z této schůzky odešel. Když byl prezidentem pozván na zasedání Rady pro bezpečnost, netušil, že vyjma prezidenta budou stěžejní rozhodnutí Rady řešit pouze dva lidé: poradce pro národní bezpečnost Benson a neblaze proslulý plukovník Smith z DAF, který by zde ostatně vůbec neměl být. Naproti tomu nejsou přítomni státní tajemník, předseda sboru náčelníků, a ani nikdo další. Proč tu tedy má vysedávat on, Hewitt, když už přede dvěma dny podal demisi? Poradce Benson a plukovník Smith si u prezidenta stejně prosadí, cokoliv budou chtít. Hewitt se na místě ústředního ředitele vojenské informační služby ani neohráal a teď přemítal, zda některý z předešlých ředitelů vykonával tuto funkci tak krátkou dobu jako on. Sotva. Po jeho odchodu bude tisk dozajista spekulovat, zda zdravotní důvody jsou tím jediným a skutečným důvodem. Celou tuto překerní situaci s jeho odstoupením zapříčinili poradce Benson a prokletý plukovník Smith z DAF a rovněž jejich věrný sluha Rojanová. Ti všichni se podíleli na krádeži kompromitujících disket z jeho domu. Panebože, proč jen je nesmazal?! Ted' bude muset kvůli své dřívější nerozvážnosti rezignovat, jinak jsou ochotni fotografie z disket zveřejnit, což by byl definitivní konec jeho jakékoliv další možné kariéry a snad i jeho už tak chatrného manželství. Vynucenému odstoupení se Hewitt nezabrání, ale mohl by se Bensonovým lidem alespoň trochu revanšovat. Vzápětí mu svitlo, jak to udělat. Vyhnul se očím plukovníka Smithe, pohlédl zpřímá na prezidenta a pak i na poradce pro bezpečnost Stuarta Bersona.

"Pane prezidente, pánové," promluvil rozvážně, "dovolte mi, abych zde přednesl určitý návrh: Ještě než ze zdravotních důvodů odstoupím, dovolil bych si, ujmout se úkolu, který zde byl nastíněn."

"Co máte na mysli, pane Hewitte?" dotázal se zamyšleně prezident.

"Jedná se o diskutované vzorky ze svetozarské elektrárny na Ukrajině. Nedomnívám se, že by bylo, řekněme, nejšťastnější, pokoušet se je propašovat za hranice za pomoci našich tamních agentů a nejeví se rozumné ani to, abychom pro ně posílali kohokoliv ze speciálních oddílů. Vzhledem k

tomu, že není čas operaci důkladně připravit, bylo by riziko neúspěchu příliš vysoké. Navíc, celou věc je třeba pečlivě utajit a v případě použití zvláštních jednotek by se o akci dozvědělo přece jen víc nepovolaných jedinců, než je v tomto případě nezbytně nutné a zvýšená pravděpodobnost průsaku informací by mohla průběh operace vážně ohrozit. Dalším důvodem proč nevyslat speciální oddíl je to, že se nejedná o specificky vojenskou akci, ale pouze o odvoz tří menších kontejnerů."

"Tento názor mi připadá rozumný," přikývl prezident. "Co tedy navrhuje?"

"Mám při ruce jeden... ehm... tým, který v minulosti vykonával, řekněme, jisté úkoly v zahraničí. Myslím váš bývalý tým, pane poradče Bensone, tým zde přítomného plukovníka Smithe."

Smith se po těchto slovech ostražitě napřimil.

"Tato super jednotka," pokračoval Douglas Hewitt, "která neměla v poslední době nic významnějšího na práci a kterou jsem původně hodlal rozpustit, je složena, aspoň podle mých informací, z několika nejlíp vycvičených specialistů, jaké máme. Jsou to lidé schopni vykonat pro vládu jakoukoliv diskrétní práci. Navrhuji, pane prezidente, aby právě skupina plukovníka Smithe zajistila transport svetozářských vzorků z Ukrajiny sem do Států."

Teď Hewitt konečně pohlédl i na překvapeného Smithe a pásl se na jeho výrazu, signalizujícím překvapení z tohoto úderu pod pás.

"Plukovníku Smithi, máte tu nejlepší pověst. Doufám, že dokážete i jiné věci, než, řekněme, šmírovat po zahradách domů v obytných čtvrtích a že nezklamete důvěru do vás vloženou."

Při posledních slovech se Hewitt zaskočenému Smithovi skoro smál, neboť si byl jistý, že za likvidací mužů z jeho ochranky stojí právě on. Rovněž věděl, že jeho skupina nepraktikuje výsadky na cizí území, nýbrž pracuje pod krytím mezi civilisty. Pokud by ale Smith tuto práci odmítl, bude to zcela jistě konec jeho nepostradatelné a veledůležité skupiny, kterou bude možné označit jako neschopnou a tudíž nepotřebnou. Tím momentem bude Hewitt moci, a to ještě před svým odchodem z funkce, všechny členy týmu vyškrtnout z firemních výplatních pásek. Na druhé straně, pokud Smith neodmítne, bude to se vší pravděpodobností znamenat definitivní rozprášení jeho veleslavné skupiny na území Ruska.

Hewitt se radostí úplně zajíkal, když vychutnával sladké ovoce pomsty. "Neměl byste váhat, pane plukovníku, když vám naše vláda dává takovou možnost udělat něco pro svojí vlast!" ušklíbl se pohrdlivě.

Prezident, který ani nemohl chápat o jakou hru zde jde, souhlasně přikyvoval. "Skvělá myšlenka, na tak citlivou záležitost musíme použít ty nejschopnější profesionály."

Smith se otočil na Bensona. Ten neznatelně pokrčil rameny na znamení, že nemůže nic udělat.

"Pokud pro nás odmítáte pracovat, tak se naše cesty velice rychle rozdělí," prohlášoval sveřepě Hewitt. "Nebudeme pro nic za nic platit lidi, kteří..."

Smith se cítil zahnaný do kouta. Pohlédl na prezidenta a skočil Hewittovi do řeči. "Pane prezidente, pro mě i pro mé lidi bude čest ujmout se tak delikátní operace. Ty radioaktivní vzorky z Ruska samosebou přivezeme!"

Dora McNealová brala do ruky umyté kousky nádobí, které jí její partnerka podávala, utírala je a vkládala do skřínky. "Měli bysme si opatřit myčku," povzdechla si pak.

"Dobrý nápad," usmála se Rojanová. "Nenávidím mytí nádobí."

"To jsme na tom stejně. Vždycky mám sto chutí vyhodit špinavý nádobí do odpadkového koše."

Ne každý večer skončí šťastně, ne každé ráno se vydaří, prohlášoval jednou Smith... Rojanová zívla

a otočila se na břicho. Ospale se protáhla a levou rukou zašmátrala v posteli, ve snaze nalézt vedle ležící přítelkyni. Postel však byla prázdná. Cosi nespokojeně zabručela a otevřela jedno oko.

"Dorko?"

"Ahoj, sestřičko. Už jsem myslela, že tě budu muset vzbudit."

Rojanová se posadila a překvapeně zamžourala na ženu hovící si na židli vedle postele.

"Už oblečená?"

"No jo."

"Moc ti to sluší, jsi dokonce namalovaná..."

"Líbí?" zeptala se Dora s úsměvem.

"Líbí moc." Přitáhla ji k sobě za ruku. "Což takhle pár cviků pro uvolnění? Nemáš chuť?"

Zavrtěla hlavou a vážně řekla: "Obávám se, že na to nebude dost času, kočička. Měla by ses oblíct, za chvíli pro nás přijedou."

"Moment! Přijedou?! Kdo zas?!"

"Kdo asi."

"Ale dyť nám Smith slíbil měsíc dovolené!" zaprotestovala Rojanová.

"Slíbil neslíbil, dovolená se odkládá."

"To se mi snad zdá! A co vůbec říkal?"

"On nic, nýbrž Valentino. Řekla bych, že je v dohledu pěkný malér."

"Skvělý. Hele, Dorko, co kdybychom se na ně vybodly?"

"Jak vybodly?"

"Prostě, zdrhly, utekly, vykašlaly se na ně!"

"Ty ses ještě neprobudila, co? Tak se běž hezky opláchnout studenou vodou."

"Jo, já vím, kecám, co?"

"Řekla bych, že jo."

Rojanová vstala a protřela si oči. "Jdu se zatím nasnídat."

"Počkej," řekla Dora a věnovala přítelkyni ustaraný pohled. "Prý nemáš, pokud možno, nic jíst."

"Ale proč?!"

"Říkal Valentino, abys nejedla. Prej pro jistotu jenom šálek kafe. Držím s tebou partu, taky jsem nesnídala."

"Co tohle sakra znamená?! Proč nemůžu jíst?"

"Nevím, Vik, snad to souvisí s výcvikem."

"Paráda! Takže už nám zakazují i snídat! To jsme to teda dopracovaly!"

Smith s Valentinem přijeli pro obě mladé ženy za dvacet minut. Rojanová usedala do vozu v nepříliš dobré náladě. "Mám hlad," řekla místo pozdravu.

Nikdo však neodpověděl, a to ji rozladilo ještě víc. "Oč jde, plukovníku? Slíbil jste nám přece dovolenou!"

"Na dovolenou pojedete pak," odsekl Smith nevlídně.

"Kdy pak?"

"Žádné informace předem."

Rojanová zasyčela vzteky. "My ale chceme informace, že jo, Doro! Máme právo na informace a máme tady hlad!"

"My-máme-hlad! My-máme-hlad! My-chceme-info!" skandovala Rojanová a její přítelkyně se k ní kolegiálně přidávala. Obě dupaly, tleskaly a křičely: "My-chceme-info! Chceme-stejná-práva!!"

"Krucinál, neječte tu jak prokouřený subrety!" křikl Felke-Valentino a otočil se od volantu ke zcela klidnému Smithovi. "Holt, Johnny, naše lesby sou čím dál víc drzejší. Za chvíli po tobě budou chtít, abys jim založil odbory."

Když Smith neodpověděl, Felke-Valentino si ještě přisadil: "Měl bys dát těm lesbám padáka. Ačkoliv to ne, kdo by pak na nás dělal?!"

"Pro tebe nejsme žádný lesby, ty drne!" křikla rozhněvaně Dora a udeřila ho loktem do ramene.

"Greenwich prdel si Village! A nešahej na mě, rejžožroutko! Eště se mě dotkneš a propasíruju tě okýnkem!"

"Zkus to, zobáku, a nestrhni si při tom kýlu!"

"Nikommu nenadávej, stará latimérie!"

"Víš, co mi můžeš, bezkoulej vocase!"

Felke-Valentino opět promluvil na Smithe: "Není nad křehký dívčí půvab že, Johnny?"

"Dej už si sakra pohov," zahartusila Rojanová.

"Uklidni se holčičko. Pro tebe mám hezkej vtip."

"Jen ať není, prosím tě, o lesbách, to bych nalačno nepřežila."

"Neboj. Tak teda: *Přijde patnáctka za matkou a povídá: Potřebovala bych s něčím osobním poradit, mamí. Matka přikývne a odpoví: Dobře, dcero, zavoláme k tomu i tátu: Jani! Jani! Pojď sem na chvíli!*" Felke-Valentino za volantem propukl v hurónský smích, ale Rojanová jen kroutila hlavou.

"Teda, už jsem od tebe slyšela lepší."

"Přidám ještě jeden," nedal se odradit Felke-Valentino. "*Jsou Vánoce, na posteli sedí smutnej Santa Claus, vedle něj neuspokojená kráska a chlácholí ho: Nic si z toho nedělej, Santa Clausi, napřesrok se ti to určitě podaří!*"

Přece jen se trochu zasmála, což autor vtipu s uspokojením zaregistroval a hned toho využil k pokračování.

"Do třetice všeho dobrého: *Hádaj se tři sekretářky, či šéfová je víc na ženský. První povídá: Moje šéfka, to je tak náruživá lesba, že když mám kratší sukně, pořád mi kouká na nohy. Druhá holka mávne rukou: To nic není, to moje šéfka, když jdu okolo ní, vždycky mě plácne přes zadek. Třetí sekretářka se jenom ušklíbne: - To vůbec nic není. Moje šéfka je taková lesba, že když jí sundávám podprdu, tak se vůbec nebrání!*"

"Zase o lesbách, " povzdechla si Rojanová. "Což takhle ještě jeden o impotentním kulturistovi, Valentino?"

"To mám bejt já?"

"Je tady snad nějakej jinej erotickéj kulturista?"

"Erotickéj kulturista?" opáčil Felke-Valentino. "Tos mě teda zařadila do úplně špatný kategorie, puso. Já mám v podstatě romantickou duši."

"Tvá duše, chlapče, je stejně romantická jak pornofilmy Terezy Orłowské," řekla Rojanová a její přítelkyně se hlasitě rozesmála.

"Slyšels to, Johnny?" Felke-Valentino hledal oporu u Smithe, ten mu ji však neposkytl. Když mu odpovídal, ani nezvedl oči od komunikátoru, na jehož klávesnici neustále psal.

"Slyšel. Řekla to celkem trefně, nemyslíš?"

"He, he, he! Vidiš?!" pošklebovala se Rojanová.

"Teda dámy, z vás dvou já jednu dostanu infarkt mýho kardu," křížoval se Felke-Valentino. Pak ubral plyn, přibrzdil před závorou, u které stála vojenská hlídka, a otevřel okénko.

"Vaše doklady, prosím," natáhl ruku vojenský policista.

"Jsme z deratizace, seržante. Prej tu máte krysy," odvětil zcela vážně Felke-Valentino.

Dohola ostríhaný empík žert nepochopil a upřímně se dotázal: "Krysy? - Kdo jste?"

"Jsem náčelník odboru dozoru v pozoru, takže nezdržuj, brácho, a vodevři!" Podal strážnému legitimaci a ten okamžitě zasalutoval. Valentino znuděně mávl rukou a závora u brány následně zamířila vzhůru.

Smith se otočil. "Něco bych pro vás měl, mám vám vyřídit pozdrav od vašeho táty."

"Opravdu? A jak se mu daří?" ožila Rojanová.

"Má se dobře," ledabyly nadhodil Smith. "Mimochodem, teď už pro nás pracuje i on."

"Táta?! Jak to?? Slíbil jste mi, přece, že ho nebudete do ničeho zatahovat!"

"Ale, ale?! To se pletete, nic takového jsem vám nesliboval. Koneckonců, váš otec se ke spolupráci rozhodl dobrovolně."

"Dobrovolně?!" vyprskla vztekle. "To bych chtěla vidět! Asi jako já, že? S flintou u hlavy!"

Smithův obličej nabyl tvrdého výrazu. "Podívejte, vážená, váš pan otec nám natropil hodně škody a když se teď rozhodl vše napravit a ze své vůle nám tu a tam poskytnout informace, jenom jsme to uvítali. Nikdo ho ale k ničemu nenutil. Vašeho otce zřejmě trápí špatné svědomí. A není divu. Nezapomeňte, že právě on převážel do Východního Berlína čipy s informacemi, které z centrály

NATO zcizil špičkový agent *Sapphire*, o jehož pravé totožnosti nemáme dodnes jasno. Podotýkám, že některé vynesené informace spadaly do kategorie svrchovaně tajné. Jestli tedy víte, co to znamená."

"Mně už je všechno fuk," zmalomyslněla. "Hlavně ať otci nikdo neublíží, plukovníku."

"Buďte bez obav," přisvědčil Smith. Pak klepl rukou řidiči do volantu. "Nejdřív zajed' k oděvnímu skladu."

Stáli na pět metrů vysoké konstrukci, pod níž se nacházelo velké pískoviště. Rojanová, navlečená do maskáčů, skepticky zvažovala, co bude asi dál. Smith na ni přísně pohlédl, ukázal dolů na písek a stručně řekl: "Hop!"

"Co hop?!"

"Skočte dolů. Valentino, Doro, ukažte jí to!"

Oba vyzvaní tak učinili, aniž by seběméně zaváhali. Rojanové se však skákat nechtělo.

"Jestli neskočíte, shodím vás," řekl tvrdě Smith.

"Děkuju pěkně, radši si zlámu nohy sama." Odrazila se, aby po pár zlomcích sekundy skončila téměř po pás v písku.

"Znova!" křičel Smith. "Nahoru a skočit! Dělej, dělej! Chci vidět pohyb!"

Udýchaná mladá žena vyšplhala na konstrukci ještě pětkrát, než Smith uznal, že už to stačí.

"Dobrý," řekl spokojeně. "Teď půjdeme támhle." Napřáhl ruku a ukázal na věž, vysokou asi padesát metrů. "Přemístíme se. Valentino, běž zatím natočit motory."

Když se vyškrábali nahoru na podezřele vyhlížející rozhlednu upevnili Rojanové na hrud' a stehna horolezecké popruhy a spojili je karabinami k silnému gumovému lanu. Bledá mladá žena neprotestovala, zavřela oči a po krátkém soustředění skočila do hlubiny. Po chvilce volného pádu zůstala viset na pružném laně a komíhala nahoru a dolů jak jojo. Když ji spustili dolů, řekla s výčítkou v hlase: "To by snad před snídaní stačilo."

"Nestačilo," zahučel Smith. "Musíte být připravená. Ještě skok z letadla."

"Z letadla?!" vykřikla nešťastně. "Nene! To já nedokážu!"

"Dokážete, nemáte na výběr. Jinak vás z letadla vyhodím."

"No fajn."

Seděla v letadle na lavici a bylo jí zima. Přes hučení motorů skoro ani neslyšela Smithovy rady, co má a co nemá ve vzduchu udělat. "Padák se ti otevře automaticky."

"Proč skáčete vy a Valentino ne?"

"Má dvanáct set seskoků, nepotřebuje trénink. Já ano."

"A kolik seskoků máte teda vy?"

"Málo, jen osm set dvacet tři."

"Prý málo!" ušklíbla se Rojanová.

Smith se otočil na Doru: "Jdi na to!"

Vstala, zamávala a vyskočila otevřenými dveřmi z letadla ven. "Ahóóóój," dozníval její hlas.

"Teď vy, kapitáne!" zahřměl nekompromisně Smith a Rojanová se odrazila. Zprvu se zalkla studeným vzduchem a pocítila velký strach. Když se však nad její hlavou rozprostřela velká růžová plocha padáku, přestala se bát a hlasitě se rozesmála. Přistání na zemi nebylo tak tvrdé, jak předpokládala, přes to upadla a padák, hnaný větrem, ji pár vteřin vláčel po zemi. Sledovala pak Smithův seskok a vydala se jeho směrem. Plukovník při dopadu neupadl, zůstal stát a jenom trochu popoběhl. Symbolicky mu zatleskala a on se jí hned vyptával, jak se cítí.

"Skvěle, Johne, klidně bych seskočila znovu."

"Na to už není čas. Teď tě čeká ta méně příjemná část výcviku."

"Méně příjemná? Co proboha může být míň příjemnější než sebevražda skokem ze dvou kilometrů?"

"Uvidíš."

Felke-Valentino se pak nečekaně objevil jako řidič vojenského džípu a celá čtveřice odjela na

cvičiště, kde dvě desítky nakrátko ostříhaných podsaditých mariňáků trénovaly boj zblízka.

Rojanová pohlédla nedůvěřivě na Smithe. "Nebudeme doufám zápasit s těmi vyholenci?"

"Ne."

Vůz zastavil a plukovník Smith vyskočil pružně ven. Spolu s Valentinem vzápětí odešel do nedalekého přízemního baráčku.

"Kam šli?"

"Pro manekýna," řekla Dora.

"Pro koho?"

Přivřela oči a jenom si povzdychla. "Dýchej zhluboka a drž se."

K jejímu velkému překvapení přivláčeli oba muži figuru vojáka v životní velikosti a postavili ji na zem. Smith kývl směrem k ní a přikázal Felkemu: "Ukaž jí to nejnutnější, majore, a mačetu vynech. Pouze nůž a strunu."

Felke-Valentino ji dovedl před figuru v uniformě. "Tak pojď." V jeho ruce se objevila krátká oboustranně ostřená dýka.

"Heleď, když používáš nůž zepředu, vedeš bodnutí odspodu, pod tímhle úhlem, na srdeční krajinu. Vidíš?"

"Jo."

"Pokud bodáš ze strany nebo svrchu, zaměř se na oči nebo na krk."

"Aha."

"Teď útok zezadu. Koukej, bodáš zdola nahoru, a ne do středu zad, tam je páteř, a taky ne moc nahoru, kde jsou žebra."

"Rozumím," kývla. "Poškodilo by se ostří, že?"

Felke-Valentino na tuto provokativní poznámku nezareagoval.

"Teď ty sama. Pět metrů zpět! K zemi, nůž do zubů! Až dám znamení připlížíš se, nůž do pravé ruky, levou ruku okolo krku nepříteli a pravou zákrok nožem! Jedem!"

Rojanová udělala, co jí instruktor poručil, a když vrazila nůž manekýnovi do zad, ošklivě to v něm hrklo.

"V pořádku, stačí," zavelel Felke-Valentino. "Ještě škrcení." V jeho rukou se objevila třičtvrtě metru dlouhá struna, zakončená dvěma držadly ve tvaru T.

"Ocelové lanko je nebezpečná věc. Používáme ji nejen jako škrtidlo, ale i k vykrytí úderů. Vem nůž, kapitáne, a zaútoč na mě. Naplno a vši silou!"

Felke stál s rukama u sebe, a jakmile se čepel nože přiblížila k jeho tělu, odskočil bystře vzad a ruce roztáhl. Paže útočnice se zarazila o napnutou strunu, aby se jí vzápětí tenká smrtící ocel obtočila kolem krku. Felke-Valentino ji strhl na zem a zezadu její sevřel tělo i obě ruce nohama. Struna se jí zařezávala do hrdla, bez jakékoli možnosti bránit se. Po krátké chvilce se mohla opět volně nadechnout.

Vstala a protřela si rukama krk, na němž měla rudý pás vytlačený škrtidlem. "Tohle je opravdu dobré, Valentino," řekla s uznáním. "Nedals mi šanci." Až teď si uvědomila, co se vlastně skrývá pod jeho civilní maskou excentrika.

"Teď si vezmeš strunu ty a předvedeš to samé na manekýnovi. Škrtidlo stáhneš vši silou a nepustíš, kdyby se dělo cokoliv! Řeknu ti pak, kdy máš přestat. Uvědom si, že při skutečném zákroku, pokud povolíš dřív než máš, zemřeš."

Během chvilky ležela Rojanová na zádech, nohama objímala figuru vojáka a vši silou stahovala hluboko se zařezávající kovovou smyčku. K jejímu zděšení začala z krku manekýna proudit a později i stříkat vlašná červenká tekutina, velmi podobná krvi. Obracel se jí z toho žaludek, prskala a pokoušela se přívalu tekutiny uhýbat. Nešlo to, a umělá krev zaplavovala celou horní polovinu jejího těla. Hororovou scénu nesledovali jenom její kolegové, nýbrž i tři mariňáci, kteří pobaveně čekali, jak bude mladá žena reagovat. Po pár minutách se konečně ozvalo Valentinovo:

"O.K. Můžeš pustit!"

Rojanová vstala a s odporem si otřela ruce do kalhot, po stehna prosycené umělou krví. "Fujtajxl!" řekla a uplivla si. "Ještě že jsem nesnídala!"

Po krátkém občerstvení v důstojnické jídelně následoval dlouhý let z Marylandu přes celý kontinent do státu Nevada. Všichni členové Smithova týmu v letadle vyfasovali zbraně, malou bateriovou svítilnu, třicet tisíc švýcarských franků, tablety glukózy, zapalovač a navigační zařízení velikosti kapesní kalkulačky. Zbraně v sobě zahrnovaly samonabíjecí dvaadvacítku se zabudovaným tlumičem, nůž, dlouhou ocelovou jehlicí a škrťací strunu.

Smith pak Rojanové vysvětloval funkci kapesního navigačního aparátu: "Dora i Valentino tohle znají, takže, celou věc vysvětlím jen tobě. Zelená šipka na displeji přístroje ukazuje směr, kterým máš jít, v našem případě to znamená k bedně s technickým zařízením, u které se po výsadku sejdem. Pokud šipka navigátoru nemíří kolmo od tvého těla, jdeš špatně a musíš směr své chůze zkorigovat. Jakmile se na displeji místo šipky objeví zelené kolečko, nacházíš se v okruhu deseti metrů od cíle. Software, obsažený v paměti tohoto mikronavigátoru, se nesmí dostat do nepovolaných rukou. Tudíž: Pokud se octneš v naprosto bezvýchodné situaci, stiskneš obě tlačítka zapuštěná do zadní strany aparátu a podržíš je pět sekund. Pak už je zařízení samosebou k ničemu." Rojanová pokývala chápatě hlavou. "Podržet tlačítka... To znamená, že je v tom autodestrukce, vidíte?"

"Proč myslíš?" podivil se Smith.

"Četla jsem, že Powers v U-2..."

"Jenže ty nejsi Powers a nepoletíš v U-2!" odsekl Smith. "Zbytečně moc čteš, žádná autodestrukce v navigátoru není. Jde pouze a jen o nevratné vyresetování paměti."

"Hmm," pokrčila rameny. "Když to říkáte..."

Po únavném letu, který osádka postarší C-30 z velké části prospala, přistáli v Nevadě, na vojenské základně v prostoru vyschlého jezera Rattlesnake. Zde začalo jít do tuhého; nastoupili do speciálního letounu *Dark Bat*, určeného pro výsadek na cizí území. Povrch tohoto stroje pokrývala speciální umělá hmota, pohlcující radarové záření.

XIX.

Smithovo "Připravte se!!" vzbudilo monotónním bzučením motorů ukolébanou osádku letadla. "Rychle, nejdřív půjde technické zařízení!"

Dostřkali rozměrnou, padákem a kolečky opatřenou bednu k výchozímu otvoru a vyhodili ji na určené znamení ven. Smith se pak napřímil a zavelel: "Nacházíme se nad územím Ukrajiny. V případě, že bychom se dole nesešli, což je nepravděpodobné, opatříte si civilní oděv a za pomoci peněžní částky, kterou máte, se dostanete za hranice. - Rojanová, třicet sekund do seskoků."

Zamrazilo; v duchu se pokřižovala. Stiskla zuby a tiše pronesla zbytečnou otázku: "Jdu tedy první..."

"Ano, ale budeš mít nejbliž k místu určení. - Deset sekund... pět sekund... BĚŽ!!!"

Bez váhání se odrazila.

Dopadla poměrně měkce na nezalesněnou, nízkými křovisky pokrytou rovinu. Zmuhlala padák do koule, vzala jej do podpaží a podle navigačního zařízení vyrazila vpřed. K bedně s technickým zařízením došla za deset minut bez jakýchkoliv potíží a během další půlhodiny byl celý tým kompletní. Přemítala, zda to, že dosud vše probíhá hladce, nesignalizuje budoucí velké problémy. Smith jí příliš času na úvahy neposkytl.

"Felke, McNealová zajistí montáž vznášedla, já a Rojanová půjdeme pro materiál!"

Dora se pokusila polemizovat. "Pane, neměla bych jít s vámi radši já?"

"Bez diskuzí, poručíku! Řekl jsem: Já a Rojanová půjdeme pro materiál! Rozuměla jste?!"

"Ano, pane."

"Dobře."

Smith se napřímil: "Rojanová?! Ke mně!"

"Váš noktovizor." Podal jí aparát, ne nepodobný velkým potápěčským brýlím. Dala si přístroj na oči a nabyla přesvědčení, že vidí ještě mnohem hůř než před tím. Stáhla noktovizor z očí, ale ponechala si jej na hlavě, pro případ. Kráčela rychlým krokem za Smithem, přičemž zdolávali terén takřka vzdušnou čarou. Žádné překážky neobcházeli, což bylo fyzicky poměrně náročné. Při chůzi hlubokým lesem, kde nebylo vidět takřka nic, se pokusila tápajíc opět použít přístroj pro noční vidění. Avšak jak se zdálo, i pohyb s takovýmto zařízením vyžadoval značný cvik. Temně zelený a rozostřený infra snímek okolí, co měla před očima, jí při pohybu spíš brzdil. Vyřešila věc šalamounsky; nasadila si aparát šikmo. Levým okem vnímala obraz přístroje pro noční vidění, pravým pronikala reálnou tmou. Obě oči střídavě přivírala, a výsledný obraz byl dostačující pro solidní orientaci v noční krajině. Podle čeho se orientoval Smith, ani podle čeho určoval směr chůze, netušila.

Po deseti minutách se pokusila narušit mlčení, které mezi nimi celou cestu panovalo. Zrychlila krok a když byla těsně za Smithem, tiše se otázala: "Kdo nám přidělil tenhle úkol?"

Zpomalil a přes rameno řekl: "Poslední Hewittova křeč. Odmítnout nešlo, totálně bych se odrovnal před prezidentem, a pak už bychom mohli tak akorát prodávat pečené kaštany u cirkusu."

Neřekla na to nic a oba dva pokračovali v chůzi bez dalšího hovoru. Únavný pochod, komplikovaný terénními překážkami, trval celých čtyřicet minut. Na určeném místě zůstal Smith stát. Nezdál se být vůbec unavený, což dobře nechápala; byla o čtvrt století mladší, a už sotva šla.

Smith odpojil od opasku polní lopatku a řekl: "Odhazujte tyhle kameny."

Během dalších deseti minut vykopali první kontejner, dvě stopy dlouhý kovový válec o průměru deseti palců. Pak následovaly ještě dva podobné, řemeny opatřené předměty.

"Já vezmu dva," ukázal baterkou Smith. "Vy ten zbylý."

Chtěla si kontejner hodit na rameno, ale kolena se jí podlomila. "Je strašně těžký!"

"Aby ne, vždyť obsahuje olovo."

"Proč olovo, probůh?"

"Olovo nepropouští radioaktivní záření."

"Ach...?"

"Máte před sebou vzorky z vyhořelé svetožarské elektrárny."

"No ne...?" sevřela rty a znovu nadzvedla těžký předmět. "Měl jste vzít radši Valentina!"

"Jo," zašklebil se Smith. "A kdo by sestavil vznášedlo, vy snad?"

"Ne, to ne."

"Tak vidíte."

Vlekla se za chvátajícím mužem, který rázoval, jako by nic nenesl. Kovový válec na řemenu ji táhl k zemi a díky tomu téměř na každém kroku zakopávala. Chvílemi se zastavovala a urychleně, aby se jí Smith neztratil, přehazovala těžký předmět z ramene na rameno. Za třicet minut lopocením byla se silami u konce a shodila zátěž ze svých zad. "Počkejte moment!" Po zemi k němu dovedla kontejner. "Já už dál nemůžu, neutáhnu to!"

Smith jen zavrčel: "Nemůžu, neutáhnu, co to sakra používáte za slova? Taková já neznám!!"

"Potřebuju si odpočinout."

"Odpočinout?!" Zakabonil se ještě víc. Strčil obličej těsně k ní a zlobně zasyčel: "Kdybyste místo postelových akrobacií chodily s tou vaší rejžožroutkou běhat, nebyla byste teď se silami v hajzlu!"

"Dejte mi pár minut."

Smith se po těchto slovech úplně rozběšnil. Přestal se ohlížet na to, zda je někdo neuslyší, vytáhl nůž, přimáčkl ho dívce na krk a rozeřval se: "Rojanová, ty zatracená lesbo, jestli poděláš tenhle výsadek, nebo jestli se ještě jednou zastavíš, podříznu ti krk!! Rozumělas, do prdele?!"

Spěšně se postavila a hodila si popruh opět na rameno. "Jistě, Johne."

Smith křičet nepřestal a ozvěna vracela jeho hlas. "Jaký John, krucinál?! Kde je tady nějaký John?! John je oslovení pro pasáka kurev, Rojanová!! Tohle je vojenská operace, ne pojiždný bordel!!"

"Promiňte, pane."

"Řekla jste *promiňte, pane??* Vy neznáte předpisy?! Nečetla jste Průvodce pro důstojníky?!"

Promiňte pane můžete říkat prodavači hajzlpapíru, nebo když si jdete koupit do butiku bombardáky!!"

"Co mám teda říct?" hlesla.

"Co máte říct?!" zařval Smith. "Vy to nevíte, kapitáne? Jak to?! Máte říct: ROZKÁÁÁZ, PANÉÉÉÉÉ!!!"

"Rozkaz, pane," odvětila tiše.

"Já nic neslyším! Proč tak šeptáš, kapitáne?! Znova, a ať tě slyším: ROZKÁÁÁZ!!!" hulákal plukovník jak smyslu zbavený.

"ROZKÁÁÁÁZZ!!!" zařičela mu do tváře. Vohluchni, ty kreténe!!

"No sláva, konečně jsem tě slyšel!" Ještě jednou jí pohrozil, když řekl: "Rojanová, vy budete potit krev! Teď seber kontejner a maž!!!"

"Rozkaz, pane."

Smith přidal pro sebe pár nadávek na zatracené civily a disciplínu v hajzlu a vydal se opět na pochod. Rojanová šlapala cestou necestou za ním, rozhodnutá raději vypustit duši, než se znovu zastavit.

Za půl hodiny konečně dorazili zpět do výchozího místa, kde již stálo smontované vznášedlo, v podobě jednoduchého ultralehkého letounu.

"Jak to šlo?" zeptal se Felke-Valentino.

"Bez problémů," odvětil Smith.

Shodila kontejner z ramene a opřela se zády o strom. Bála se usednout, aby se Smith znovu nerozkřičel. Ten ji však poplácal po rameni a zcela klidně řekl:

"Dobrá práce, kapitáne. Teď je čas na několik minut odpočinku."

Svezla se do podřepu a Dora jí podala malou plochou lahvičku s alkoholem.

"Díky."

"Bylo to zlé?"

"Celkem. Jsem vyplivnutá."

"Taky jsme si mákli, hele!" Dora ukázala ruce, až po lokty začerněné od kolomazi.

"Pěkný." Rojanová pohlédla s nedůvěrou na sestavené měsícem slabě ozářené letadlo, vyhlížející jako nepovedená dětská hračka. "Unese nás ten krám? Poletí to vůbec?"

Její obavy byly liché. Vznášedlo je skutečně bez větších potíží uneslo, i když díky váze čtyřčlenné osádky a tří kontejnerů, upevněných zvenku na bocích, nebylo možné letět příliš vysoko a ani moc rychle. Pilotující Felke-Valentino držel letoun těsně nad vrcholky stromů. "Motor má tak akorát, aby nás utáh," říkal.

Do vznášedla, které nebylo opatřeno dveřmi, táhlo tak strašně, že Rojanové drkotaly hlasitě zuby. Krčila se vedle Dory a tiskla si obě ruce koleny. "S tím-hhle cchce-tte dodo-lle-tět a-a-až ddo Sttá-ttů?" jektala.

"Co tě vede," odvětil Felke-Valentino. "Neviditelný pták pro nás přífrčí přesně v pět."

"Ten umakartem potažený netopýr?"

"Jasně."

"Snad v něm bude tepleji než tady," posteskla si a nacpala své ruce do kapes.

Po patnácti minutách pomalého letu nad hustým lesem vzrušil prochladlou posádku tlumený úder z boční dolní části letounu.

"Jéžiši Sikrte! Přece jsem nemoh zavazit o koruny stromů!" zhrozil se Felke-Valentino.

"O nic jsi nezavazil. Na boku něco prasklo," poznamenal chmurně Smith.

"Proč říká Sikrte?" zeptala se Rojanová.

"Když je ve stresu, přehazuje písmena, aby se uklidnil," vysvětloval Smith. "Ty to nevíš?"

"Já myslela, že akorát vypravuje uhozený fóry. Nikdy jsem neslyšela, že by někdo přehazoval písmena."

Pilot, kterého se tento hovor týkal, celou věc nekomentoval.

Rojanová pak navrhl: "Mám to nejbliž, podívám se, co se venku stalo. Alespoň se trochu

rozhýbám a zahřeju."

"Buď opatrná, ať neslítneš! A hýbej se pomalu, abych udržel stroj v vorině... v rovině!"

"Jasně, Valentino."

Vysoukala se horní polovinou těla ven a za pomoci kapesní svítilny prozkoumala boční část vznášedla. Zjistila velmi rychle, oč jde. Strčila hlavu zpět dovnitř: "Prask kovový úchyt! Jeden kontejner visí na řemenu dolů."

"To je moc špatné," řekl Smith. "Když za něco chytíme, spadnem."

"Pokusím se kontejner vytáhnout," nabídla se Rojanová a dala si rozsvícenou baterku do úst.

Položila svou pravou nohu na stupačku, nacházející se asi půl stopy pod dveřním otvorem, levou nohou zaklekla na podlahku a rukama táhla řemen vzhůru. Byl to obtížný manévr, vyžadující nasazení všech sil. Skoro nevnímala nápor větru, útočící na její obličej, a udatně bojovala s těžkým břemenem. "Už to bude!" hlásila dovnitř vznášedla.

Už měla kontejner de facto v rukou, když pod její levou nohou povolila železná stupačka. Pokusila se zachytit dveřního otvoru, ale neměla šanci, dvacetikilové závaží ji z letounu doslova vytáhlo.

"Ona vypadla! Valentino!! Zastav, dělej!!" křičela Dora jak šílená. "Prasklo to pod ní!!"

"Do hajlzu!!" přehodil písmena pilot.

"Zastav!!"

"Do prasečí hlavy, nechceš mi říct, jak mám zastavit, dyž letíme?!!" Otočil se na Smithe, který se staženými rysy hleděl nepřítomně před sebe. "Co uděláme, Johnny?"

Smith mlčel.

Dora mlátila pilota do zad a cloumala jeho maskáčem. "Přistaň, ty kreténe, okamžitě přistaň!!"

Smith ji zatlačil zpět do sedačky, pohlédl jí do očí a s důrazem řekl: "Uklidni se a poslouvej: nemůžeme přistát dokud jsme nad lesním porostem!"

"To mě kurva nezajímá!" zařvala a opět hmátla pilotovi po jeho límci.

"Nemlat' do mě, zatracená pitomá krávo, nebo opravdu spadmen!!" Pokoušel se ji volnou rukou odstrkávat.

"Udělej něco, debile, přece tu Vik nenecháme!!"

"Momentálně nemůžeme udělat nic," poznamenal suše Smith.

"Prej, nic!! Vy ste se rozhod vodepsat jí??"

"Podívej, jsem ochoten změnit plán jen v jednom bodě: Hned jak přeletíme les, přistaneme. Ostatní už je na ní. Buď to zvládne nebo ne."

"Zvládne?!" vykřikla Dora. "Jak to může do pytle zvládnout, když je těžce zraněná?! Vy byste dokázal maširovat bůhví kolik mil se zlomenýma nohama, pane?!"

"Riziko podnikání," řekl Smith bez náznaku lítosti.

"Riziko! Spíš chyba technického týmu! Jak vůbec může ta posraná stupačka prasknout??"

"To nevím, neměla by."

"Dybóran, bóranbóran..." zanotoval si pro sebe pilot, jako by hledal vhodný nápěv k situaci, v níž se nacházeli: "...their brands were still on fire and their hooves were made of steeeeeel..."

"Nech toho!" přerušila ho vztekla Dora.

"Jipijaééé... jipijajóóó... " pokračoval ve zpěvu tiše a nepřítomně pilot. "...the ghooost riders iiiiin the skyyy..."

"Až přistanem, půjdu Vik naproti," sebevědomě prohlásila Dora.

"Nikam nepůjdeš, nebudu riskovat další ztráty!" rozhodl nekompromisně Smith. "Navíc, nemáme nic, podle čeho bychom ji mohli lokalizovat. Pouze ona může lokalizovat nás, navigačním zařízením, co má u sebe. Počkáme na ni tak dlouho, jak to bude možné."

Dora se kousala do spodního rtu a potlačovala slzy. Plně si uvědomovala, že postoj i názory plukovníka Smithe jsou bohužel správné. "Co když to nestihne... přijít? Co pak?"

Smith hlasitě vydechl: "Jakmile se dostaneme z tohoto území, spojím se s naší ukrajinskou rezidenturou a oni ji najdou."

Dora se ušklíbila. "Jo, najdou ji a dorazí. Víte přece, jak se to dělá, Johnne!"

Pokrčil rameny. "Nemáme bohužel jinou možnost. Já chápu tvoje pocity, Doro, nemysli, že je mi

líp. Až se nahoře dozvědí, že jsme se vrátili jen tři, že tu jeden z nás zůstal a že jsme nepřivezli všechny vzorky..."

"Čert vem zatracený vzorky!"

"Tohle neříkej, absence třetího kontejneru naši popularitu rozhodně nezvýší. Víš ty vůbec, kolik peněz tahle mise stála? A já slíbil přivést kompletní materiál. Každému bude fuk, co se tu přihodilo a zda to byla naše vina nebo ne. Nám teď nezbyvá nic jiného než úpěnlivě doufat, že nás Vik najde. Že bude mít dost sil přinést i třetí kontejner."

"Bůh jí pomáhej," řekla tiše Dora.

Když pod Rojanovou povolila stupačka, napadlo ji, že se určitě zabije. Pustila řemen kontejneru urychlující její pád a pouhým instinktem se pokusila zachytit vrcholku jehličnanů. To, že roztáhla ruce jí pravděpodobně zachránilo život. Řítla se po zádech dolů a roztaženými rukama prorážela hustě porostlé vršky stromů, což značnou měrou zbrzdilo její pád. Jednu chvíli se dokonce slabší větve zachytila, ta ji vzápětí zůstala v ruce. Od tohoto momentu padala téměř ve vodorovné poloze. Podpažím pak bolestivě narazila na silnější větev, která sice praskla, ale neulomila se. Zůstala půl vteřiny na místě, aby se poté propadla o dva metry níž, kde se stehem zahákla o silnou spodní větev. Zhoupla se nazad, sedřela si stehno po celé délce a zůstala za jednu nohu viset hlavou dolů. S vypětím všech sil se přitáhla tělem ke kmeni jehličnanu, objala jej oběma rukama a pomalu převlékla ohbí kolene přes větev. Stálo to další odřenin, ale nyní se už konečně mohla z výšky asi čtyř metrů spustit na rozměklou zem.

"Ach já!" zanaříkala a opatrně se zvedla; bolest v podpaží, na vnitřní straně stehna, v zápěstí i v zádech byla nesnesitelná.

Snažila se nepropadnout panice a rychle překonat šok; oddychovala zhluboka, uklidňovala sama sebe a prohmatávala své potlučené tělo roztřesenými rukama. Ne, zlomeného neměla zřejmě nic, tomu se tedy říká štěstí!

"Navigační zařízení!" Rojanová strnula, ztráta tohoto přístroje by s jistotou znamenala konec všech nadějí na návrat. "Mám to!!" S vděkem a uspokojením hleděla na zelenou šipku navigátoru, ukazující neomylně směr vedoucí ke Smithovi a Doře. S hrůzou si pak uvědomila, že spolu s ní vypadl z letadla i třetí kontejner se svetozarskými vzorky. Bez něj se nemůže vrátit, co by Smithovi řekla?! Nikdy by jí neodpustil, že to, kvůli čemu se celá tahle nešťastná akce uskutečnila, nechala válet v lese.

Pomocí malé kapesní svítilny, v hlubokém předklonu se jala prohledávat nejbližší okolí. Hledaný předmět našla velice brzy, byl zapíchnutý v měkké lesní hlíně, necelé tři metry od ní. Zavěsila si těžké břemeno na rameno a překonávajíc bolest, vykročila temným lesem za zelenou šipkou.

Hustý lesní porost, nad kterým tiše plul ultralehký letoun se Smithem, Dorou a Valentinem, skončil až po deseti mílích.

"Jak jsme daleko od místa určení?" zeptal se Smith.

"Necelé tři míle," odpověděl Felke-Valentino.

"Kolik času potřebuješ na dolet?"

"Stačí deset minut."

"Fajn. Teď je dvacet hodin třicet. Ve čtyři čtyřicet pět natočíš motory a ve čtyři padesát odletíme."

Dora během celého rozhovoru tupě zírala do tmy a mlčela. Smith k ní přešel, aby jí položil ruku na rameno. "Zdřímni si, vzbudíme tě."

"Nechce se mi spát, v týhle zimě bych stejně neusnula a navíc, mám mizernej pocit, že jsme Vik nepomohli."

"Nemůžeme nic udělat, vždyť to víš."

"To je jen výmluva, John, vždycky se dá něco udělat."

"Ne v tomhle případě," oponoval Smith. "Situace je komplikovanější o to, že se mezi námi nachází vojenská oblast."

"Co?!"

"Ano, les, který jsme právě přeletěli patří svou větší částí k vojenskému prostoru."

"Radši jste mi to neměl říkat, Johne."

"Ne, musel jsem, Doro, abys pak nebyla zklamaná."

Rojanová klopýtala hustým lesním porostem vpřed, a po necelé hodině se z chůze v ne příliš dobře padnoucích vysokých botách stalo pravé utrpení. Otlaky a puchýře, vzniklé již za předešlého pochodu po boku Smitha, se nyní začaly hlásit o slovo s neuvěřitelnou intenzitou. Největší problém představoval dvacetikilový kontejner, od jehož řemene měla do krve rozbolavěná ramena. Sil valem ubývalo a ona dávala v duchu za pravdu Smithovi; opravdu málo trénovala a teď to velice silně pociťuje. Po třech mílích vyčerpávajícího pochodu tmou byla s fyzickými silami na dně. Přestala se starat o svou bezpečnost a rozhodla se svítit si na cestu baterkou. Nebyl to právě nejrozumnější nápad, jí to však v tuto chvíli bylo naprosto lhostejné. Svítla si pod nohy, hlasitě oddychovala a postupovala dál velmi pomalu. Chvílemi se zastavovala a zkoumala, zda hluk, který z dálky slyší, je způsobován hučením v uších, nebo zda se skutečně jedná o zvuk běžícího motoru. Nebyla stavu určit, co v tuto chvíli vlastně slyší, a tak se rozhodla celou situaci přisoudit unavenému organismu a další zvukové vjemy prostě ignorovala.

Když se dověkla na křivolakou kamenitou lesní cestu, prořízlo tmu světlo dvou reflektorů. Oslněná mladá žena přimhouřila oči a silný úder pažbou do zad ji srazil k zemi. Sesypali se na ni ze všech stran a kopali do ní, jako by byla kus dřeva. Rojanová si chránila rukama hlavu a teprve poté, co na ni posvítili a útočící tlupa poznala, že se jde o ženu, kopání ustalo.

Razantní, bezohledné šlápnutí do oblasti zad, ji přitisklo k zemi. Plivala suché jehličí a poslouchala nesrozumitelný jazyk útočníků. Trhnutím ji postavili na nohy, aby ji odvěkli směrem ke stojícímu vozidlu, k obludně vyhlížejícímu gazu, který zřejmě jezdil už v čase Velké vlastenecké. Zde s ní smýkli na podlahu a nacpali jí hlaveň kalašnikova do obličeje. Řidič se pokusil nastartovat, což bylo provázeno hlasitými údery a naprosto neuvěřitelnými pazvuky z oblasti motoru.

"Chrr-chrrr-chrchr-klíng-chrchrchrrr-klíng-klíng," zvonilo to z pod kapoty, a bylo nasnadě, že motor z terénního auta co nejdřív vypadne.

Za jízdy se též ukázalo, že gaz nemá pérování, a tak osádka za hlasitých zvuků "slot-slot-slot", v pravidelných intervalech nadskakovala a dopadala na roztrhaným vikslajvantem potažené dřevěné lavice.

Za patnáct minut kodrcání vůz naštěstí stanul a ozbrojenci vyvěkli dívku ven. Nacházeli se v nevábne vyhlížejícím ležení, tvořeném třemi nízkými sruby, malým pláčkem, jedním stožárem s obstarožní žárovkou a něčím, co připomínalo zbořenou těžební věž.

Teprve teď si díky nažloutlému světlu žárovky mohla prohlédnout své únosce. Patřili k sortě lidí, kterou není možné v civilizovaném světě potkat. Byli zarostlí a špinaví; navlečeni do obnošených záplatovaných zelených uniforem, ukořistěných pravděpodobně wehrmachtu za druhé světové války, a Rojanová si nebyla jistá, zda jsou příslušníci armády, nebo spíš členové potulné lupičské bandy. Pak si však uvědomila, že jsou pravděpodobně obojím.

Ozbrojenci ji prošacovali a zabavili vše, co našli. Ze zbraní jí zbyla jen dlouhá jehla a škrťící struna, obojí ukryté v botě.

Seděla s rukama za zády, připoutaná k železnému kruhu čnějícímu z hrubého betonového kvádra a jeden ze tří přítomných, muž s tváří Avara, na ni konečně promluvil. Přestože mu nerozuměla, pochopila, nač se ptá. Šlo samozřejmě o zemi jejího původu. Voják zahatlal něco o imperialistech a ona jen zavrtěla hlavou, jako že nerozumí, a nevydala ani hlásku.

Vyslychající začal být netrpělivý. Zakřičel a uchopil ji pod krkem. Mlčky odvrátila hlavu.

Muž si pak zapálil olezle vyhlížející polovyklepanou cigaretu a zašermoval jí Rojanové před obličejem. Když stále mlčela, vykasal jí rukáv a dotkl se žhavým koncem jejího předloktí.

Škubla sebou, ale nevykřikla.

Přiložil žhnoucí papýrosu k její paži ještě desetkrát. Neplakala, neprosila a neřekla jediné slovo. Pouze se kousala do rtů a snažila se nevypadat ani ustrašeně, ani příliš zpupně. Muž típl cigaretu o

její ruku a odešel do přilehlého srubu, aby se po chvíli vrátil s kanystrem benzínu. Zul zajaté ženě botu a polil její chodidlo hořlavinou. Než stačil škrtnout zápalkou, objevil se na místě další voják, dělající dojem velitele. Ihned se na vyslychajícího obořil. Muž s kanystrem něco zuřivě vykládal, ale domnělý velitel zbrunátněl a rozkřičel se vysokým hlasem. Spoutaná mu sice nerozuměla, ovšem zaslechla dvě známá slova: Maskvá a kamandýr.

Očividně zklamaný muž uzavřel kanystr a neochotně jej odnesl zpět do srubu. Ostatní vojáci se postupně rozešli. Rojanová, sedící na chladné zemi, konečně osaměla.

Co teď??

Pokoušela se cloumáním zbavit svých pout. Brzy zjistila, že se tímto způsobem osvobodí jen velmi těžko. Hrubý konopný motouz, kterým měla spoutány ruce, byl mnohokrát obtočen okolo jejího zápěstí a velice pevně zavázán.

Panebože, musí něco vymyslet! Jenomže co?? Nůž nemá, ten jí zabavili.

Jehlice!! Ano, ta jí zůstala. Mohla by se pokusit s její pomocí provaz na ruku roztřepit. Spásný nápad ji trochu povzbudil a dodal i špetku naděje; přece jenom není ještě všechno ztraceno!

Osvobozování z pout, počínající natahováním se pro zutou botu, v níž se jehlice nacházela, pokračovalo přemísťováním boty za záda. Šlo o manévr skoro artistický, při kterém, držíc okraj kanady mezi prsty bosé nohy, zaklekla a posléze pokusila dotáhnout botu nohou směrem ke spoutaným rukám. Nepodařilo se to zcela a ona, s nohou pod sebou, šátrala vzadu a dostrkávala kanadu na správné místo.

Z postraní části boty vysunula osmipalcovou jehlici a s mravenčím úsilím propichovala svá pouta. Byla to velice zdoluhavá a bolestivá činnost; mnohokrát se bodla do zápěstí, a na prstech jí brzy naskákaly puchýře. Pevně utažený provaz způsoboval nedokrvení rukou a velmi ztěžoval práci.

Po nekonečných dvou hodinách bolesti, křečí a nasazení všech sil se stalo něco neuvěřitelného, provaz konečně povolil. Povedlo se!

Zavřela oči a na okamžik se celá uvolnila. Zkrvavené ruce, plné popraskaných puchýřů, zápěstí i celé tělo ji bolely tak silně, že musela zatínat zuby, aby nekřičela. Setřela si z obličeje rukávem slzy a pot a po čtyřech se doplazila na kraj lesa, kde se zastavila. Nemá navigační zařízení a ani kontejner se vzorky. Musí je získat zpět!

Přikrčená proběhla ke srubu velitele a opatrně vklouzla dovnitř. Zprvu se bála, aby pod jejíma nohama nezavrzala podlaha, když ale zjistila, že místo prken je na zemi pouze udupaná hlína, uklidnila se.

Trvalo jen pár vteřin, než si její oči zvykly na tmou panující ve srubu, a další chvíli než se v dřevěném přístřešku zorientovala. V hadrech na dřevěném lůžku spal komandýr a velice hlasitě chrápal. Uprostřed místnosti stál nízký stůl, ke kterému se tiše a pomalu přikradla. Již ze vzdálenosti několika kroků od stolu spatřila zelenou šipku svého navigačního aparátu. Velice opatrně přístroj uchopila a zasunula jej do náprsní kapsy maskáče. Pak znovu zašmátrala rukou po stole ve snaze najít svou dvaadvacítku a také kapesní svítilnu.

Ještě kontejner!

Se zbraní v pravé a s baterkou v levé ruce pomalu obcházela stůl. Jeden neopatrný pohyb málem zmařil celé její snažení. To když loktem zavadila o nerozsvícenou petrolejovou lampu, jejíž skleněný širm s třeskotem dopadl na stůl.

Znehybněla.

Chrápající komandýr procitl a hmátl za sebe pro kalašnikov. Než stačil zbraň pozvednout, přibila ho dvěma výstřely k lůžku. Zůstal bezvládně ležet, samopal vypadl z jeho ruky.

Rozsvítila baterku a z bušícím srdcem prohledávala srub. Kovový válec se svetozarskými vzorky se válel pod velitelovou postelí. Vytáhla jej ven, zavěsila si řemen přes rameno a vyplížila se ze srubu.

"Kolik času zbývá?" zeptala se Dora.

"Necelé čtyři hodiny," odpověděl zasmušile Smith.

"Jestli to Vik nezvládne, zůstanu tady taky," vyhrožovala.

"Nemluv nesmysly," zavrčel plukovník Smith. "Odletíš v každém případě s námi." Její poznámka

ho ještě víc rozladila, zvedl se a odešel několik metrů stranou. Tam se opřel o strom. Felke-Valentino vzal Dořinu ruku do dlaně; jeho obvyklý smysl pro humor se zdál být ten tam. "Vydrž!" "To čekání je k nepřežití," zašeptala Dora.

Rojanová mířila za zelenou šipkou navigátoru jako za fatou morgánou. Naděje na záchranu vzrostly a ona v duchu doufala, že dorazit ke svým přátelům musí každou chvíli. Bohužel, situace se vyvinula naprosto opačně. Po dalších dvou mílích klopýtání temným lesem stála před tři metry vysokou betonovou zdí, lemovanou na hřebeni točitou spirálou z ostnatého drátu.

Dýchala zhluboka otevřenými ústy a s rukama v bok si nevěřicně prohlížela nejnovější překážku. "Zed' v lese, panebože, proč jenom?!"

Ke vši smůle, šipka navigátoru jednoznačně ukazovala kolmo proti zdi. Na přezení této překážky nebylo ani pomyslení. I kdyby neměla těžký kontejner, na tuto betonovou hráz by stejně nevylezla. Snad jedině s pomocí dřevěné hranice, na jejíž stavění nebyl čas. Bláhový nápad podhrabat se raději hned zapudila. Vydala se tedy podél zdi, takřka opačným směrem, než přikazoval navigátor.

"Přece ta zed' musí někde končit!" říkala si.

Asi po míli ostré chůze se v povzdálí zamihotalo nažloutlé světýlko. Mozek dívky, pracující díky nezměrné únavě již za hranicí svých možností, zazkratoval a ji napadla naprosto nesmyslná myšlenka, že světlo které vidí, bude patřit perníkové chaloupce, kde ji čarodějnice nechá najíst a přespat. Hystericky se této blbosti zasmála a opatrně se přibližovala ke světlu. "Snad tam bude nějaký východ..."

Východ tam samosebou byl, jenže nejen ten. Také brána se závorou a dřevěná budka. Samosebou i strážný se samopalem a se zapálenou cigaretou.

"Jsem definitivně v háji," řekla si v duchu. Odložila v bezpečné vzdálenosti kontejner, usedla, opřela si záda o kmen stromu a zvažovala co dál.

Jsou jen tři možnosti, z kterých tu prvou, proběhnout nepozorovaně přes bránu, hned vyloučila. Zbývají dvě: za první, uplatit strážného švýcarskými franky, zašitými v podšívce, nebo za druhé, strážného zabít. Uplatit strážného, považovala za natolik riskantní, že i s touto variantou přestala počítat. Zbývá jediná možnost: voják musí zemřít.

Po vyjmutí dvaadvacítky s hrůzou zjistila, že se závěr zbraně nachází v zadní poloze, což neomylně signalizuje prázdný zásobník. Jak to, že si toho před tím nevšimla?! Uvědomila si, že žádné další náboje nemá a že municí pravděpodobně vystříleli její vězňové. Ona pak posledními dvěma náboji zabila jejich velitele.

Poslední zbraň, co ještě měla, byla škrťící struna. S pocity naprosté beznaděje odtlačila oběma palci podpatek své kanady, vyjmula ze skryše tenké ocelové vlákno a ani příliš nepomýšlela na to, co ji teď čeká. Smith i Felke-Valentino by určitě na její místě nezaváhali ani vteřinu, a tudíž nesmí zaváhat ani ona. Vyhrává přeci ten silnější, ten zákeřnější. Proč by měla zemřít ona? Ať radši zemře ten druhý! Zatnula zuby a připlížila se vojákově za záda.

Muž s cigaretou její plán změnil, udělal vpravo v bok a vydal se opačným směrem. Vystoupal po několika schodech a zůstal uvnitř strážní budky.

"Do hajzlu! Ještě to!"

Vyčkávala další dvě minuty a když voják opustil strážní budku, vyskočila a přehodila mu smyčku okolo krku.

Rojanová doufala, že vše půjde jako na cvičišti, jenže, tohle nebyl cvičný panák. Muž neupadl na záda, jak by se dalo předpokládat, a naštěstí nestačil ani vsunout dlaň pod smyčku. Za to se však razantně předklonil a málem útočnici přehodil přes svá záda. Stahovala škrťadlo vši silou, jenže voják se stále bránil. Z pouzdra na opasku se mu podařilo vytáhnout bajonet, kterým začal zuřivě sekat za sebe. Nestačila uhýbat a nabroušené ostří ji několikrát zasáhlo do ramen. Řeznou ránu utrpěla i na ruce a na hlavě. Ostří pak zamířilo dolů a stačilo třikrát zranit její pravé stehno. Strážnému docházely pomalu síly. Náhle se vzchopil; udělal prudký výpad, při němž útočnici vytrhl jeden konec škrťadla z ruky, vyprostil se, vstal ze země a udělal něco, co by nečekala; jednoduše se dal na útěk.

Vzala do ruky mužův kalašnikov a vrátila se pro kontejner.

Další pochod za zelenou šipku připomínal Kristovu křížovou cestu. Fyzický stav Rojanové byl po zápasu se strážným katastrofální. V lepším stavu však nebyla ani její psychika. Po půl hodině potácení se, padání, otírání krve z ran, po půl hodině smýkání kontejneru po zemi, lesní porost konečně prořídil a vbrzku zcela zmizel. Dosud rovný terén začal být členitější a holé pahorky vystřídala křoviska. Půda pod jejíma nohama nápadně změkla a únavou zhyponotizovaná mladá žena se probrala, až když stála po pás v bahnitě vodě.

Vyštrachala se ven a odčvachtala dál mělkou bažinou; občas jí kontejner vyklouzl a musela jej lovit rukama, po ramena zabořenýma v páchnoucím močálu.

Přejít bahnisko vzdušnou čarou nebylo možné a Rojanová jeho obcházením ztratila mnoho času. Navíc, ztratila i poslední zbytek sil a po zdolání blat nemohla už skoro promluvit. Realita jí splynula v jeden hrozivý sen a barevné mžitky před jejíma očima jí zabraňovaly v bezpečném zdolávání terénu. Plížila se předkloněná vpřed a táhla kontejner za sebou. Přestala vnímat dokonce i bolest, z kopce už nechodila, nýbrž válela sudy, přičemž kovový válec se svetozářskými vzorky házela napřed, bez ohledu na to, zda dole zapadne do nějaké hluboké tůně, či rokle.

Když se chvílemi probírala z takřka bezvědomé letargie, poslední záchvěv rozumu jí připomínal Smithe a jeho ostrý hlas. Představovala si, že Smith kráčí před ní a nevybíravě ji pobízí k rychlejší chůzi. Mluvila za něho a také tomuto imaginárnímu hlasu sama odpovídala.

"Přidejte, Rojanová!" říkala si.

"Ano, pane."

"Rojanová, vy neschopná lesbo, táhnete se jako smrad! Chci vidět pohyb!! Dělejte, sakra!!"

"Rozkaz, pane!"

"Ještě přidejte!!"

"Už nemůžu, pane!"

"Nemůžu, co to znamená?! To je anglicky?! Takové slovo já neznám!!"

"Promiňte, pane, hned se seberu!"

Za zvuků vlastního dialogu dovrávorala zablácená a zkrvavená na místo, kde šipka navigátoru zhasla a objevil se zelený kruh. Není možné, dokázala to! Vsunula navigační aparát do náprsní kapsy, prohnula se v zádech a rozesmála se zavřenými ústy. "Hmmm, mhhhhmmm-mhm-mhm-mhm-mhm!" zaslechla svůj vlastní smích a připadlo jí, že takto smát se může jen choromyslný člověk.

"Čtyři hodiny třicet," řekl Smith. "Valentino, zkontroluj motory a palivo."

Smith udělal pár kroků vřed, obešel sedící Doru a hned jak před sebou zaslechl podezřelý zvuk, pozvedl zbraň a rozsvítil baterku. Skoro se lekl, když to strašidlo před sebou spatřil. Na mýtině se klátil zablácený, potrháný hadroš, svírající v náručí otlučený kovový válec a dělal dojem opilého notorika, objímajícího polovypitý demižón vína.

Otočil se a sykl přes rameno: "Pojďte se na něco podívat!"

"Panebože!" vydechla Dora.

Všichni tři nehnutě stáli a nevěřili svým očím. Přízrak položil kontejner na zem, shodil z ramene kalašnikov, zapotácel se, vyplivl kus bahna, a než se jako domek z karet sesunul k zemi, promluvil: "Pane...! Já... odpusťte mi selhání... prosím... ale... rychleji to... ó... ó-opravdu... ne-nešlo..."

"Takhle potlučeného člověka jsem viděla jen jednou v životě," konstatovala Dora při pohledu na modřinami a škrábcami pokryté tělo přítelkyně. "Když v Nepálu a na jednu vesnici spadla lavina."

Felke-Valentino ukázal na dívčina zápěstí. "Podívej, Johnny, byla spoutaná."

"Máš pravdu. Vypadá to, že ji dostali do rukou místní. A mučili ji, heleďte!" Předloktí bylo poseto malými spáleninami.

"To je od cigára," řekl Felke-Valentino. "A flek na zádech, tak ten vypadá na otisk boty. Zřejmě narazila na fotbalisty."

"Skoro zázrak je, že nemá nic zlomeného. I když, u jejích žeber bych si nebyl tak jistý." Smith přejel ukazovákem promodralé mapy na hrudi Rojanové.

Felke-Valentino se zatím probíral v jejích potrhaných maskáčích a kontroloval i obsah kapes. "Pistole má vystřílený zásobník, Johnny. Prachy v podšívce jsou, nuž chybí, jehla i struna taky," řekl. "Maskáče jsou nasáklé krví, včetně kalhot. Řek bych, že buď někoho podřízla, nebo použila strunu. Její krev to být nemůže, to by už byla mrtvá."

Smith zavrtěl hlavou. "Nevidět tohle na vlastní oči, nikdy bych nevěřil, že někdo může vypadnout z letadla, nic si nezlomit, nechat se zajmout a zmlátit, utéct, dovléct se sem i s dvacetikilovým kontejnerem, a to vše za jedinou noc."

Felke-Valentino položil pravici na kalašnikov. "A ještě si přinesla suvenýr!"

Po ošetření zabalili Rojanovou do dek a uložili ji do stabilizované polohy. "Zornice jsou v pořádku, dýchá pravidelně," řekl na její adresu Smith. "Myslím, že je jen dehydrovaná a vyčerpaná. V Nevadě ji necháme vyšetřit a okamžitě zařídíme převoz."

Když Smith odešel k pilotovi a o něčem s ním promlouval, Felke-Valentino si přesedl k Doře. "Vždycky sis uměla vybrat ženskou. Wyonou Peréz počínaje. A tady, s Vik, s'udělala další ternu."

"Závidíš?"

"Docela jo, je fakt skvostná. Nepůjčíš mi ji někdy?"

"Zas začínáš? Nemoh bys dát pokoj aspoň teď?!"

"Myslel jsem to vážně, opravdu se mi líbí."

"Ty, a vážně! Dybys nekecal! Tobě by se líbila jakákoliv."

Dora se opřela o stěnu, těsně vedle Valentina. "Cejtím se prachmizerně. Nemáš v zásobě nějakéj blbej fór?"

"Od kdy tě zajímaj můj přiblblý srandy?"

"Od teď."

"Tak jo, a znáš tenhle? V nemocnici příběhne mladá hezky stavěná sestřička za primářem: *Pane primáři, pane primáři, staniční sestra je lesba! Proč si to myslíte, sestro? ptá se primář. Ráno na šatně mi strčila ruku do výstříhu! A to jste si nechala líbit? diví se primář. V žádném případě. Hned jsem ji to oplátila.*

Dora se pousmála: "Tendle sem už v trochu jiný podobě slyšela."

Felke-Valentino chvíli přemýšlel. "Tak jinej, z drsnějších krajin: Dívka jde lesem a potká vlka. Když ji vlk mýjí, nakoukne jí pod sukýnku a zděsí se: *Nechtěl bych tě vystrašit, holčičko, ale myslím, že ti někdo uřízl péro.*"

Dora vyprskla a Felke-Valentino s pobaveným výrazem pozoroval její reakci. Pak zasípěl a svezl se se smíchem k zemi. "Huuuahahááá! Bože, to je hlína! Jéžíši Sikrte! To je hlína z televize Róma...!"

"Proč jsi takový pako, Valentino?"

"Já? Paka jsme tu přece všichni. Nebo ty si snad připadáš normální?"

Odfrkla si: "Jasně, proč bych neměla? Že jsem lesba?"

Felke-Valentino zavrtěl hlavou. "Že jsi lesba s tím nesouvisí. Tobě připadá tohle všechno v pořádku? Přejde ti normální, když se dvě hezký holky potulujou po Ukrajině, padaj z letadla, montujou vznášedla a střílej po lidech?"

"Ne, to mi teda normální nepřipadá."

"Tak vidíš. Nejenom já, ale my všichni jsme paka. Ty, já, Smith i Vik. Jsme archa ztracenců, Doro, pochop. Nikdo z nás normální život nejen nepoznal, ale nikdy ani nepozná. Nikdo z nás neví, co znamená mít rodinu a v klidu si žít; chodit do práce, pro dětičky do školky, sem tam zahejbat manželce nebo manželovi... Můžem tak akorát čekat, až si jednou veme štěstí volno, a my skončíme na krchově. Proto říkám přiblblý vtípky z televize Róma, proto si dělám ze všeho randu, abych dočista nezblb."

Upřela na něj překvapený zrak. "Netušila jsem, že dovedeš mluvit vážně, majůrku."

Felke-Valentino ji vzal okolo ramen a provokativně se zeptal: "A co ty, starý brachu? Vdáš ty se vůbec někdy, nebo chceš zůstat do konce života starý mládenec?"

Udeřila ho sevřenou pěstí do hrudi. "Seš ty ale buvol!"

"Ale na veselku mě pozveš, ne?"

Uchopila ho za šos: "Asi tě kopnu do slabin, drne!"

"Vy dvě s Vik byste mi stejně nejradši vyškrábaly voči, kdybych si to dal líbit." Felke-Valentino si přitáhl McNealovou těsně k sobě.

"Na někom si musíme vybit nenávist k chlapům."

"Že to musím bejt zrovna já, do psí hlavy. Asi řeknu šéfovi, aby vzal na příští vejlet někoho přítulnějšího."

"Za to ti budu vděčná," řekla Dora a opřela si hlavu o jeho rameno.

XX.

Zas ty bílé stěny nemocničního pokoje, přístroje pro kontrolu tlaku a pulsu... zdalipak jich už nebylo dost? Rojanová se pokusila na posteli nadzvednout. Bolest projela jejím tělem. Au! Co se jí to vlastně přihodilo...? Kontejner! Pád z letadla... Těžce si povzdychla a během sekundy jí hlavou probleskly všechny dramatické události předešlých dní. Hlavně že i tentokrát přežila...

Po zaklepaní do nemocničního pokoje nakoukla zdravotní sestra. "Máte tu gratulanty, nějakou delegaci, prý přijeli velkými limuzínami, slečno Rojanová. Přijmete je?"

Opřela se na posteli o loket. "To bude můj šéf a s ním poradce pro národní bezpečnost," řekla překvapené sestře. "Musím je přijmout, jen ať jdou dál."

Už první den po svém propuštění z nemocnice si Rojanová vyšla s Dorou do Národního zoologického parku. Když k večeru, před návratem domů, unavené z dlouhé procházky usedaly na lavičku, sluneční paprsky prosvěčující skrz koruny stromů je bodaly do očí, a den se pomalu chýlil ke svému konci. I když byla Rojanová fyzicky téměř zdráva, stále se necítila ve své kůži, obzvláště po psychické stránce. "Nevím, Dorko, jestli dokážu vrátit se na ústředí," teoretizovala.

"Nic jiného ti nezbude," logicky usuzovala Dora McNealová.

"Zase vpadnout do intrik... zas potkávat Fennela a ty ostatní..."

"S Fennelem už do styku nepříjdeš, budeš sedět nahoře, u Colmana."

"Já vím, ale..."

"Zvládneš to, uvidíš! Heleď, zítra odjedeme na dovolenou a za měsíc, až se vrátíme, budeš všechno vidět optimističtěji!"

"Ano, snad ano. Já... chtěla bych vědět, kdy tohle všechno skončí, zabíjení, akce, výsadky, odposlechy, šmírování, války pro blbé náboženské přesvědčení... Kdy už konečně bude možné žít na světě bezstarostně?"

"Těžko říct, asi nikdy."

"Já si myslím to samé, Dorko. Je to labyrint, labyrint bez východu." Otočila se směrem k pasoucím se bizonům. "Někdy mě napadá, že by bylo lepší být zvířetem."

"Jo, eště to tak!" řekla Dora pochybovačně. "A co až by si tě někdo nacpal do buřtů? Bylas vůbec někdy na jatkách? Já jo, už jako holka, je to pěkně odporný. Vidělas, jak..."

"Ne, ne, ne!! Nevyprávěj mi to! Je hrozný, jaký svině dokážeme my lidi být! Mohla by ses třeba živit lovem tuleních mlád'at? Dokázala bys zaseknout kramli té chlupaté kouli do hlavy? Já nikdy, je tak ponižující pro člověka a taky krutý ubližovat bezbrannému!"

"Neživila bych se tak v žádném případě".

"Proč? Je to velice jednoduchý; kořist ti neuteče, ani se nemusíš ohnout, jenom dáš pozor, aby ses hákem trefila do hlavy, nesmíš totiž poškodit kožešinu, a pak to jednoduše táhneš za sebou." Zrudla vzteky. "Víš, dobytkoví, co tohle dělá, bych dokázala bez jakýchkoliv výčitek svědomí podstatně ublížit na zdraví?!"

Dora se zasmála. "Podstatně ublížit na zdraví, hezky řečeno, termín, jak ze soudních spisů. Místo *pachatel oběť zavraždil*, by se řeklo *pachatel oběti podstatně ublížil na zdraví...*" Přestala smát. "Souhlasím s tebou, Vik, násilí na zvířatech se mi taky hnusí."

"Je mi z toho špatně, jen na to pomyslím," symbolicky přítelkyni odstrčila.

"Nesmíš si všechno tak brát, kočičko. Nemůžeš chtít sama vyřešit všechny bolesti světa. Tohle jeden člověk nezvládne. Tvůj problém je v tom, že moc přemejšliš. Někerý věci musíš holt dokázat vypustit z hlavy, jinak se z toho nutně zblázníš. Podívej se na mě, já si žádný problémy nedělám."

"Jenže to já neumím! Víš, mě se všechno pořád vrací a mele v hlavě. Všechno si pamatuju a nedokážu se toho zbavit."

"Nejhorší na tom je," pokračovala horlivě Viktoria, "že takováhle prasectva někteří lidé obdivují a dokonce i vzývají. Vem si třeba toreadory, jak jsou dobře živi! A lidi je nosí na ramenu jako polobohy, místo aby je pořádně nakopali do konců zad! Copak může normální člověk chodit na sadistický jatka jak do kina?! Je mi do smíchu a do pláče zároveň z idiotů, co tvrdí, že býk má stejné šance na vítězství. Totální blbost! Jak může mít stejné šance, když nemá rozum?! Nemůže si přece uvědomit, že má útočit ně na muletů, ale na toho malýho černýho hubenýho sviňáka!!" Rojanová se několikrát zhluboka nadechla a rozzlobeně navázala: "Vždycky, když si v novinách přečtu, že byl zraněný toreador, jsem šťastím bez sebe a říkám si *kdyby tě tak býk zmrzačil pořádně, abys už do arény jaktěživ nevzkročil, blbečku!*"

McNealová se pousmála: "Máš utříděný názory, sestřičko, to se mi na tobě moc líbí."

"Díky. Víš, Dorko, když mi bylo dvanáct, vyřadila jsem ze své knihovny všechny autory, propagující krev. Třeba takové, co píšou o býčích zápasech, jako o nějakém heroickém počínu. Vůbec se nedivím, že přežilci obdivující koridu, mohou ve svém volném čase odcestovat někam do pustiny, třeba někam na zelené pahorky africké, a tam pro zábavu lovit divoké slony a střílet po všem, co se kde pohne. Jaké hrdinství!"

"V jednom filmu jsem viděla černošský domorodce, který lovili slony kopíma," poznamenala Dora. Mávla rukou. "Co tě vede, kdepak kopí! Civilizovaní, alkoholem zmožení hrdinové se neradi namáhají, proto používají pušky s expanzivním střelivem. Obyčejné střely by totiž slona zlikvidovaly jen velice těžko, ale dum-dum ho vevnitř dostatečně potrhají. Umíš si představit, co je to za utrpení, než to obrovské zvíře vykrváčí?" Odmlčela se. "Z tohoto důvodu jsem romány podobných po krvi toužících primitivů naházela do popelnice."

"Máš pravdu, plně s tebou souhlasím. Jenomže heled', pořád mluvíš o zvířatech, ale co lidi? Co třeba ti, kerý v Africe hladovějí?"

"Lidi, lidi, kašlu na lidi!" řekla zpupně Rojanová. "Lidi mají vždycky nějakou alternativu, protože můžou myslet, ale zvířata? Ty jsou nám, lidským zrůdám, vydána na milost a nemilost!"

"Ty nemáš lidi zrovna moc v lásce, co?"

"Ne, nemám."

Dora si povzdechla. "Asi je pravda, co se říká: člověk, co miluje zvířata, nemá rád lidi."

"Jo, pohrdám lidmi, protože všechno zlo, co je ho po světě, způsobili právě oni. A pohrdám především sama sebou, že jsem stejná, jako ti druzí a že jsem se nechala uvrtat do zabijácké mašinerie. Asi mi to ale bohužel vyhovuje, aniž bych si to chtěla připustit. Zřejmě nejsem nic jinýho než všehoschopná bestie."

"Přeháníš, Vik, pohrdat sebou v žádném případě nemusíš."

"Ale jo."

Dora pak řekla: "Ovšem, já mám na tvých problémech lví podíl."

"To je něco jiného! Ty jsi jediný člověk na světě, kterého mám opravdu ráda; jediný světlý bod v tomhle hnusném světě. Tvá duše je čistá a vznáší se vysoko v oblacích."

Dora se zasmála a vzala přítelkyni za ruku. "Zas básníš, sestřičko? Poslyš, nemélas v někerým z minulých pěti životů dívčí školu na jednom řeckým ostrově?"

"Myslíš, že jsem tam... *na jemných asijských kobercích tišila sladce svou touhu po dívkách?*"

"Asi jo."

"Ba ne. Já jen čekala až... *ke mně přijde Dora se zlatými opánky... velebná Dora...*" zarecitovala trochu pozměněné verše starověké básnířky a obě se tomu zasmály.

Dora vzala přítelkyni okolo ramen. "Kam vlastně pojedeme na dovolenou? Na Floridu? Do L.A.? Nebo ke Středomořímu moři?"

"To je jedno, kam budeš chtít. Hlavně, abychom už brzy vypadly. Mám totiž strach, aby nám do

toho zas něco nepřišlo. Bojím se, že až vyjdeme ze zoologické ven, bude tam čekat Smith s nějakým novým úkolem. Nezvládla bych to, ta ukrajinská akce mě totálně zničila."

"Neboj, Smith tam nebude," chlácholila ji Dora. "A jestli jo, utečeme mu. Tentokrát mu opravdu utečeme. Přelezeme někde plot a zdrhnem, dovolenou si už vzít nedáme!"

Rojanová nahlas vzdychla. "V posledních dnech se mi pořád vrací jeden sen, je hrozně živý. Přijde ke mně Smith a povídá: *Měl bych pro vás práci, nic moc. Víte, máme tajnou základnu na Měsíci a pilot raketoplánu onemocněl. Poletíte vy. Sraz za hodinu na mysu Canaveral.*"

Dora vyprskla smíchy. "Za hodinu na mysu Canaveral, to se ti fakt povedlo!"

"Počkej," řekla Rojanová, "ten sen pokračuje: Sedím celá zoufalá v raketoplánu na oběžné dráze Měsíce. Před sebou milión displejů, měřáků, a vůbec nevím co s nimi. Ve sluchátkách se ozývá Smithův hlas: *Přistát dokážete, pro vás je to hračka!* Já mu odpovídám: *Pane, nezvládnou to, nevím co dál, nikdy jsem s raketoplánem neletěla!!* A Smith mi řve do uší: *Nezvládnou?!! - Nevím?!! - Neletěla?!! - Co to sakra používáte za slova, Rojanová?! Taková já neznám!*"

Srdčně se rozesmála. "Jo, to je přesný, jako bych Smithe slyšela."

"Poslyš, Dorko, taky ti Smith někdy nadával, když se při práci něco nedařilo?"

"A jak!" povzdechla si Dora. "Co já při akcích schytala rejžožroutek a pitomejch leseb, to nejde ani spočítat. U Smithe musí všechno klapat, jinak děsně vyvádí."

"Aspoň, že v tom nejsem sama." Rojanová vstala a upravila si šaty: "Půjdeme, co říkáš?"

"Jo, půjdem, sestřičko." Pohládila přítelkyni po vlasech.

Při chůzi se obě mladé ženy držely za ruce a když už byly téměř u východu ze zoo, Rojanová se zarazila. "Hele, vidíš toho chlapa? Není to náhodou Smith?"

Dora si zprvu myslela, že její kamarádka žertuje, pak ale vykulila oči. "Kde, kerej?"

"Venku, za branou. Stojí u auta a čte."

Doře ztuhly rysy. "No jo, bude to Smith, určitě. Můj bože, v tom pádě je dovolená v... víš kde?"

Rojanová sevřela rty a pohlédla jí do očí. "Zdrhnem?"

"Jasně!"

Udělalý čelem vzad a rychlým krokem mizely z dohledu.

"A jestli nás viděl?"

"Vem ho čert, ať si trhne nohou, slíbil nám měsíc volna, tak co!"

Nejasná postava, blížící se po cestě k oběma mladým ženám, začala dostávat reálnou podobu. Dora se zastavila, dala si ruce v bok a zatahala přítelkyni za rukáv.

"Hele, kdo jde proti nám!" Ukázala na světlovlasého muže s rukama v kapsách, bezstarostně kráčejícího středem cesty.

"Do hajzlu, to je Valentino! Dorko, on nás musel slyšet! Smith slyšel, že chceme utéct a poslal ho za námi!"

"To je možný, zřejmě nás odposlouchává. Teď už je dovolená definitivně v kělu."

Bezradně počkaly, až k nim blond'ák dojde.

"Kde ses tu vzal?! Paviáni maj dnes vycházky?" otázala se provokativně Dora.

Felke-Valentino pokrčil neurčitě rameny.

"Nech mě hádat," řekla Rojanová. "Šels náhodou kolem zoologické."

Pak znovu zaútočila Dora: "Už tě přestalo bavit běhat za ženskýma, Valentino? Radši vymetáš pavilóny šelem?"

"Do pavilónů ani moc nemusím," odvětil bystře. "Celkem mi stačí občas se vídat s váma."

"Jedna nula pro tebe," ocenila jeho vtipnou odpověď Dora a pak se znaveně zeptala: "Co po nás Smith chce? Přišel nám popřát hezkou dovolenou?"

"Na tu zapomeň," řekla skepticky Rojanová.

"Třeba vám koupil letenky do Země královny Maud," zazubil se Felke-Valentino.

"Tak tomu bych klidně věřila. Ovšem, my dvě cestujeme první třídou, jinak lituju, frájo, nemáme zájem."

"Řekni to Johnnymu laskavě sama, krasavice inteligentní, jo?"

"Už vím, co nám Smith chce, Vik," ozvala se pobaveně Dora. "Přesně jaks prve říkala: *Sejdem se za*

hodinu na mysu Canaveral."

S tichým zasmáním přikývla. "Jo, to bude určitě ono. Tušila jsem, že mě to nemine..."

"Proč na mysu Canaveral, co blbnete?" zeptal se nic nechápající blondák.

"Ále... Vik měla takový sen..."

"Obávám se, že ten sen byl až příliš živý," poznamenala Rojanová.

Dora ji vzala kolem pasu, druhou rukou se zavěsila do Valentina a všichni tři beze spěchu zamířili k hlavnímu východu ze ZOO. Temně rudé zapadající slunce mizelo pomalu za obzorem...

Konec